Mariana Gavrilă

Rădăcinile Ardealului.
Marea Preoteasă

Mariana Gavrilă

Rădăcinile Ardealului
Marea Preoteasă

Editura

Oradea
2009

PREFAȚĂ

Am acceptat să fac prefața acestei cărți dintr-un instinct declanşat de contactul intelectual cu autoarea realizat într-un moment de maximă recepție spirituală reciprocă. Discuția accesorie schimbului de idei dintre noi s-ar fi prelungit, probabil, mult peste clipa astrală a întâlnirii, dar, cum, de cele mai multe ori, se întâmplă să fim în câte un program impus ce trebuie respectat, a trebuit să mulțumesc pentru onoarea întrevederii şi să trec la studiu.

În primul rând, al celor două volume anterioare cu titlurile RĂDĂCINI, respectiv ISPITA EPISCOPULUI, apărute în 2008-2009, urmate de manuscrisul noii sale lucrări ce poartă titlul MAREA PREOTEASĂ - RĂDĂCINILE ARDEALULUI...

Când noi, românii, vorbim despre ARDEAL, cuvântul divin se transformă în limbaj uman, iar sufletul nostru ancestral se transformă în instrument al spiritului neamului românesc.

Poate că nicăieri mai mult ca în Ardeal nu regăsim esența mitologiei naşterii poporului şi națiunii române. Bogăția tematică este covârşitoare şi coboară din negura timpurilor cu paşi mari şi siguri

dinainte de Sarmisegetuza spre cetatea Alba Iulia, ajungând în prezentul contemporan de la începutul de secol XXI...

Poate tocmai de aceea misiunea pe care şi-a impus-o autoarea este foarte grea, dar abordabilă de un spirit solitar şi cutezător ca al său, aflat într-un punct de efervescență spirituală.

Trecut printr-un maldăr de eseuri şi analize socio-umane contemporane, în cartea RĂDĂCINI, sau prin sabia spiritului modernist, pseudoeclesiast în cea de-a doua (ISPITA EPISCOPULUI), spiritul autoarei a dovedit a fi sensibil şi la marile teme ale mitologiei naționale româneşti.

Când vorbeşti despre Silvane şi legendele care le însoțesc, simțim un fir nevăzut ce ne cheamă în arhetipul spiritual al naşterii neamului românilor, spre acel creuzet nevăzut al esenței spiritului şi culturii noastre naționale.

Un bun jurnalist este întotdeauna un spirit acid, critic şi atotcuprinzător al timpului său. Când acest spirit este legat simbiotic de tezaurul cultural al neamului, rezultatul este întotdeauna o operă ce va rămâne perenă în conştiința culturală a obştii punând întrebări şi, mai ales, dând posibile răspunsuri.

Nu am să fac o analiză istorico-literară a textului, ci am să mă limitez la a spune că este foarte posibil ca această lucrare să-i deschidă autoarei un câmp de manifestare cu totul nou, ce-i va deschide porți inedite în cunoaştere şi mai ales, în perfecționare spirituală, fiind, poate, numai un cap de pod spre viitoare astfel de creații şi tematici.

Dincolo de stil şi formă, prezenta lucrare a autoarei **Mariana Gavrilă** este o încercare de salt în timp în vremuri mitologice şi ancestrale de mult apuse de unde ne relevă câte un fragment din fascinantul arhetip mitogenetic românesc într-o vreme în care, se pare, că idealurile înalte şi curate pălesc pe ici pe colo sub presiunea cizmei capitalismului sălbatic de cumetrie...

Sunt multe căile de perfecţionare pentru viitor în stil, formă şi limbaj, dar sunt sigur că autoarea le va găsi, iar exerciţiul cărţii de faţă este o treaptă la urcarea căreia autoarea trebuie încurajată şi apreciată în eforturile sale de regăsire a vechilor simboluri şi chei ancestrale ale simbolismului arhetipal românesc.

Un merit al autoarei este că nu s-a lăsat prinsă în tertipurile „literaturii de tarabă" postdecembristă, a unui anumit segment de public şi autor, care trăieşte într-un pseudo curent de tip New Age târziu, pe cât de nonvaloros, pe atât de periculos cultural, unde chiciul şi pseudocultura sunt la ele acasă.

Poate că lucrurile nu sunt întotdeauna perfecte în lucrarea de faţă, dar sensibilitatea, sinceritatea şi mai ales, devotamentul autoarei faţă de subiect îi dau cărţii valori ce o recomandă autorilor de gen şi nu numai.

Îmbinarea prozei cu poezia este o experienţă interesantă pentru astfel de lucrări şi cred că este un teren propice de experimentări, cât şi de afirmare a inovaţiilor literare.

Dacă autoarea va continua documentarea şi abordarea acestui tip de subiecte, mai mult ca sigur

că, peste timp, vom auzi de un nume important şi de opere de interes național ieşite din penița unei valoroase scriitoare, care vor da mari bătăi de cap criticilor din lumea istorico-literară a prezentului şi, poate, a viitorului.

Pentru prezent, apreciez în mod deosebit curajul şi ataşamentul autoarei pentru teme şi subiecte de valoare ce scot în evidență un tip înalt de conştiință literară.

Cartea prezentă o recomand ca un exercițiu intelectual al regăsirii obârşiilor şi a rezonanței sufleteşti a fiecăruia cu spiritul ancestral al poporului român.

Lucrarea ne duce spre nivele de vibrație înalte prin idealurile şi ideile ce le promovează sub forme legendare şi mitologice, făcând legătura între corpul nostru spiritual şi câmpul spiritual noesic omniprezent şi universal.

Poate că, citind această carte, constatăm că puțin din cuvântul divin a trecut în limbajul nostru uman, căutând o nouă cale de desăvârşire pentru fiecare dintre noi...

Dr. Emil Străinu
Directorul Centrului de Studii şi
Cercetări Psihotronice şi Ufologice

RĂDĂCINILE ARDEALULUI

CEL CE NU ŞI-A UCIS ÎN EL DORINȚELE DE OM NU VA FI NICIODATĂ ÎNȚELEPT ORI BOGAT, scria pe frontispiciul Cetății

Silvanelor din Țara Celor Trei Crişuri.

Între zidurile cetății se afla taina tainelor lumii. Cel mai râvnit, dar şi cel mai bine păstrat secret al omenirii.

Era într-o iarnă, omăt mult. În curtea fortificației silvane, forfotă mare.

Şapte preotese din tagma celor înțelepte se învârteau enigmatic în jurul unui cuptor încins, din teracotă. Nu vorbeau, se înțelegeau doar din priviri. Aşteptaseră un an să se coacă un ou ferecat într-un bol de sticlă verzuie şi acum erau curioase.

Sibyla, nepoata Marii profetese, întemeietoarea ținutului, se strecură tiptil şi prinse un moment când preotesele îşi consultau oracolele şi îşi dădeau cu părerea asupra duratei procesului de coacere, luă cu grijă comoara şi fugi în grădină.

- Sibyla, strigă Marea Preoteasă,

Ce faci, copilă, cu acea nestemată?

- Doresc să înviu tot ce-i pe moarte,

Să fac să crească plantele toate,

Să fac să mă iubească toți şi toate,

Dacă se poate.
- Stinge-ți, copilă, dorința pe dată.
  N-ai nevoie pentru aste minuni
De magia aflată într-o piatră,
Tu porți în suflet o comoară
Mai de preț decât toate bogățiile lumii.

Sibyla înțelese. Jenată, se duse şi puse oul acolo de unde-l luase. Preotesele deciseră să-l mai lase treizeci de zile la coacere, la aceeaşi temperatură ridicată. Cam prin primăvară, piatra putea transfera în aur de zece mii de ori greutatea sa.

Era pentru a treia oară când femeile din matriarhatul Țării Silvaniei încercau cea mai tainică lucrare din câte a existat vreodată. Erau pe punctul de a descoperi puterea Pietrei Filozofale. Nu ajunseseră niciodată până la capăt. Reuşiseră în schimb să producă mult râvnitul elixir de viață lungă, o băutură care vindeca toate bolile şi pe care o țineau, de altfel, în mare secret. O foloseau doar anumite preotese şi numai în timpul ritualurilor magice. Elixirul conținea rădăcinile unei plante, pe care o numeau Mătrăgună, plantă culeasă cu un descântec anume în prima noapte cu lună plină, pe care o amestecau apoi cu cristal topit şi câțiva stropi de rouă din luna înțelepților. Licoarea-minune era trecută printr-un proces special de fierbere, iar rezultatul obținut dădea puterea cunoaşterii, a sănătății şi a bogăției. Omul care o consuma dobândea fericirea pământească absolută.

Acum, însă, preotesele silvane se pregăteau să desăvârşească Marea Lucrare, obținerea Merelor de

Aur. Marele secret al omenirii îl moşteniseră de la Marea Preoteasă Sibyla Eritree sau Marea Mamă, cum îi spuneau silvanele, renumită pentru profețiile ei în întreaga lume, de la Roma şi Delphi, până în îndepărtatul Orient.

Taina fusese transmisă doar unei singure persoane, aleasă în urma unei îndelungi inițieri. Ea era ştiută doar de cea mai bătrână preoteasă, căreia îi fusese încredințată de o altă preoteasă, care murise între timp şi ea primind-o de la o alta, care o primise, la rându-i, direct de la Marea profetesă.

Stăpâna secretului, bătrâna preoteasă, îl memorase bine şi în urmă cu un an, decise să se apuce de măreața lucrare.

- Veți găsi toate cele de trebuință în pământul şi apele noastre sfinte, le spuse ea celorlalte şase ucenice care se supuneau fără greş ordinelor primite.

- Înainte de a începe să desăvârşiți Marea Lucrare,

Să vă închideți uşa încăperii,
Să intrați într-o stare de linişte,
Să vă aşezați şi să închinați capul în piept,
Să vă măsurați suflarea,
Să vă ascultați vocea inimii.
După ce veți fi făcut toate astea,
Împreunați şapte Vulturi cu Leul
Până când se va naşte Lebăda
Din care va ieşi Fecioara Neagră.
Ca lucrarea să fie desăvârşită,
Închideți totul în palat de sticlă verde.

Dați focului baie de rouă şi nisip temperat.
Fecioara va pregăti baie plăcută regelui său,
Şi aşa după cum v-am învățat la începutul Lucrării,
Vă veți odihni timp de patruzeci de zile.
Veți vedea numai negru, dar şi mai negru decât negrul,
Când va apărea apoi coada de păun,
Deschideți uşa palatului. Cu mare grijă,
Tăiați capul păunului şi stropiți cu sângele dragonului.
Să socotiți Lucrarea aşa cum cere natura,
O lungă perioadă de timp.
Fiți între timp atente la învățăturile mele.
Veți coace aluatul până creşte rouă
Şi norii ei încep să cadă în picuri, noapte şi zi.
După douăsprezece luni de plânsete, când lacrimile seacă,
Spălați cu apă care nu udă şi stropiți cu laptele Fecioarei.
În cele din urmă, cu voia Divinului şi a înțelepciunii străbune,
Regele va străluci în roşu, o lumină pe care nu ați mai văzut-o.
Pentru a desăvârşi această Mare Lucrare,
Vă trebuie de douăsprezece ori Răbdare,
Şi încă Răbdare, Răbdare, Răbdare şi iarăşi, Răbdare.

Urmând povețele lăsate de înțeleapta Sibyla Eritree, cele şase preotese, sub îndrumarea celei mai bătrâne, se puseră pe treabă. În cel mai mare secret, construiră un cuptor de lut ars, apoi, timp de trei

zile, meditară la măreața lucrare aşa după cum poruncise Marea profetesă.

În cea de-a patra zi, într-un vas de sticlă verzuie, în formă de ou, combinară şapte stropi de mercur filozofal cu plumb, adăugară pulbere de sare special preparată şi în urma unei fermentații, obținură o materie ca o piatră neagră. Ferecară oul şi îl aşezară în cuptorul gata pregătit. Deteră foc pentru coacere. Materia din ou deveni mai întâi neagră ca putredă, apoi căpătă o albeață strălucitoare, moment în care deschiseră vasul şi „tăiară capul de corb”, scoțând pata neagră. Apoi, lăsară materia să se odihnească timp de patruzeci de zile, după care o luară de la capăt. Conținutul trecu din nou prin culoarea neagră şi puțin câte puțin, căpătă spectrul „cozii de păun”, trecând spre galben-portocaliu până ajunse roşu-rubiniu.

Până aici ajunseseră şi în anii precedenți. Cu pulberea din piatra filozofală fixată în roşu-rubiniu, preotesele silvane uimiseră lumea, reuşind să prelungească viața, să vindece orice boală ori să facă plantele să crească şi să prindă rod în câteva zile.

De data asta îşi propuseră să ajungă mai presus de zei. Deschiseră, din nou, recipientul şi conform sfaturilor primite, spălară compoziția cu „apă care nu udă”, adăugară încă trei stropi de mercur alb şi puseră totul la loc în cuptor pentru încă trei luni. Îşi consultară oracolele şi ajunseră la concluzia că Marea Lucrare se isprăvea la echinocțiul de primăvară, care în acel an cădea exact în crucea nopții.

* * *

Poc, poc. Oul se crăpă în două, ca un copac străbătut de fulger. Un fâlfâit puternic trecu de câteva ori pe deasupra cuibului. Croncănituri, apoi un cântec gâtuit. Țipete disperate în văzduh. Cântecul încetă brusc cu un zgâlțâit puternic. Tăcerea apăsa atât de tare că durea. Câteva frunze uscate se rostogoleau peste trupul frânt al unui vultur cu o aripă smulsă… Încă sângera. Din înaltul cerului, un pui se prăbuşi la pământ chiar de la primul zbor.

De frică să nu-i curgă lacrimile pe obraji, fecioara îl privea fix, fără să clipească, printre ramurile joase ale gorunului sfânt.

- Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Îți mulțumesc, Creatorule, că ai îndeplinit dorința mea, spuse ea, apucând cu o mână coama leului ce sta gata să înhațe puiul de vultur.

Îl legăna uşor în palmele sale.

- Tu eşti pasărea mea de putere. Îmi vei purta sufletul spre înțelepții mei străbuni. Tu eşti zborul sufletului meu, îi şoptea, atingându-i penele cu buzele tremurânde.

Şoaptele ei se împleteau laolaltă cu lumina, cu vântul, cu văzduhul… Micuța făptură se simți atât de uşoară încât, din două bătăi de aripi, făcu orizontul roată, roată. Zbura.

Sibyla, nepoata profetesei Sibyla Eritree, urmări zborul puiului de vultur până când acesta se făcu una cu cerul. Simți gustul victoriei şi…

pentru câteva clipe, chiar savură reuşita. Un strat de nori grei se aşternu însă sub albastra cupolă planetară umbrindu-i viziunea.

„Zbori, zbori, zbori, nu te opri.
Foamea, setea şi oboseala te vor ocoli,
Puterea divină te va ocroti.
Când strămoşii îmi vei întâlni,
Spune-le:
Când raza de lună se va ivi,
Lupii-daci ne vor lovi.
Zbori, puiule, şi-ntoarce-te grabnic, nu zăbovi."

Fecioara îşi coborî privirea peste dealuri şi întinderi de păduri învăluite într-o brumă aurită şi îşi văzu, ca-ntr-un vis de ceţuri, întreg ţinutul şi tragedia ce se abătuse. Chipu-i angelic se îngrijoră.

Ziua se-ascunse. O mantie neagră, catifelată şi lungă de noapte cuprinse Ţara Silvanelor. Fecioare - femei voluptoase, sălbatice, nude sau sumar îmbrăcate - ieşiră rând pe rând din codrii adânci, din văi întunecate. Pădurile de stejar fermecate fremătau de calde dorinţe, de adieri parfumate. În rotiri frenetice, femeile invocau, cântând, puterea Lunii pline din înaltul cerului dormind. Era timpul vrăjilor nocturne. Era noaptea Lunii Negre când puteau fi culese ierburile vieţii, ale dragostei şi-ale morţii. Era miezul nopţii şi ceasul de închinare la Sfânta Mătrăguna, ale cărei descântec şi blesteme le ştiau numai preotesele silvane.

De dincolo de munţi, de acolo de unde se ivise rotundul Lunii pline, bărbaţii lupi-daci se pregăteau să atace, din nou, sanctuarele fecioarelor nocturne.

De ceva vreme, urmaşii lui Zamolxis deprinseseră taina unor puteri neştiute şi cu ajutorul unei băuturi miraculoase reuşeau să se transforme în fiare. Sub puterea licorii, bărbații-lupi se năpusteau cu furie asupra preoteselor Lunii exact în toiul ritualurilor lor sacre. Adepți ai cultului Soarelui, dacii-lupi credeau cu tărie că sunt nemuritori şi prin urmare, pentru ei nu exista o altă recompensă a virtuții decât o eternă beție.

Sub vraja aburilor întunecați, nemuritorii daci căpătau puterea şi năravul animalului sălbatic, devorând cu cruzime şi plăcere bucăți din trupurile femeilor pe care le răpeau. Dar, vai, de acel bărbat care era prins în capcanele preoteselor silvane. Dacă vreunul era atras în singurătatea pădurii, prin dansurile lor tulburătoare, o sută de femei se năpusteau asupra-i şi ori jura supunere veşnică ori pierea sfâşiat la rându-i.

Matriarhatul de pe Văile Celor Trei Crişuri nu mai cunoscuse parcă o atare teroare de la crudul război dintre Fiii Soarelui şi Fiicele Lunii, purtat cu sute de ani în urmă. După pacea de la Codrul Muma, încheiată între Sibyla Roşiana, urmaşa Zeiței Hecate şi Zamolxis, regele-zeu venerat de daci, cele două părți au convenit ca, în semn de bună înțelegere, bărbații din munți să poată participa, o dată pe an, la un ritual de împerechere cu preotesele silvane.

De cealaltă parte, preoții daci se învoiră să împartă cu preotesele silvane parte din tainele lor secrete, permițându-le să urce pe muntele lor ascuns

de două ori pe an. Acestea aveau acces în peştera sacră din vârful muntelui Kogaion, o dată vara, în ziua Schimbării la Faţă şi o dată toamna, de Ziua Lupului, pentru a urmări mersul astrelor şi a putea face preziceri cu privire la viitorul ţinutului lor.

Înţelegerea dintre Preoteasa Lunii cu Regele Soarelui devenise între timp un adevărat cult al împerecherii şi fusese cu sfinţenie respectată. Până când o haită de tineri daci s-au apucat să atace pădurile silvanelor, noapte de noapte, din mai multe colţuri ale ţinutului deodată.

Sibyla, fecioară vizionară, cunoştea bine apucăturile sângeroase ale atacatorilor ţinutului său, dar şi slăbiciunile lor. Îi mai înfruntase de câteva ori. Cu privirea-i tăioasă ca fulgerul scăpătat din nori, inspira teamă, groază şi trezea fiori.

În momente de cumpănă, fata Marii Preotese se închina la rădăcina unui gorun şi invoca spiritul strămoşilor săi, puterea Lunii pline şi taina pădurilor în care silvanele se ascundeau adesea ca leoaicele, pentru ca apoi să se arate din nou, la momentul prielnic. Era în strategia lor ca, pe timp de luptă, să întrebuinţeze ori sabia, ori arcul, ori aurul, ori veninul, ori viclenia, dar de cele multe ori le mânuiau pe toate, laolaltă.

În acea noapte, pădurile răsunau de cântecele stranii închinate Lunii şi Mătrăgunei, magica plantă, doar ici-colo se auzea câteodată un râset uşor, alteori un suspin pierdut în şoapte.

Părând fascinată de un ţel nevăzut, Sibyla păşea încet printre ierburile înalte. Urcă cornişa abruptă a

unui deal. O herghelie de cai sălbatici ieşi din pădure călcând în copite câmpurile necultivate, gonind spre cetate. În urma lor, un bătrân înalt, în haine albe, călare pe-o iapă sură şi iute, se ivi de sub stejarii uriaşi, în lumina argintie a Lunii rotunde. Barba-i de zăpadă şi fruntea-i pleşuvă străluceau de măreție. Sibyla rămase mută de admirație. Deşi îl vedea pentru întâia oară, i se păru totuşi că-l ştie de vreme multă.

- De ce faci cetății noastre această faptă bună? - îndrăzni să întrebe cu voce pierdută.

- Din respect pentru Marea Preoteasă, de dragul mamei tale, copilă, răspunse bărbatul fără a-şi mişca privirea.

- Cum de mă cunoşti? - întrebă curioasă. Şi de ce-ți ții privirea aplecată?

- Sunt orb, copila mea, un năprasnic blestem m-a atins odată. Dar să ştii, prințesă, că ochii orbilor şi urechile surzilor văd şi aud cele mai pure adevăruri. Ai să le afli şi tu la timpul potrivit, pe toate.

- Pe tine te voi mai vedea vreodată? - întrebă pe dată, observând că străinul da să ia cale-ntoarsă.

- Oh, da. Voi veni, copila mea, când ținutul şi inima ta, la ceas de mare cumpănă, se vor afla. Dar până atunci, tu, fiica Marii Preotese, să ții minte că nădejdea mântuirii în păduri se găseşte, iar Adevărul nu se dăruieşte. Îl găseşti în tine însăți sau nu-l găseşti deloc. Să nu uiți asta niciodată, că-s scrise cu litere de foc.

Bărbatul întinse mâinile în semn de binecuvântare, apoi, întorcând calul, intră sub codrii înalți de fag şi se pierdu în zare.

Sibyla înaintă visătoare spre cetate. Întâlnirea cu bătrânul îi umpluse sufletul de bucurie.

Nu departe de templul Silvanelor, ale cărei fațade erau scăldate de lumina dulce a lunii, pe un vârf de deal, sub un gorun, şedea un tânăr, străin, după port, de ținutul silvan. De mult timp îi alunecase la picioare un sul de papirus cuprinzând semnele zodiacale gândite de Zamolxis.

De o parte a dealului se auzeau freamătul pădurii cu sunete uşoare de tobe şi chitare, suspinele pătimaşe, moleşitoare şi ațâțătoare ale silvanelor goale.

De cealaltă parte, strigătele sălbatice ale lupilor-daci, dansând în jurul unui foc sacru, ca dracii, amețiți de fum şi-o magică licoare.

- Străine, ce cauți la mine-n cetate? - întrebă Sibyla, apropiindu-se ca o panteră prin ierburile înalte.

Tânărul tresări, se ridică-n picioare şi privi buimac de uimire la apariția din noapte.

- Am venit… spuse el şi se opri, pierzându-se în ochii ce străluceau asupra-i, ca două stele gemene.

- Am venit, continuă, coborându-şi privirea, să aflu taina Adevărului, să-nlătur amăgirea.

Vocea-i dulce, caldă, domoală, trezi înfiorări de harpă în tânăra fecioară.

- Adevărul îl găseşti în tine însuți sau nu-l găseşti deloc, se auzi ea spunând. Se-ntoarse, plecă spre cetate cu chipul şi vorbele străinului în gând.

Din adâncurile văilor, continuau să urce mereu, purtate de vânt, o suflare fierbinte de patimi, un amestec de voluptate şi cruzime.

Fiii Soarelui din munți şi Fiicele Lunii din câmpie se puneau adesea la astfel de încercări crâncene, aventuri ciudate şi practici magice nesfârşite. Însă, când regi sau hoarde aventuriere din vecinătate sau de aiurea, însetați de aur sau de putere, cutezau să pună stăpânire pe ținutul silvanelor sau pe teritoriul dac, ca la un semnal divin, cele două tabere rivale se uneau şi nimiceau împreună până la ultimul intrus.

Mergând spre cetate, Sibyla îşi aduse aminte de întâmplările petrecute cu mult timp înainte, povestite de silvanele bătrâne oricui vroia s-asculte.

O astfel de încercare s-a petrecut odată, când împăratul Cezar, în înțelegere cu preotesele druide, a trimis două legiuni romane să ia în stăpânire mult râvnitele izvoare termale din Ținutul Silvan. În ajutorul silvanelor au sărit lupii-daci de peste munți, iar în bătălia de lângă râul cu ape repezi, năvălitorii romani au fost trecuți prin tăişul sabiei până la ultimul soldat.

Lupii au primit în recompensă caii romani, iar războinicele silvane au aruncat trupurile învinşilor pe râu pentru a fi duse de ape pe teritoriul „surorilor druide”, ca semn de avertisment. La pieptul fiecărui roman au prins câte o panglică în culorile ținutului lor, alb, negru, roşu şi galben.

Dar şi ultima invazie a macedonienilor, conduşi de urmaşul temutului împărat Alexandru cel Mare, a fost oprită la trecătoarea către muntele sfânt al dacilor, cu ajutorul săgețile otrăvite ale

războinicelor şi puterea magică a preoteselor silvane. Era al şaptelea cules de vii, de când această armată neînfricată fusese învinsă şi nu mai cutezase să pună piciorul pe pământul dacilor. De data aceasta venise în număr mult mai mare, hotărâtă să se răzbune.

Era într-o dimineață senină. Nici o pată de nor pe cer. Cavaleria macedoniană, în frunte cu regele lor, Lisimah, intră în defileul mut ca un mormânt. Nici țipenie de om prin jur, doar stâncile o priveau trecând. Deodată, un nor negru se îngrămădi peste adâncul defileului: un trăsnet bubui şi fulgere căzură din toate părțile peste macedonieni. Două stânci enorme se rostogoliră de pe vârful muntelui Kogaion, strivind un număr mare de ostaşi. Preotesele silvane scoaseră nişte sunete precum sălbăticiunile şi de îndată flăcări începură să iasă din pământ sub paşii soldaților. În fața acestor minuni, armata înspăimântată s-a retras, macedonienii fugind înnebuniți, războinicele silvane urmărindu-i cu săgețile lor otrăvite. L-au capturat pe Lisimah şi ceata lui de apărători şi i-au predat luptătorilor-daci înainte ca aceştia să se dumirească de sfârşitul bătăliei.

- Cum ați făcut asta, întrebă Dromichaites, regele dac.

- E secretul nostru, răspunseră enigmatic preotesele, mândre de isprava lor.

În semn de recunoştință, regele dacilor le trimise silvanelor zece care încărcate cu grâu roşu, zece cu sare şi alte zece cu butoaie de vin şi miere

de albine. Drept mulțumire, preotesele silvane umplură carele dacilor cu ulcele pictate cu smoală de cea mai bună calitate din zăcămintele din nordul ținutului lor.

- Of, dar toate astea au fost de mult apuse, spuse tânărul străin, aducându-şi aminte. Şi el le auzise povestite. Oftând din când în când, păşea agale spre calu-i ce păştea într-un crâng. Deodată, chipul fecioarei din pădure îi apăru în față ca o nălucire. Un val de năduşire îi tulbură simțirea şi se pierdu de tot cu firea.

- Trebuie să plec, aşa cum magul mi-a prezis. Să mă desfac de-ntunecatul vis ce mă roade de ceva vreme ca un vierme stins. Plec în Egipt, să aflu taina lui Osiris.

Încălecă şi se duse tăind văzduhul.

Tulnicul sună de trei ori, de la Cetate. Apoi de două ori scurt şi o dată-n trepte, un semn că-i însemnată veste ce nu putea să mai aştepte.

- Sybila, strigă Marea Preoteasă, zărindu-şi fiica grăbită şi îmbujorată.

Dar ce-i cu tine, copilă - întrebă îngrijorată.

- Am… ah, nimic, nimic serios, răspunse încurcată.

- Fie atunci precum tu spui că este, dar iacătă că tocmai ai primit o veste.

La Delphi te aşteaptă surorile bacante, peste trei luni, la templul unde zeițele Lunii, bunica ta şi mama bunicii tale, au rostit oracole şi profețiile lumii.

MAREA MAMĂ

Pe timpuri, bărbații de dincolo de munți şi femeile ce stăpâneau acum mănoasele câmpii de la izvoarele şi până la revărsarea celor Trei Crişuri au trăit împreună în pace şi bună armonie. Femeile şi bărbații aveau statut egal. Era o rasă de oameni vânjoşi, cu părul brun-roşcat, cu ochii albaştri ca seninul cerului ori verzi ca întinsul câmpiilor, puternici, pătimaşi şi devotați şefului tribului sau clanului lor, care era cel mai inteligent dintre ei, fie bărbat, fie femeie, capabil să-i apere şi să-i comande.

Îmblânzind calul, ei au devenit regii pământurilor întinse. Îndrumați de şefii neînfricați sau îmboldiți de femei vizionare, oamenii cu părul de foc sau galben ca razele de soare erau văzuți adesea trecând ca vântul peste văi şi câmpuri. Uneori, se revoltau împotriva cerului, încercând parcă să-l stăpânească, alteori se prosternau într-o adorație totală, în fața minunăției sale.

La început, tremurau în fața vrăjmăşiilor naturii dezlănțuite pe care adesea nu le înțelegeau, până într-o zi, când au început să li se închine, invocând în sprijinul lor puterea cerului necunoscut. Îmbinând forța cosmică a universului infinit cu tăria caracterului lor neînfricat, au reuşit,

cu timpul, nu numai să îmblânzească puterea naturii, dar puteau chiar să o şi provoace.

„Oamenii norilor” sau hapnobatai li se mai spunea şi datorită practicii lor ritualice prin care se puteau face nevăzuți, urcând la cer „să facă comerț cu zeii”, după cum se credea. Mai tari ca zeii sau cel puțin egali cu ei, aşa erau văzuți de popoarele din împrejur.

Ținutul lor, numit Grădina Cerului, renumit mai cu seamă pentru aurul din munții din care ieşeau cele trei râuri sacre şi izvoarele tămăduitoare, era râvnit de toți împărații lumii, de la soare-răsare până la apus, dar şi de hoardele migratoare fără credință şi fără de pământ.

Niciodată n-au putut fi supuşi şi nu atacau decât dacă erau provocați. Enigmatici şi tăcuți, vestiți prin puterile lor magice, atât bărbații cât şi femeile deveniseră un popor pe cât de temut, pe atât de respectat de toate împărățiile lumii.

Nenumăratele expediții făcute de căpeteniile galilor, sciților, germanilor şi chiar de către cei din acelaşi neam de traci de la sud de Istru şi până la fenicieni şi egipteni nu au avut neapărat dorința de a cuceri, ci mai degrabă gloria de a fi călcat pe pământul „stăpânilor norilor”, gloria de a fi trecut peste cele trei râuri, a căror apă, la fel ca apa din Nil, se păstra în vase de aur prin visteriile împăraților, alături de odoarele prețioase, ca semn de suveranitate şi putere.

Puterea „oamenilor norilor” a început să se clatine o dată cu slăbirea credinței lor în puterea

cerului. Femeile vizionare şi luptătoare, solicitate în trecut pentru a participa, ca aliate, de-o parte sau de alta a neîncetatelor războaie de cucerire, începuseră să fie consultate, din ce în ce mai des, de căpeteniile diverselor popoare, asupra sorții victoriei. Ajunseră chiar să hotărască ziua începerii bătăliei. Simțindu-se stăpânele absolute asupra destinelor acestor popoare, femeile norilor s-au folosit de slăbiciunile conducătorilor acestora. Mai apoi, au vrut să-şi instituie supremația chiar şi în propriul lor ținut, folosind magia plantelor şi descoperind puterea spiritului strămoşesc.

Totul a pornit într-o după amiază, aparent liniştită, de toamnă. Între Leyon, feciorul preotesei de pe Valea Zânelor şi Stalces, fiul preotului din Valea Iadului, s-a iscat o banală sfadă pe împărțirea unei uncii de aur căpătată de cei doi, ca dar de prețuire din partea meşteşugarilor de la hotarul ținutului muntos.

Iuți din fire, voinicii se provocară la duel. Nici n-apucară lăncile să scoată scântei la două încrucişări că o voce venită din adâncul răcoros al pădurii străbătu văzduhul, până la mulțimea ce se adunase împrejurul celor doi.

- Stați…! Opriți-vă, striga Tamyra, preoteasa Cetății din Biharia, urmaşa Pentesilei, amazoana căzută în războiul Troiei, sub loviturile lui Ahile, care, dezbrăcând-o de armură ca s-o prade, i-a văzut frumusețea şi a plâns-o amar multă vreme după aceea.

- Opriți-vă, spuse ea, ieşind din pădure cu ochii în flăcări şi părul despletit. Stați, sună glasul

ei autoritar, repezindu-se între luptători rivali. Spiritul marelui nostru strămoş mi-a vorbit şi mi-a spus, strigă exaltată. El nu vrea ca doi frați războinici să se lupte între ei, ci dimpotrivă, să se unească împotriva duşmanului. Mi-a vorbit. L-am văzut, exclamă cu cuvinte răsunătoare.

Convinsă, ea, la rândul ei, convingea. Uimiți şi învinşi parcă de o forță nevăzută, Leyon şi Stalces îşi dădură mâna şi se împăcară. Mulțimea o privea ca pe o ființă divină. De atunci, Tamyra şi alte femei prinseră curaj şi începură să poruncească profețind în numele Marelui Strămoş.

* * *

Mai târziu, prin înțelegerile pe care reuşise să le încheie cu frații traco-daci de la răsărit şi prin puterea oracolelor sale, renumita Sibyla Eritree dobândise ținutul dintre apele Tisei şi Munții de Aur, scoțându-l fără vărsare de sânge de sub stăpânirea regatului preoteselor druide, condus de regina Leukipe.

Prin întemeierea Ținutului Silvanelor sau Grădina Fecioarelor, cum îi plăcea să spună, Sibyla ajunsese renumită, temută şi respectată în întreaga lume, mai ales după celebrele întâlniri cu cel de-al şaselea şi ultimul rege al Romei, Tarquinius Superbus, unde prezisese mărirea şi decăderea imperiului roman, dar şi după profețiile privind viitorul Greciei rostite la templul din Delphi, tălmăcite şi răstălmăcite de toată elita de poeți şi filozofi eleni.

Marea preoteasă din Țara Silvanelor fusese chemată să sprijine demersul prințesei sabinelor din Țara Tibrului de Jos pentru a îmbuna furia regelui Tarquinius împotriva cultului sabin şi a intermedia un târg cu tiranicul monarh în vederea pedepsirii fiului acestuia ca urmare a batjocorei la care a fost supusă Lucreția, nepoata lui Marcus Brutus.

Din prietenie sinceră față de prințesa sabină aflată într-un moment de grea încercare, împotriva tradiției străbune care interzicea cu desăvârşire transmiterea în formă scrisă a tainelor învățăturilor sacre, Sibyla Eritree se apucă şi îşi notă, pentru întâia oară, oracolele sale. Soarta şi viitorul conducătorilor poporului roman le scrise pe nouă suluri de coajă de frasin. Puse sulurile în desagă şi porni în goana calului pe poarta cetății sale spre întinsele tărâmuri ale regatului roman.

Era prima decadă a lunii lui cireşar. Pe Dealul Capitoliului, cei trei sute de senatori aşteptau cu ostilitate verdictul regelui în privința distrugerii ultimelor racle sabine de pe Piatra terpeiană, motiv de furie printre sutele de oameni adunați în piața romană.

Sibyla urcă în fugă treptele Capitoliului. Senatorii uimiți de frumusețea chipului, de păru-i roşu ca focul şi strălucirea podoabelor din aur de o culoare ce nu mai văzuseră până atunci, se retraseră doi paşi în spate şi se plecară ca în fața unei apariții divine. Regele rămase şi el cu ochii căscați de uimire.

- Eu mi-s născută între oameni şi între zei,
Sunt o femeiă nemuritoare, tatăl trăieşte-n cer,
Mama mea este sfânta Lună şi vatră-mi este pădurea,
Ținutul Silvanelor, loc sfânt al mamei şi râuri trei,

spuse ea într-o limbă proto latină.

Şi continuă să vorbească astfel ca regele să o priceapă:

- Mă-nchin înțelepciunii străbunilor măriei voastre,
Din adâncul măreției lor divine, mi-au grăit.
Ei spun că asupra Romei norii negri stau să se abată,
Şi cer să faci dreptate de îndată,

se adresă regelui privindu-l fix în ochi,

iar vocea-i răsună ca un tunet peste murmurul mulțimii ce se opri pe loc.

- Femeie, ce tot îndrugi acolo? - se încruntă regele, oarecum bănuitor.

- Din ceruri, măriții voştri regi spun
Mânjită-i reputația lor de-ocară
Sub sceptrul tău, necinstea-i lege, bunăoară
Poporul geme şi se înfioară
Coroana ta regală o văd acum pentru ultima oară.
Oh, fii ai Lupoaicei, să vă spun venit-am
Întunecată-n sânge cetatea voastră ajunge-va.
Împărații voştri care vor urma
Orbiți de patimi, intrigi şi dorinți ferbiți,
Ca fiarele, între ei se vor sfâşia,
Urmaşii Romei vor cădea

În patima femeilor, a aurului şi-n tulburarea minții...

- Ce venin de şarpe venit-ai să împrăştii în cetatea mea femeie? - o întrerupse regele încruntat.

Astea nu-s vorbele strămoşilor mei,
Ci gânduri setoase de ură ale duşmanilor răi.
Mai bine taci, de nu vrei să-ți vezi cu ochii moartea.

- Continuă, Sibyla, mai spune ce ți-au zis din ceruri auguştii noştri regi, strigau senatorii exaltați.

- Prorocirile lor stau toate
P-aceste nouă suluri adunate.
Eu nu cer nimic în schimb,
Decât ca regele vostru să facă dreptate.
Să-ndrepte necinstea Lucreției,
Sabinele să se închine la templul lor din Cetate...

- Piei, femeie, piei din ochii mei!

Astea-s prostii, puse la cale de vrăjitoarele sabine şi soții lor mişei.
Nebuni sunt toți aceia ce stau şi-ascultă
Un şuierat de şarpe-n ochii de floare crudă,
strigă majestatea sa, răbufnind într-un hohot de râs forțat,
retrăgându-se-n somptuosul lui palat.

Furioasă, Sibyla părăsi Capitoliul la fel de grăbită precum venise şi sub privirile mulțimii începu să dea foc pe rând la cele nouă suluri încă nedeschise.

Surprins de gestul acesteia, Tarquinius şi-a consultat augurii asupra conținutului spuselor ei, iar când aceştia şi-au dat seama că vorbele Sibylei

proroceau de fapt viitorul regatului roman şi sulurile acelea le-au fost trimise de înseşi spiritele stămoşilor lor divini, l-au sfătuit pe rege să încheie grabnic un târg cu femeia cu părul de foc.

Regele le spuse că-i dispus să ofere orice sumă i-ar fi cerut ea, dar nu le va face niciodată pe plac şi nu va cădea la pace cu preoții şi preotesele sabine.

Aghiotantul majestății sale o găsi pe Sibyla în piață, înconjurată de o mare de oameni care o divinizau pentru curajul de a-l fi înfruntat în față pe cel mai crunt şi sângeros rege care a domnit vreodată în tot ținutul țărilor de jos.

Îi dete regelui ultimele suluri sacre, pe care nu apucase să le ardă, fără a cere vreo răsplată. După ce văzură că în cele trei suluri rămase era vorba despre viitorul statului roman, augurii de la Roma le încredințară spre bună păstrare la doi, apoi, succesiv, în grija a zece, cincisprezece şi în sfârşit, a patruzeci de preoți speciali, numiți quindecemviri sacris faciundis.

Nouă zile mai târziu, vărul Lucreției, Lucius Junius Brutus convocă Senatul şi pe fondul mâniei poporului care nu-i mai putea tolera domnia tiranică, forul suprem decise expulxarea regelui Tarquinius, cu întreaga sa monarhie, dincolo de hotarele Romei. Senatorii romani hotărâră în unanimitate ca niciodată să nu mai fie permisă domnia unui rege. Lucius Junius Brutus deveni astfel primul consul al primului guvern instaurat democratic de pe Dealul Capitoliului.

După alți nouă ani, Roma ajunse să guste din plin din autoritatea şi puterea primilor săi dictatori.

Iulius Cezar şi mai apoi, fiul său adoptiv, Cezar Augustus au preluat, fără drept de apel, autoritatea completă asupra tuturor problemelor civile şi militare ale Romei. Dictatorii romani au devenit astfel împărați pe viață, iar toate puterile deținute de ei urmau să fie preluate de succesori, pe linie bărbătească.

Cetatea fiilor Lupoaicei căpătase o indiscutabilă supremație, care făcuse să coincidă hotarele Imperiului ei cu răsăritul şi cu apusul soarelui, însă în interiorul Romei, conducătorii ei se autodevorau.

Iulius Cezar muri asasinat. Urmaşii lui instituiră triumvirat. De dragul Cleopatrei, faraoana egipteană, Antonio şi Octavian au sfâşiat în două lumea romană. Cleopatra, care nu auzise încă şuierându-i la ureche şerpii destinului ei, nu visa decât prăbuşirea Capitoliului şi sfârşitul puterii Romei, astfel că în urma numeroaselor războaie purtate alături de Antonio, cei doi amanți au ales sinuciderea, după înfrângerea de la Actium, de lângă Alexandria, punând capăt vieții lor fără de pereche.

* * *

Împărtăşind profețiile sale divine, marea profetesă a Țării Silvanelor a colindat toate provinciile Imperiului roman. A trecut apoi prin Grecia, unde patronau patru clase de ființe divine, zeii, demonii, eroii şi morții. Pe pământul Eladei, de la Creta până la Cnossos, zeii coborau din Olimp şi se amestecau cu oamenii. În numele lor,

conducătorii puneau la cale cele mai cumplite crime.

Grupați sub autoritatea lui Zeus, divinitățile cereşti ale grecilor aveau năravuri similare cu ale oamenilor, erau geloşi, invidioşi, orgolioşi, răzbunători şi mai cu seamă, însetați de sacrificii. Poseidon, Hera, Demetra sau subpământeanul Hades sunt doar câțiva dintre olimpienii cărora, pentru a-i îmbuna, elenii le aduceau jertfe de sânge sau grăsime.

Apolo, fiul lui Jupiter, era singurul zeu care nu cerea jerfe. Cultul lui Apolo Hiperboreanul se apropia foarte mult de cel al geto-dacilor şi al silvanelor, popoare înrudite, născute sub acelaşi semn al lupului alb.

Silvanele ca şi lupii-daci nu credeau în alți zei decât ai lor şi-l numeau zeu doar pe acel bărbat ori femeie care se remarca prin faptele de vitejie în apărarea seminției lor ori prin înțelepciunea cu care acesta putea să comunice cu unica divinitate în care credeau şi despre care spuneau că-i atotputernică, atotcuprinzătoare şi a creat întreg univers. Aceste însuşiri le întrunea Marea Preoteasă a cărei putere era transmisă pe linie femeiască urmaşelor ei. La daci, după ce căpăta numele de zeu, sufletul regelui lor se putea reîncarna în oricare dintre cei care dovedeau calitățile conducătorului lor.

Dacii credeau că duhurile lor cădeau direct din cer, rămâneau captive în trup de la naştere până la moarte şi că apoi se întorceau înapoi de unde au căzut, printre cele ale strămoşilor. „Trupul nu-i decât

o împiedicare a duhului de a se bucura de nemurire. Poftele lui nu trebuie ascultate, iar cadavrele arse," spuneau ei, primind cu atâta bucurie moartea şi venerând-o ca pe o mare victorie.

Aceeaşi credință o împărtăşeau şi silvanele, doar că ele numeau duhul spirit şi spuneau că, pe lângă trup, ființa umană mai avea şi suflet.

În viziunea lor, spiritele, înainte de a ajunge într-un loc minunat din cer, făceau un popas pe Lună, unde avea loc un fel de selecție. Cele pure urcau mai departe, iar celelalte erau azvârlite pe pământ, printre sufletele care rămâneau legate de oase.

Ele îşi îngropau morții lângă stejarii pe care-i venerau, crezând că sufletele osemintelor trăiesc mai departe în trunchiuri de copaci, cu care, de altfel, vorbeau adesea în momente de cumpănă. În schimb, spiritele aruncate de pe Lună, multe alergâd bezmetice pe pământ fără trup, fără linişte şi fără de suflare, preotesele silvane le făceau părtaşe magiei şi vrăjilor nocturne.

Dacă pe daci, Fiii Soarelui, cum le plăcea să li se spună, îi respectau, împărtăşind aceeaşi credință străbună, pe surorile lor druide, cu acelaşi crez în Sfânta Lună, le disprețuiau, dar şi acestea nutreau față de silvane destul de multă invidie, gelozie şi ură. În afară de puterile Lunii Negre şi secretul câtorva vrăjitorii şi blesteme, nu împărțeau nimic împreună.

Druidele se închinau la o pleiadă de zei, de altfel bine orânduiți în cosmos şi pe pământ;

silvanele, printr-un exercițiu sever de control şi concentrare a suflului respirator, cu tehnicile lor prin care puteau stăpâni nevăzutele energii dintre cer şi pământ, dobândiseră puteri cu care puteau să poruncească vânturilor, să împrăştie norii sau să atragă trăsnetele pe pământ.

În timpul ritualurilor magice, druidele cădeau într-o transă colectivă şi-l aşteptau pe celestul Dionysos să coboare pe pământ, să vină să le ia în stăpânire, să le călărească, să le facă să danseze, să sară, să țipe după pofta lui.

Silvanele preluau ele inițiativa şi putând să-şi părăsească trupul, lăsat într-un somn cataleptic, călătoreau liber în lumea zeilor, discutau de la egal la egal cu aceştia şi reveneau apoi pe pământ cu amintirea neştearsă a tot ceea ce văzuseră dincolo.

În timp ce druidele deveneau doar nişte umbre lipsite de putere, silvanele căpătau o forță înrudită cu divinul, o forță pe care o puteau izola de poftele trupeşti şi pe care o stăpâneau în aşa măsură încât puteau reveni oricând în locul acela ceresc despre care celelalte popoare nici nu aveau habar de existența lui.

După fiecare astfel de călătorie, silvanele se întorceau mai înțelepte, pline de o lăuntrică bucurie şi cu o aplecare aparte spre tăcere şi locurile liniştite.

De cealaltă parte, însă, departe de casele lor, de locurile cultivate, pe munți şi prin păduri întunecate, preotesele druide se jucau cu şerpii, alăptau puii de animale ca şi cum ar fi fost ai lor,

apoi îi alergau, îi urmăreau şi-i mâncau cruzi, lingându-şi una alteia sângele, asemenea sălbăticiunilor.

* * *

Marea Preoteasă a Țării Silvanelor simți deodată nevoia să împărtăşească tălmăcitorilor templului sfânt din taina credinței femeilor din matriarhatul său.

De la Roma, se abătu din drumul spre casă, trecu prin câmpia Focidei, urcă până în adâncul defileului întunecat şi ajunse la poalele muntelui Parnas, locul cel mai sfânt al Greciei.

Preoții templului tocmai încercau să le explice inițiaților din întreaga lume care se adunaseră la Delphi că cei doi fii ai lui Jupiter, Bachus şi Apolo, îşi disputaseră locul sfânt. Bachus i-l cedase de bunăvoie fratelui său şi se retrăsese pe una din culmile Parnasului unde, alături de Dionysos, era celebrat de bacante printr-un şir de ritualuri orgiastice coordonate de preotesele druide.

Apolo rămase în templul tatălui său, înălțat pe muntele Kogaion, încins de păduri dese de stejari, încununat cu un cerc de stânci şi pietre cioplite, inabordabil ca o fortăreață. De aici a coborât Orfeu, despre care se spunea că fusese fiul unei preotese a lui Apolo şi care, ajuns la templul lui Bachus, le-a vorbit femeilor bacante puțin binevoitoare despre binefacerile zeilor, despre farmecul luminii cereşti, viața frumoasă pe care o ducea cu frații săi lupi. A încercat să le învețe să cunoască semințele care produc fructele divine ale vieții: bucuria, iubirea,

frumusețea şi le-a cerut să renunțe la lupta cu Fiii Soarelui şi să recunoască divinitatea lui Apolo.

„A trăit prin Eros şi a sfârşit răpus de amantele lui Dionisos, misterioasele urmaşe ale Afroditei,” spuse preotul din Delphi.

În fața impresionantei mulțimi, Sibyla, adepta cultului lui Apolo, urcă pe altarul din trei pietre albe de la marginea peşterii din care ieşeau aburi reci şi începu să vorbească cu o voce ce venea parcă de undeva, din străfundul stâncilor seci.

Vai, Grecie, frumosul tău popor
Ce crede cu tărie în zei şi-n năravurile lor,
Vai, Atena, leagănul înțelepților
Ce cad jertfe, amăgitorilor zei,
Vai, celor ce se-nchină fără chibzuință
Unor idoli ce-şi închipuie că sunt ca ei
Au glas şi chipuri ca ale lor,
Şi-au pus pe seama zeilor
Lucruri de ruşine şi hulă,
Legi, hoții, adultere şi ură,
E-adevărat, fără de minciună,
Adevărul Adevărat.
Fericiți cei ce se leapădă
De sanctuarele stropite cu sânge şi sudoare,
Căci ei vor fi deprins Misterul,
Taina vieții şi a morții şi izvorul
A toate câte sânt şi va să vie.
Căci există un singur zeu
Nevăzut de vreo făptură
Şi nu-i om care să-l descrie.

Fericiți vor fi cei ce-şi vor reaminti
Să-l caute în ei înşişi,
Fericiți cei ce vor putea privi
Gloria măreață a zeului din ei.

Apoi, Sibyla se opri, se lăsă moale pe spate, închise ochii şi-ncepu din nou. Profețiile se făceau auzite în aburul peşterii sacre, în murmurul apelor curgătoare şi în vijelioasa izbire a vânturilor de scorburile copacilor, a stâncilor şi grotelor muntelui.

Fericiți cei cutezători
Că a lor este victoria
În plaiurile cele sfinte.
Fericiți cei ce plâng, că aceia
În dalbe ceruri se vor mângâia.
Fericiți cei blânzi, că aceia
Vor moşteni întreg pământul.
Fericiți acei ce flămânzesc
Şi acei ce însetează de ştiință,
Că aceia se vor sătura
Şi niciodată nu vor mai răbda.
Fericiți aceia care muncesc
Pământul făcându-l grădină
Că ei vor culege roadele
În grădinile cerurilor.
Fericiți vor fi cei milostivi
Că aceia se vor mântui.
Fericiți cei curați în suflet
Că s-or hrăni doar cu lumină.
Fericiți făcătorii de pace
Că fiii cerului se vor chema.

Fericiți cei prigoniți pentru
Dreptate, că a lor este cerul.
Fericiți veți fi voi, inițiați
În Legământul Tainic şi Nou,
Că voi veți bea din Apa vie
Şi veți găta renaşterile
Primind pe veci ca moştenire,
Fiecare câte o stea în dar
Veghind Divina Rânduire
Investiți cu glorie şi har!

Aşa grăit-a Sibyla şi se trezi
În aburii peşterii reci
Vorbele-i rămaseră-ncrustate
În imnurile poeților şi lirele
Cântăreților greci.
Deşi nu le-nțeleseseră prea bine pe toate,
Nici taina lor, le-a plăcut însă tâlcul
Şi toată înşiruirea, o spuseră cu rândul
Şi filozofii vremii,
Heraclit, Pytagoras, Socrate, Platon
Şi chiar scepticul Aristotel,
Meşteşugiră prorocirile Sibylei,
Şi-apoi le deteră model.
Chiar de aveau opinii diferite în facerea lumii
Şi nu cădeau de acord de-i foc, apă, pământ, aer,
De-s numere sacre, vid sau atom,
Aveau acelaşi crez, când gândeau liber,
Sufletul, trupul, dualitatea dintre divin şi om.
- Oracolul Sibylei cuprinde tot atâtea taine

Câte cuvinte spune,
Şi fiecare cuvânt ascunde
În el mai multe taine,
Spunea Heraclit pe ale Pantheonului trepte
Unei mulțimi adunată să-l asculte.
- Într-adevăr, toate legile omeneşti se nutresc
Din unica lege divină,
Căci aceasta are atâta putere cât vrea să aibă,
Fără să se epuizeze vreodată.
Fiecare om este, prin urmare,
În stare să se cunoască pe sine însuşi
Şi să aibă o dreaptă judecată,
Împărtăşea filozoful contrariilor
Din gândirea-i înțeleaptă.

În schimb, bunul şi blândul Socrate
N-avu aceeaşi soartă.
Cel ce spunea că venise pe lume
Având doi portari la poartă,
Bunica, ce-i fusese moaşă
Şi bunicul, scriitor de răvaşe,
Fu silit să piară,
Osândit la moarte,
Acuzat de necredință-n zei
Şi-n apucăturile lor de oameni răi.
În fața mulțimii, a juraților mişei,
Bătrânul Socrate rămase demn,
Se apără şi spuse:
- Bărbați ai Atenei, în schimbul
Câtorva ani din viața mea,
Voi veți dobândi faima.

Dacă ați fi aşteptat numai puțină vreme,
Moartea mea ar fi venit de la sine.
Vedeți aşadar cât de mult
A înaintat vârsta peste mine
Şi cât de aproape am ajuns de moarte.
Spun acestea nu pentru oaste,
Ci numai pentru cei ce m-au osândit.
Poate vei crede, atenian cinstit,
Că am căzut învins
Din lipsa acelor cuvinte
Prin care te-aş fi putut convinge.
Ei, bine, eu însă sunt departe
De părerea aceasta.
Eu nu am avut credința
Că un om trebuie să lupte,
Să spună orice,
Numai şi numai să scape.
Nu am făcut şi nu am spus nimic
Din cele pe care le socotesc
Nevrednice de mine.
Dar voi, dragi atenieni, deprinşi
Sunteți să le auziți de la atâția alții.
Nu aceasta e scăparea
Cea mai bună, nici cinstită,
Nu înăbuşirea graiului, ci
Tocmai dimpotrivă.
Într-adevăr, atenieni,
Nu-i greu să scapi de moarte,
Cât e să fugi de păcat.
Eu plec spre moarte osândit de biruitorii mei,
Ei se duc spre păcat, osândiți de adevăr.

Dar să ne gândim şi aşa:
A fi mort este din două lucruri unul:
Sau este totuna cu a nu fi deloc,
Şi atunci cel mort n-are simțire pentru nimic,
Sau, după cum spun unii,
Trecere de aici într-o altă lume.
Tare mare plăcere pentru mine ar fi
Să cercetez şi să iscodesc
Şi pe cei de acolo, ca şi pe cei de-aci.
Acum însă este ora să ne despărțim,
Eu ca să mor, voi ca să trăiți.
Care dintre noi păşeşte spre un lucru mai bun
N-o ştie nimeni, afară de numai Dumnezeu.
După aceste cuvinte, bătrânul Socrate
Bău din cupa cu cucută şi se duse,
La fel de semeț şi de demn,
Precum venise.

După trei zile de doliu,
Martorii evenimentului,
Platon, adepții lui Socrate şi Aristotel
Se retraseră, departe de cetate,
S-adunară cu toți pe un câmp,
Se legară-n jurământ,
Mai decişi ca oricând,
Să caute Adevărul, să facă dreptate,
Să semene gâlceavă-n Olimp.
- Viața unora este moartea celorlalți,
Iar viața acestora, moartea celor dintâi,
Rosti Platon, privind seninul cerului
Prin crengile unei tufe de lămâi.

- Divizat-nedivizat, născut-nenăscut,
Muritor-nemuritor, logos-veşnicie,
Tată-fiu, divinitate-dreptate,
Iată dilema lui Heraclit,
Mai spuse Platon cu trupul împietrit.
- Prin urmare, toate sunt una
Aşa cum naşterea-i transformă
Pe cei vii în morți. Nimic nu se produce
La noroc sau întâmplător,
Căci în lume e necesar să fie
Sau să nu fie, în prezent sau viitor,
Mai grăi frumosul gânditor.
- Dar poate intelectul cunoaşte lucrurile viitoare?
Întrebă retoric Aristotel,
Ridicându-şi fața tuciurie, privind şi el în zare.
- Intelectul față de adevăr este
Ce este poligonul față de cerc,
Continuă el, fără vreun răspuns s-aştepte,
Cu cât va fi mai mare numărul de unghiuri
Cu atât acesta va fi mai asemănător rotundului,
Dar niciodată nu va putea fi făcut egal cu el,
Chiar dacă se vor multiplica unghiurile la infinit,
Numai dacă-şi schimbă întreaga identitate.
Este clar deci că tot ceea ce ştim
Este că ştim că este cu neputință
Să-l aflăm aşa cum este el întocmai,
Căci adevărul, o necesitate absolută fiind,
Nu poate fi mai mult sau mai puțin
Decât este şi ni se înfățişează intelectului
Ca o posibilitate, concluzionă metafizicianul.
Acestea fură doar primele scântei

Ce duseră discuția la forme, lucruri şi idei.
Platon: Noi nu trebuie să aflăm nimic,
Trebuie doar să ne aducem aminte.
Ideile se află-n minte.
Intelectul, sufletul să se retragă-n sine,
Să se redescopere şi să reintre
În cunoaşterea pură, originală
Avută-n ipostaza nepământeană.
Aristotel: Aşadar învățătura asta a ta,
Pe care obişnuieşti să o invoci adesea
Nu este pentru noi, de fapt, decât o reamintire,
Şi ea, dacă e întemeiată, ne sileşte să admitem,
Nu-i aşa, că trebuie să fi învățat
Cândva mai demult ce ne reamintim acum.
Or, acest lucru n-ar fi cu putință dacă,
Înainte de a ne naşte în această formă omenească,
Sufletul nostru a existat undeva în altă parte.
Astfel că şi pe calea aceasta putem crede
Că sufletul nepieritor este…
Platon: Observ, bunul meu prieten,
Că ceea ce te face neîncrezător
Este că nu înțelegi că ceea ce numim învățare
Este de fapt o rememorare.
Aristotel: Neîncrezător? Nu sunt defel.
Dar simt nevoia să trăiesc eu însumi
Lucrul despre care tu vorbeşti;
Încearcă dacă poți să-mi reaminteşti.
Platon: Există o dovadă minunată.
Iată. Am convenit, nu-i aşa,
Că pentru a-ți aminti un lucru
Trebuie să-l fi ştiut cândva.

Aristotel: Da, negreşit.
Platon: Atunci putem cădea de acord
Că de reamintire este vorba
Ori de câte ori ştiința apare în următorul fel:
Când cineva, văzând un lucru, ori auzindu-l,
Ori percepându-l cu vreun simț,
Ajunge să cunoască nu numai acel lucru,
Ci să conceapă şi ideea unui altul,
Ceva care este ştiință de alt fel.
Când lucrurile se petrec aşa,
Nu suntem oare îndreptățiți
Să spunem că şi-a reamintit lucrul acela?
Aristotel: Ce vrei să spui? Te rog, „reaminteşte”,
Pentru moment, în mine, lucrurile nu-s prea lămurite.
Platon: Iată, de pildă, una este să cunoşti un om
Şi alta a cunoaşte o liră, nu-i aşa?
Aristotel: Fireşte.
Platon: Pe de altă parte, ştii bine
Ce se întâmplă cu îndrăgostiții
Când văd o liră sau pe cine ştie cine
Pe care-o folosesc sau îl văd în mod obişnuit;
Percep lira şi totodată îşi reprezintă minții
Imaginea băiatului căruia îi aparține.
Acest lucru este sau nu o reamintire?
La fel când cineva, văzând-o pe Sibyla,
Îşi aminteşte de cele mai multe ori de Apolo,
Şi pot desigur invoca exemple câte vrei.
Aristotel: Oh, foarte numeroase,
Nu încape îndoială…
Platon: Nu ți se pare oare
Că-n atare situații este vorba

Chiar despre o reamintire?
Şi îndeosebi în cazuri când,
Datorită timpului şi pierderii din vedere,
Ajungem ca anumite lucruri să le fi uitat?
Aristotel: Negreşit.
Platon: Şi dacă este cu putinţă
Ca, văzând desenul unei lire
Să-ţi aminteşte de un om,
Este cu putinţă la fel de bine,
Ca, văzând muntele lui Apolo,
Să-ţi reaminteşti de Ţinutul Lupilor;
Reamintindu-ţi-l, să-ţi aduci aminte de Zamolxis.
Amintindu-ţi de Zamolxe, ţi-l reaminteşti pe însuşi Pytagoras,
Şi cu raţionamentul mai departe mergând,
Un singur lucru poate să-ţi treacă prin gând,
Că toate sunt una şi unul suntem toţi.
Aristotel: Ce spui tu are-o noimă oarecare.
Platon: Atunci, reiese sau nu din toată astă însuşire
Că lucrurile de la care porneşte reamintire pot să fie,
Atât asemănătoare, cât şi neasemănătoare?
Aristotel: Cam reiese.
Platon: S-o luăm şi altfel. Când ne reamintim ceva
Pornim de la o realitate asemănătoare
Şi, nu-i aşa, că ne gândim neapărat
Şi dacă, din punct de vedere al asemănării,
Lucrului văzut îi lipseşte ceva sau nu
Prin raport la cel reamintit?
Aristotel: Stai puţin. Totuşi, se pare,

Că nu este la fel de adevărat în toate cazurile.
În acest punct intră ecuația cunoaşterii,
Intră gradul de percepere a lucrurilor.
Să luăm exemplul învățăturilor
Lui Moise, Buddha, Zamolxe
Pytagoras, Zarathustra sau Lao-Tze.
Obiectul cunoaşterii lor pare să existe
Înaintea cunoaşterii înseşi.
Şi, totuşi, fiecare l-a perceput
În felul lui. Prin urmare,
Dacă perceptibilul este suprimat,
Percepția încetează de a mai exista;
Dar suprimarea percepției
Nu anulează existența perceptibilului.
Până aici eşti de acord cu mine?
Nu pari atent la ce spun.
Platon: Atent? Ba, dimpotrivă.
Numai că apare veşnica problemă.
Cum poate fi percepută Entitatea divină?
În lucruri banale sau miracole ce inspiră teamă?
E doar un mit sau e oare unitate
Între trup-suflet, divin şi-umanitate?
Sunt chiar curios care-ți sunt
Argumentele la această dilemă.
Doar că acum sunt puțin obosit,
Mă tem că nu te-oi „percepe” prea bine.
Şi-ți zic, aşadar, să o lăsăm pe mâine.

* * *

Această întrebare fusese deja pusă
Cu un secol şi ceva în urmă
Când Moise cu adepții săi

Începu exodul până în Sinai.
De la fuga din Egipt,
Între Moise şi poporu-i flămânzit
Datu-s-a duel necontenit.
Într-o divinitate crudă, nemiloasă şi rece
Îşi forța adepții a crede, a percepe.
Moise n-a fost un profet,
Nici patriot n-a fost,
Ci îmblânzitor de popoare,
A celor oropsite şi-a celor migratoare.
În timp ce Buddha, Zarathustra
Zamolxis, Pytagoras şi Lao-Tze
Creau religii pentru popoarele lor,
Moise îşi crease propriul popor
Pentru religia şi orgoliul său.
Le dădu şi porunci, ca fiind de la Yahve,
Divinitatea lui aleasă
Cu care pretindea că se întâlnise
Şi vorbise față-n față.

Şi Zarathustra s-a întâlnit cu Ahura Mazda
Dar nu-i forța pe oameni, doar spunea
Că vor scăpa de soarta
Unei omeniri imperfecte
Destinată distrugerii şi grijii,
Şi doar ei, singuri, se vor întoarce
În epoca de aur, la divinele origini.
Mai promitea că, mergând înaintea lor,
Va interveni pe lângă Înțeleptul Domn:
„Îi voi aminti doar meritele voastre”,
Le spunea el celor ce voiau s-asculte.

- Iubesc pe cel care de mai-nainte
Le dă dreptate oamenilor viitori,
Iar pe cei din trecut îi iartă.
Iubesc pe cel care trăieşte
Doar pentru a şti şi care vrea să ştie.
În fapt, omul e-un râu plin de mocirlă,
Zise Zarathustra din rațiunea-i pură.
- Pe cine urăsc femeile cel mai mult?
Aşa zis-a fierul către magnet:
Pe tine te urăsc, căci tu mă atragi,
Dar nu eşti destul de tare să mă ții.
Aşa grăit-a Zarathustra,
Profetul care s-a născut râzând
Şi s-a stins din viață aruncând
Şiragul de mătănii în fața asasinului
Şi el la rândul lui, murind.

În Valea Gangelui,
Departe, în Tibet, fiul bogatului,
Buddha, un prinț fără de griji,
Văzu că lumea-i plină de dureri
Îşi părăsi palatul de plăceri.
Plecă sărac din ținutul nepalez
Urmându-şi propriul crez.
Sub un smochin, Buddha
Singur sta şi medita,
De la apus de soare până-n zori
Trecând prin multe, multe reîncarnări.
- Gata, ştiu totul, sunt deşteptat,
Îşi spuse şi-apoi cu un oftat:
- Totu-i suferință şi rațiunea-i tot.

Şi de la răsărit pân' la apus de soare
Atinse starea de iluminare.
- Pentru a domina viața
Trebuie să ştii să te eliberezi de ea,
Tinzând către Nirvana.
Iluminismul n-are o formă sau natură definită
În însuşi iluminism, nu e nimic de iluminat,
Rosti, din adâncul ființei sale,
Fiul de-mpărat.
- Pe cer nu este nicio diferență între Est şi Vest.
Fiecare om îşi creează propriile diferențe
Pe care le crede apoi adevărate.
Învățătura mea nu face deosebire
Între sus şi jos, între bogat şi sărac,
Ea este cum e cerul,
Are spațiu pentru toți şi ca ploaia,
Îi spală pe toți la fel.
- Ai compasiune pentru toate vietățile,
Bogate sau sărace la un loc;
Fiecare îşi are propria suferință.
Unii suferă prea mult, alții prea puțin.
- Pe lume trei lucruri nu pot fi ascunse,
Soarele, Luna şi Adevărul.
Ceea ce-l conduce pe om pe căi greşite
Nu este duşmanul său,
Ci propria sa minte.

- Tot ceea ce suntem este rezultatul a ce-am gândit.

Mintea este totul. Devenim ceea ce gândim.

Este mai bine să fii prost şi să cunoşti acest fapt,

Decât să fii prost şi să te crezi înțelept.
 - Îndoieşte-te de toate. Găseşte-ți propria lumină
Şi să nu crezi nimic
Din ce ai citit, ai auzit sau ți-am spus eu,
Dacă nu-i în acord cu propria-ți gândire
Şi cu propriul tău bun simț.
Aşa gândit-a Buddha, sihastrul prinț.

De cealaltă parte, la galbenul popor
Apăru o ființă, picată ca din zbor,
„Născut din steaua căzătoare”,
Spunea legenda născocitoare.
Lao Tze alese calea cooperării
Dintre om şi tendință – atac, apărare, eschivă,
Tao e o mişcare continuă,
Un du-te-vino, alternanță între Ying şi Yang
Scrise-n cartea Supremul Adevăr, Tao-Te-King.
- Cel care cunoaşte oamenii este înțelept,
Cel ce se cunoaşte pe sine este luminat,
Spunea Lao încântat.
- Omul este în centrul universului,
Interveni Kung Fu Tzu cu ştiința lui.
- Din punct de vedere practic, pământean,
Eu cred în om ca supraom,
El fericirea o poate obține
Prin pace, dragoste şi datorie.
Sunt cinci relații în întreaga societate,
Conducător-supus, părinte-fiu,
Soț-soție, prieten-prieten, frate-frate,
Zise părintele primului Cod Moral,
Aspirant la un privilegiu social.

- Omul trebuie să aibă trei calități:
Supunere față de conducător,
Respect față de familie
Şi loialitate față de prieteni şi frați.
Dar fu constrazis de Lao Tze:
- Cel care este cu adevărat conducător
Nu ia parte la luptă,
Îi zise Lao Tze, ş-apoi cu glas duios:
- Toți oamenii, sub Cer,
Cunosc Frumosul ca Frumos,
Iată obârşia urâtului.
Toți oamenii cunosc Binele ca Bine,
Iată obârşia răului.
Astfel, fiecare lucru şi opusul său
Se nasc îngemănați.
Greul şi uşorul se formează unul pe altul.
Cel lung determină pe cel scurt.
Înaltul produce adâncul.
Sunetul şi glasul se acordă reciproc.
Înainte şi îndărăt decurg unul din celălalt.
Iată de ce înțeleptul practică Non-Acțiunea.
El instruieşte prin pilda vie, nu cu vorbe.
Pe toate ființele care se nasc în lume
Şi care îşi pun nădejdea-n el
Nu le uită şi nici nu le îndepărtează.
El creează meritele lor, fără a şi le însuşi,
Le dezvoltă şi nu se bizuie pe ele
Rămâne mai presus şi astfel,
Meritele, niciodată, nu-l vor părăsi.
A-ți impune voința altora
Înseamnă forță.

A ți-o impune ție însuți
Înseamnă forță superioară.
A şti. arătându-te neştiutor,
Înseamnă să fii desăvârşit.
A nu şti, socotindu-te ştiutor,
Înseamnă a fi suferind.
Eu am în mine trei comori
Şi le păzesc cu străşnicie:
Cea dintâi se cheamă blândețea,
A doua se cheamă cumpătarea,
Iar cea de-a treia, modestia.
Aşa grăit-a Lao Tze către Kung Fu Tzu
Gândind relația dintre poporul lor
Şi sufletul nepieritor.

Departe de acele lumi faraonice, despotice, nedrepte
Bătrânul mag Zamolxis stătea tăcut pe-a stâncii sale trepte.
Nimic din tot ce-a fost, va fi şi tot ce este,
Ce creşte şi ce piere, nimic nu-i era mister,
Triunghi dreptunghic, cu cele trei unghiuri,
Măsurători cereşti,
Împletea coroana-i colțuroasă, ca un fulger.
Departe deci, la țâțâna lumii, pe Geticul Polus
În peştera sacră, pe sfântul munte al poporului daos,
Îşi aştepta Zamolxis, prietenul din Samos.
Şi, stând el aşa pe muntele-i sfânt,
Îndată, îndărăt îl poartă un gând.

Cu Pytagoras împreună, în templele din Memphis
Rezistă ispitei, spaimei, extazului şi încercării lui Isis,
Cunoscu aparenta moarte şi învierea-n lumina lui Osiris.
În străvechiul regat egiptean, făcu cunoştinţă
Cu arta voinţei omeneşti şi-a astrelor ştiinţă,
Dar şi a minţii umane, latura-i neagră,
Cu despoţii Asiei, pe care-i putu să-i vadă
Pe-a Nilului curs de apă.
Abia ieşit din adăpostul enigmei,
Zamolxe dete faţă-n faţă cu încoronatul Ninivei,
Fiul învingătorului Babilonului, despotul Cambyse,
Monstrul persan invadând Egiptul, pustiind templele,
Cu numeroasele-i oşti înfometate ca lăcustele.
Zamolxis văzu cum regele Egiptului fu judecat,
Adus în faţa lui Cambyse, în lanţuri ferecat.
Fiica faraonului în zdrenţe şi întreaga-i suită de prinţi,
Aduşi cu căpăstru la gât, cu zăbală în dinţi,
Fură umiliţi, călcaţi în picioare ş-apoi decapitaţi.
Despoticul Cambyse, pe Zamolxe-l prinse
Şi, cu o parte din sacerdoţiul egiptean,
În ţara înconjurată de ziduri, la Babilon îl trimise.
Anticul Babel, sediul dezordinii popoarelor,
A limbilor, a cultelor şi-a tuturor desfrânărilor,
Îşi înălţa falnic turnul, pe post de observator,
Construit pe vremea lui Nabucodonosor.

Babilon, marea prostituată a profeților evrei,
Fusese ridicat pe vremea Semiramidei.
Acolo, printre palatele colorate, terase suspendate,
Înconjurat de ziduri şi întărituri masive,
Pe care puteau alerga două care alăturate,
Deprinse Zamolxe meşteşugul puterilor oculte.
Magii persani puteau face noapte-n plină zi,
Lămpile se aprindeau singure, de se vedeau zeii,
Şi, precum preotesele Crişurilor trei,
Mânuiau şerpii, focul şi bubuitul tunetelor
Le aruncau, ca pe săgeți, asupra oamenilor.
După şapte ani printre magi, eroi şi despoți,
Zamolxe se-ntorcea acasă mai înțelept ca toți
Ca să-şi învețe poporul pe care-l respecta,
Ca pe unul vrednic de domnie.
Înțeleptul dac se retrase-n măruntaiele pământului,
Trei ani, privi tăcut înaltul cerului.
Văzu, în plină zi, astrele şi constelațiile zodiacului
Cum se perindă, una după alta, la o oră şi jumătate,
Deasupra orizontului.
Fixă pentru totdeauna anotimpurile,
Şi zodiile, pe zile, săptămâni, luni şi ani,
Pe toate le scrise în calendar.
- Când voi renunța la ceea ce sunt,
Voi deveni ceea ce aş putea fi,
spuse Zamolxe, pe muntele Kogaion,
Şi-apoi către popor:
- Țineți-vă gura închisă şi astupați uşa privirii
Şi cât timp veți trăi nu veți avea neplăceri.
Dacă deschideți gura şi prea curioşi la alții veți fi,

Toată viața în tulburări veți trăi.
Vă voi învăța să fiți
Stăpâni pe forțele cereşti.
Vă voi învăța să mânuiți spada,
Magia numerelor sacre, geometria şi arta
Şi-a cerului întreagă-mpărăție
Cu puterea Ființei care este, a fost şi va să fie.
Însă, pentru a împlini miracolul, vedeți,
Trebuie să ştiți şi cu tărie să credeți,
Că nici eu, nici voi, nici urmaşii urmaşilor voştri
Nu vor muri vreodată
Ci numai se vor muta într-un loc unde,
Trăind de-a pururi,
Vor avea parte de toate bunătățile lumii.
Aşa grăit-a Zamolxe, către al său popor.
Făcându-l, dintre toate semințiile lumii,
Cel mai înțelept neam. Singurul nepieritor.

Misterul dac, pe stâncă adânc încrustat,
Sta într-un punct, o linie, un cerc ş-un pătrat.
Învățătura, ajunse-n plin apogeu
Şi-nvățătorul, venerat ca un zeu.
Şi, după cum spuneam, bătrânul mag,
Stând el aşa, pe munte, sprijinind cerul pe umăr
Şi gândind cum sta şi lumea şi vecia, într-un număr,
De-odat, din negurile dese, se ivi pe-o falnică movilă
Nu filozoful din vechea Atenă,
Ci Marea profetesă, înțeleapta Sibylă.
- Auzit-am, înțeleptule rege, că eşti priceput în numere

Şi se vorbeşte că ştii dezlega a cerurilor taine
Şi poți măsura pământul şi rotiri de astre,
Dintr-un punct, cu o riglă şi-o singură cifră,
Zise Marea Preoteasă, plină de faimă,
De toți înțelepții lumii adorată.
- Stai jos, Sibyla, şi poate sigur vei pricepe,
spuse dânsul, zâmbindu-i senin şi rece.
Numărul sacru este cifra zece
Zece şi nu Nouă, Zece şi nu Unsprezece,
Cuprinde-le cu-a ta înțelepciune.
Caută, observă, gândeşte
Infinitul începutului, infinitul sfârşitului,
Infinitul binelui, infinitul răului.
Infinit în înalt, în adânc, în Răsărit şi Apus
În Nord şi-n Sud. Şi ce se află mai presus,
Deasupra tuturor?
Ce număr poți rosti înaintea numărului Unu?
Pecetluieşte-ți buzele, gândeşte.
Unitatea dintre viu şi cel veşnic viu
Din ce-i făcută, nu din cifra zece?
- Învață-mă şi pe mine,
Dacă nu ți-e cu supărare,
Temelia numerelor tale.
- Iată, mărită şi frumoasă profetesă,
Totu-n lumea asta stă într-un principiu,
Înțelege că începutul şi sfârşitul, divinul şi omul,
Cerul şi pământul sunt laolaltă legate
Ca flacăra de tăciune.
Prin urmare, unu şi doi formează-o unitate
Şi aşa după cum se întâmplă
În această rânduială divină,

Unul se opune celuilalt
Iar ceea ce-i ține împreună
E trei-ul, ternarul care ține talerul
Balanțelor în mână.
- Înțeleg aşadar că unu-i divinul,
Doi semnifică omul
Şi trei, ceea ce ține echilibru între ei.
- Dacă cele expuse au fost bine înțelese.
Atunci vei vedea că de la 4, celelalte cifre,
Chiar de vor creşte în progresii,
Nu sunt, de fapt, decât o repetare a Unității.
Din unitatea plecătoare, numerele
Şi toate câte sunt şi va să fie
Nu sunt decât fațetele diferite
Ale aceleaşi unități de-a pururi stătătoare.
Astfel, cifra 4, adică 1+ 2+ 3+ 4 = 10,
Iar unu cu zero, unul face.
Cifra 7, spre exemplu, devine,
1+ 2+ 3 + 4+ 5+ 6+7= 28,
Iar 28 se reduce imediat în 2 + 8= 10.
Şi astfel progresia poate continua la infinit…
- Dar 666 în ce Unitate se-ntruneşte?
- Şase plus şase plus şase egal 18
Şi cum numărul 18= 1+ 8 =9,
Numărul 666 se întruneşte în de trei ori ternarul
În unitatea primordială.
- Înțeleg, aşadar, că Unitatea fiind primordială,
Conține toate lucrurile,
Şi ceea ce este mărit şi ceea ce este micşorat,
Însă, nici un număr, nici singur, nici împreună
Nefiind în stare Unitatea s-o cuprindă.

- Acesta este Adevărul fără minciună, Adevărul Adevărat.

- Mai ştiu, bunule rege, că cine cunoaşte pământul
Se numeşte înțelept. Cel ce cunoaşte cerul
Se numeşte Prea Înțelept şi-i fără patimi,
Dar, iertată-mi fie întrebarea,
Cum de reuşişi să le cuprinzi pe amândouă,
Pornind măsurătorile dintr-un punct şi-o singură riglă?

- Asta-i taina cea mare, e taina tainelor
Pe care numai poporul meu o deține.
Să-ți explic aşadar.
Ai fost de acord când ai văzut că toate numerele
Pleacă din aceeaşi Unitate şi tot acolo se întorc.
Ei, bine, din punct se nasc toate figurile geometrice
Şi toate acestea nu sunt decât
Aspecte diferite ale aceluiaşi punct.
Prin urmare, aşa după cum
Primul număr căruia îi dă naştere 1 este 2,
Aşa şi prima figură căruia îi dă naştere punctul
Este linia.
Şi aşa cum numerele se împart în pare şi impare
Şi liniile se împart în două direcții principale:
Orizontale şi verticale.
După cum primul număr care uneşte opusele este ternarul,
Prima figură complet închisă este triunghiul.
Mergând pe acest principiu, aflăm că
Pătratul vine din triunghi şi triunghiul din rotund.

Mai departe, îți voi demonstra cum
Ideea, unită cu forma, se egalizează cu omul.
Să luăm triunghiul dreptunghic, cu laturе de 3, 4 şi 5.
Pătratul ipotenuzei, 5 ori 5 = 25,
Egal cu suma celor două laturi: adică
3 ori 3 = 9 şi 4 ori 4 = 16, deci 16 + 9 = 25.
Cu aceleaşi măsurători, putem la fel de bine
Să ne conducem voința, să influențăm destinul,
Să înclinăm astrele, deşi, ele n-au nevoie de asta.
Puțini sunt aceia care ştiu că
Viitorul se compune din trecut
Şi pe drumul pe care oamenii îl parcurg,
Au mai umblat deja de atâtea ori,
Încât ar putea să-şi cunoască
Chiar şi amprenta picioarelor,
Nu numai lucrurile pe care le vor întâlni,
Bine înțeles pe o altă scară, sub un alt aspect.
Dar, ce-ți spun eu acum, le ştii poate prea bine,
Că doar tu faci toate profețiile lumii.
- Recunoscătoare-ți sunt,
Mă-nchin şi-ți mulțumesc
Pentru taina numerelor tale.
Însă vreau să-ți dezvălui un lucru
Pe care nici un om încă nu-l ştie.
Să te răsplătesc astfel aş vrea,
Oferindu-ți, la rându-mi,
Secretul cel mare al Pietrei Filozofale.
- Cu tot respectul şi cu închinare,
Dar nu vreau misterul pietrei tale.

Munții noştri poartă-n ei multe,
Multe, multe pietre filozofale.
Le vor descoperi urmaşii
Şi urmaşii urmaşilor lor,
Poate.
Împletită-n lucruri şi-n mistere,
Taina pururea adâncă
Se pierdu pe veci în stâncă.
Peste munte, iarna-şi aşternu cojocul ei de ger,
Sibyla plecă la cetate, Zamolxe urcă la cer.

***

Cetatea Sibylei Eritree fusese ridicată din maluri de pământ şi piatră, la confluența a trei râuri, din est, nord şi sud, şi care, unindu-se la baza fortificației, curgeau împletite mai departe spre vest, spre ținutul preoteselor druide, cunoscute în întreaga lume pentru magia, vrăjitoria, cruzimea ritualurilor şi furia lor războinică. La fel de războinice, silvanele erau însă plăcute-n vorbă şi în port, dar pe cât de blânde păreau a fi, pe atât erau de misterioase, periculoase, de-a dreptul.

Li se spuneau femeile stejarului.

Numai acolo, la rădăcina arborelui lor sacru, sub influența magnetică a Lunii pline, ele puteau să comunice cu Marele Strămoş.

Se suiau pe un trunchi de gorun tăiat, în mijlocul unui luminiş al pădurii şi în şuierul vântului, murmurul apei şi freamătul codrului, proroceau în numele strămoşilor, în fața unei mulțimi impresionate, care le vedea în transparența lunară, pătrunse de sentimentul divin, intuiție

adâncă şi înconjurate de necunoscutul întregii naturi, primind inspirație de sus.

Preotesele silvane vizionare trăiau celibatare în cavernele peşterilor săpate în dealuri şi munți şi coborau în cetate sau mergeau la temple şi sanctuare doar atunci când aveau ceva important de transmis către comunitate ori vreun mesaj divin vreunei persoane alese. Îmbrăcau rochii lungi şi negre, legate pe talie cu o funie subțire aurie, peste care purtau o mantie neagră cu glugă ce avea țesut pe piept blazonul silvan, galben auriu, reprezentat de un şarpe care străbătea trupul unui leu, cu cap şi aripi de vultur şi ghearele animalului lor de putere. Nu mâncau niciodată carne, se hrăneau doar cu fructe şi plante din pădure şi dețineau tainele tuturor puterilor oculte. Cu glasul şi privirea lor puteau să adune norii sau să împrăştie furtunile şi grindina, puteau chema ori îndepărta şerpii şi potoli fiarele sălbatice. Fericiți erau cei care căpătau binecuvântarea lor, dar vai de cei care cădeau sub al lor blestem, căci îi urmărea pe vinovați până la a treia reîncarnare. Erau consultate adesea în mersul unor războaie. Regii tremurau sub amenințarea lor, crezându-se chiar că până şi zeilor le era oarecum teamă.

Cele mai multe silvane locuiau în grupuri, pe malurile râurilor, în adâncul pădurii ori în văile seci şi umbroase. Li se spuneau amazoane, femei războinice născute pentru luptă şi slujeau doar în perioadele de conflict, de război în care era implicat Ținutul Silvan. Trăiau din vânat şi erau inițiate în arta ecvestră şi-n două forme de luptă consecutive: mânuirea suliței,

toporului, a arcului cu săgeți şi unduirea trupului în dansuri magice lascive. Ambele forme de pregătire erau folosite cu succes pe câmpurile de luptă. Prima pentru momentul când se aflau față în față cu adversarul, iar cea de-a doua pentru ademenirea acestuia spre locuri mai tainice unde puteau să-l sfâşie împreună. Pe timp de pace umblau îmbrăcate în rochii despicate pe ambele laturi, pentru a nu le împiedica la antrenamente, iar, cu excepția ademenitoarelor dansuri, părul îl purtau împletit în conci, învârtit deasupra capului în formă de cerc după o nuia de răchită. Purtau la gât eşarfe în culorile ținutului, alb, roşu, galben şi negru, care fluturau ca nişte fuioare, atunci când alergau în goana calului, călare. O dată pe an se întâlneau cu voinicii lupi-daci din munți, la ritualul împerecherii. Orice băiat ce se năştea pe teritoriul amazoanelor silvane era fie trimis înapoi la tribul tatălui său de peste munți, fie omorât, ori lăsat în sălbăticie să se descurce singur. Fetele erau păstrate. Amazoanele mame îşi purtau copilele cu ele, precum cangurii puii. Micuța era ținută la sânul mamei într-un harnaşament alcătuit din curele încrucişate pe piept susținute la spate de alte două verticale legate între ele de o curea orizontală. Fetele erau învățate de mici să imite şi să urmărească gesturile şi comportamentul fiarelor sălbatice, saltul felinelor, pânda şi atacul leului, precum şi instinctul de haită al lupului. La pubertate, tinerele treceau obligatoriu prin ritualul puterii, unde, în timpul ceremoniei focului sacru, ele gustau pentru prima dată din virtuțile magice ale celei mai secrete plante,

ale cărei taine nu erau cunoscute decât de câteva femei bătrâne.

După ce înghițeau nouă stropi din licoarea extrasă din rădăcina mătrăgunei vrăjite, în zgomotul infernal al tobelor şi vacarmul țipetelor generale, fetele se aşezau pe spate lângă foc în timp ce mamele lor le puneau un drug de fier înroşit pe partea dreaptă, astfel ca sânul să nu mai crească, iar toată puterea şi rezistența trupului să vină din umărul şi mâna dreaptă.

Amazoanele silvane îşi alegeau comandantele de oaste dintre cele mai viteze şi puternice femei, iar dacă erau mai multe pretendente, acestea trebuia să se lupte neînarmate, până când una dintre ele murea răpusă de mâna celeilalte.

Credeau doar în forțele proprii şi-n puterea divină şi nu se supuneau nimănui, decât Marii Preotese ale cărei ordine le executau fără să clipească.

Nu dădeau doi bani pe viață şi nici milă n-aveau pentru cei pe care-i omorau, considerând chiar că le face o mare bucurie. „Omul se leapădă de viață ca de veşmintele învechite," „sufletele vin spre noi şi apoi pleacă, se întorc iar şi iarăşi pleacă," era principiul lor de viață. De aceea, pentru amazoanele silvane, nimic nu era mai bun pe lume decât o luptă dreaptă. Când aveau parte de o astfel de luptă, se aruncau atât de fericite în ea şi se bucurau ca de o poartă a cerului uitată deschisă.

Cealaltă categorie de femei, măritate şi, ce-i drept, nu la fel de numeroase, îşi petreceau întreaga

viața la războaiele de țesut. Femeile deprinseseră arta meşteşugului de la Palladia, renumita maestră în țesutul artistic. Ele se îmbrăcau în rochii gri şi purtau şorțuri albe, cusute în formă trapezoidală, unele cu franjuri, altele cu capetele rotunjite.

Bărbații lor munceau pământul, creşteau animale ori săpau şi meştereau piatră din munții de aur. Ei nu aveau nici un drept de decizie în treburile înalte, locuiau cu țesătoarele în case pătrate din lut şi lemn aşezate în triburi, jur-împrejurul cetății.

Ca şi muierile lor, bărbații executau comenzile primite de la femeile din suita Marii Preotese. Acestea făceau comerț cu oricine era dispus să cumpere sau să vândă, de la negustori de rând până la casele regale.

Monedele silvane de aur, cap de leu şi revers, luna plină, pânza de in, ulcelele pictate şi podoabele din aur, sticlă şi cristale, ajunseseră în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Despre aurul silvanelor se spunea că-i rupt din rază de soare, iar veşmintele de in vindecau şi întinereau orice trup care le îmbrăca. De altfel, ele dețineau un mic secret pentru fiecare. Cum ar fi podoabele din aur care, după prelucrare, erau aşezate în apă pe flori de piatră de cristal scoasă din adâncul peşterilor şi ținute timp de şapte zile la soare. Veşmintele de in erau cusute, apoi spălate cu rouă şi uscate numai sub clar de lună nouă.

Silvanele negustorese locuiau în case din lemn sculptat, cu etaj, numite palate. Purtau rochii din

țesătură fină, strânsă în talie, evazată la poale şi jupă tivită cu franjuri din fir de aur. Pe timp rece, aveau încălțăminte uşoară, cochetă, făcută din piele fină răscroită la spate, în față susținută de două curele verticale ataşate de un şnur legat sub genunchi. Vara, purtau sandale, cu talpa ataşată de picior prin două rânduri de berete duble, iar iarna, mocasini din blană cu căputa răsfrântă, legați cu nojițe.

Negustoresele erau tare căutate pentru licorile lor secrete prin care puteau să vindece, să facă de dragoste, să dea putere sau să omoare. Băutura miraculoasă putea fi procurată doar prin bunăvoința câtorva preotese. Acestea cunoşteau secretul ingredientelor, iar taina prelucrării era transmisă prin jurământ de moarte doar către acea femeie care putea să scoată din pământ o plantă cu rădăcină cu tot, fără s-o atingă, doar cu forța gândului şi din priviri.

* * *

Sibyla, Marea Preoteasă, era stăpâna misterelor ținutului său, ba, aflase şi cheia dezlegării celor mai ascunse taine, a tainelor tuturor tainelor lumii, taina Pietrei Filozofale. Renumita profetesă avea o autoritate mai mare decât a unui rege şi strălucea-n podoabe mai tare decât orice regină. Apucase să cunoască secretul unei pietre miraculoase şi a unei plante ce-o făcură să şteargă orice urmă de bătrânețe de pe frumoasa ei față. Nimeni nu putea ghici adevărata ei etate. Unii spuneau că ar putea avea o mie de ani, alții

ziceau că o sută, până când ajunseră cu toții să nu-şi mai bată capul şi o priveau ca pe o apariție divină, veşnic tânără, frumoasă şi înțeleaptă.

Într-o zi, însă, pe când fiica ei, Beldis, era trecută bine de prima tinerețe, Marea Sibyla chemă la Cetate toate preotesele ținutului său şi comandantele cavaleriilor amazoanelor silvane pentru un mare sfat de taină.

- Prietenele mele dragi, iubitele mele surori, v-am chemat aici să vă spun că, iată, a sosit ceasul confirmării misiunii mele prin moarte. Încă o dată va trebui să mă leapăd de viață pentru a mă înălța la cer.

Cuvintele Marii Preotese înmărmuriră pe loc glasurile supuselor ei. Rămaseră toate cu privirile împietrite fără să poată să scoată o vorbă. Priveau cu toatele moartea ca pe-o binefacere, nu însă şi pe cea a stăpânei lor. Intuiră că Marea Preoteasă vroia să moară departe de oameni, în singurătatea codrului, în brațele Lunii, acolo unde se va simți mai aproape de spiritul străbun, dar, cu toate astea, simțiră deodată că se năruie cerul, ținutul întreg, cetatea şi toate tainele vieții şi morții cad unele peste altele grămadă...

- Destinul se împlineşte, eu mă întorc
La Acela care nu se schimbă niciodată,
Cel care Este, a Fost şi va să Fie,
Să-mi primească sufletul,
Să mă îndrume pe drumul
Către tărâmul veşniciei.
Să mă odihnesc un strop, mă duc
Mă voi întoarce însă, vă făgăduiesc,

Mă reîntorc cât de curând,
Spuse, gândurile supuselor anticipând.
- Şi când va fi aceea, mărita noastră doamnă?
Întrebă preoteasa din templul izvoarelor cu apă caldă.
- Mă voi face văzută atunci
Când Fiii Soarelui de peste munți
Vor fi rânduiți printre sfinți
Şi altarele lor din piatră vor fi călcate
De zei muritori cu minți-ntunecate.
Până atunci însă voi,
Războinice neînfricate, înțelepte fecioare,
Vă dau în grijă bogăția sfântului nostru pământ.
Să apărați sub jurământ a lui hotare.
Să-l stăpâniți şi să-l slăviți cu cinste şi onoare.
Şi de-ar fi, de oameni răi să fiți lovite,
Să fiți ca arborele care, tocmai când e doborât,
Parfumează securea care l-a lovit.
Fiți îngăduitoare cu cei ce vin
Şi sărută pământul nostru sfânt
Şi fără milă cu cei ce vin cu gând de-l cuceri.
Binecuvântați măreția Puterii Divine,
Minunile şi tainele Mamei Naturi,
Puterea şi strălucirea Sfintei noastre Luni.
Țineți sub jurământ de moarte
Toate tainele puterilor voastre.
Păstrați cu sfințenie înțelegerile secrete
Cu surorile preotese druide,
Chiar de nu vă plac, că-s rele şi crude.
Vecinilor ținutului nostru,
Potoliți-le setea de aur şi de putere,

Ca să aveți linişte şi pace-n cetate,
Oferiți-le daruri şi încheiați trainice pacte.
- Pentru ce, zise cu asprime războinica Arjuna,
Comandanta amazoanelor silvane,
Pentru ce n-ai început lupta
Care să hotărască, o dată pentru totdeauna,
Dacă Fiii Soarelui sau Fiicele Lunii
Vor domni pe aceste meleaguri?
- Nu văd la ce-ar fi fost bun să-mi ucid rudele-n bătălie.
Ei n-au pus pământului nost vâlvătaie,
Apele nu ne-au tulburat niciodată,
Nici potrivnici sau duşmani n-au fost, vreodată.
Uitat-ați, oare, trecând prin vrute şi nevrute,
Că ei au sărit singuri să ne-ajute
Când surorile noaste vrut-au să ne pună
Sub jugul ascultării şi biruri de druidă?
Vă spun, acum, pentru ultima oară,
Să nu vă faceți neamul de ocară,
Sub sclipiri d-arginți să cadeți, bunăoară,
Căci, când templele Soarelui călcate vor fi
De urmaşii Lupoaicei brune şi-a celei cenuşii
Şi de ai lor despotici, nemiloşii şi cruzii fii,
Vitejii luptători din munți, războinici de lumină,
Aici, în ținutul nostru, îşi vor găsi pace ş-odihnă.
- Ce vrei să spui, Măriță Preoteasă,
Că-nțelesei, de-i vorbă înțeleasă,
Că lupii vor trăi cu noi în casă?
Sări războinica aleasă.
O, asta nu şi nu, chiar de-ar fi să iasă,
Foc şi pară, praf şi pulbere, toate să piară,

Dar picior de lup aici nu va veni,
Atâta vreme cât eu voi trăi.
- O, destoinică Arjuna,
Înțelege-vei tu oare
Că toate-n lumea asta-s trecătoare?
Pier, renasc, mor şi înviază,
Şi tu te vei duce într-o zi, Arjună vitează,
Şi-ai să revii, te duci şi iarăşi vii,
Că aşa-i în firea omenească.
Un singur lucru vreau să ştii,
C-aşa stă scris şi aşa va fi.
Din toate-a lumii seminții,
Silvanele nu vor pieri
În veci de veci.

Aşa grăit-a Marea Preoteasă, pentru ultima oară, apoi se retrase în adâncul codrilor de stejari din sudul cetății, pentru a se reculege înainte de Marea Călătorie.

Luna abia de înconjurase de trei ori pământul că sufletul Marii Sibyle se pregăti să urce la ceruri. Întâi se ridică o formă maiestoasă ce devenea din ce în ce mai transparentă, apoi dispăru sub sclipirea ramurilor de stejar, într-o unduire luminoasă. Trupu-i fără suflare fu pus în trunchiul unui stejar sacru şi îngropat la izvorul pârâului vindecător, în mijlocul codrului.

* * *

Aşa cum lăsase bătrâna profetesă cu limbă de moarte, coroana şi toiagul cu şapte noduri şi şarpele încrustat îi reveniră fiicei sale, Beldis, despre care se spunea că fusese concepută cu un

zeu. Ea nu cunoscuse încă plăcerea trupească, deoarece în calitate de moştenitoare, cultul lunar nu permitea Marii Preotese să se împreuneze cu un bărbat decât o dată în viață.

Alegerea bărbatului, dar, mai cu seamă, a momentului potrivit cădea în sarcina sfatului bătrânelor preotese silvane. Pentru stabilirea perioadei când urma să aibă loc importantul eveniment, preotesele invocau spiritele, consultau cursul apelor, poziția muşchilor de pe trunchiurile copacilor sacri, ascultau şuierul vântului din gura grotelor din mulți, urmăreau zborul păsărilor şi culoarea cerului de la răsărit la apus. Spuneau că, dacă la „nunta” Marii Preotese se petrec cutremure, vârcolacii se năpustesc asupra Lunii sau a Soarelui, ori Mama Natură sloboade zăgazurile furtunii, pe timpul vieții viitoarei moştenitoare, ținutul va fi ferit de toate relele.

Bărbatul era ales de trei preotese, apropiatele „marii mirese”, în funcție de aspectul fizic, mărimea piciorului şi a degetelor de la mâini, culoarea ochilor, a părului.

După ce era supus în prealabil la mai multe probe de curaj, forță şi inteligență, dacă îndeplinea criteriile, acesta era cumpărat, de regulă, de la triburile dacilor din munți.

Alesul putea petrece trei zile şi trei nopți cu Marea Preoteasă, apoi era obligat, sub aspru blestem, să se retragă şi să trăiască pustnic în sihăstrie, dacă nu alegea să moartă.

Secretul asupra identității lui era păstrat cu străşnicie.

La „nunta” Marii Preotese, sfătuitoarele bătrâne rataseră momentul. Nici măcar o ploaie mai zdravănă nu căzuse în întreg ținutul. În schimb, la naşterea micuței Sibyla, cerul se împreună brusc cu pământul şi timpul se opri pe loc. Apele dormeau, vântul nu sufla, păsările încetară să mai cânte şi timp de trei zile, oamenii nu mai ştiau nici ei de-i zi ori noapte.

A treia zi, când copila prinse a râde, cerul se desprinse, natura îşi despleti apele, vântul suflă iară, oamenii țipau de bucurie, fugeau la templu şi s-adunau să sărbătorească-n cetate. Vestea se răspândi în tot ținutul.

Un bărbat care trăia de câteva luni singuratic, în schitul unui munte, nu se putu abține şi, la adăpostul întunericului, străbătu pe jos un drum lung până în cetate. Nu-i mai păsa nici de blestemul sub care era ținut, nu-i mai păsa că-şi pierde vederea dacă se reîntoarce, vroia să vadă fetița, apoi să moară-n pace.

Beldis, moaşa Arada şi nouă bătrâne preotese nu se desprinseră trei zile de lângă patul copilei şi aşteptau tăcute magica noapte, când ursitoarele urmau a împleti soarta micuței Sibyle.

Pe o masă rotundă cu trei picioare fură puse trei talgere de argint pline cu podoabe de aur, făină din grâu roşu adus de la daci şi vase cu apă neîncepută de la izvoarele celor trei râuri, ca daruri de preț pentru ursitoare, în semn de prețuire şi de îmbunare.

Astrele se înclinară şi ele în favoarea micuței. Venise pe lume în casa de întuneric a Lunii Negre. „Va fi o regină înțeleaptă şi misterioasă," spuneau profetesele.

În cele trei zile premergătoare momentului naşterii, în faza de creştere a Lunii Negre, preotesele silvane n-au făcut ritualuri, ci numai acele practici magice ce trebuiau să aducă micuței strălucire, iubire şi puteri sporite.

A treia zi, exact în crucea nopții, o boare caldă cu miresme de salcâm în floare se abătu peste odaia copilei. Marea Preoteasă, moaşa şi cele nouă preotese îşi simțiră pleoapele grele şi căzură toate într-un somn adânc, fără vise.

Deodată, trei umbre albe ieşiră din întuneric, şoptind ceva, treceau pe rând în pas feeric, pe lângă patul Sibylei.

Bărbatul ce venise atât de departe privea cu ochii-n lacrimi la copilă, cățărat pe zidul cetății din spate. Numai el, el era singur care le vedea pe cele trei ursitoare uşoare ca vântul, ridicând spre cer brațele lor goale.

- Să fii limpede şi mlădioasă ca izvorul,
Să fii ca apa muntelui în strălucire,
Să străpungi stânca, s-alungi norul,
Să-ți fie ținutul plin de mărire,
Frumoasă să fii, cum nu-i nici una,
Să ai parte de iubire,
Cum n-a mai fost vreuna,

spuse cu voce duioasă Torcătoarea, ursitoarea cea mare.

- Să fie iubită de acela care găseşte taina dulce a vieţii fără de sfârşit,

acela care trăi-va pe pământ, de dor chinuit.

Să te iubească cum n-a mai fost altă iubire vreodată,

un chin să aibă doar, de-a nu muri deodată.

Să moară în plina-i fericire,

Să umble apoi prin lume frumoasă fără trup, ca moartă vie,

tună glasul Curmătoarei, trecând peste rândul surorii mijlocii.

La auzul acestor vorbe, bărbatul încremeni.

Depănătoarea, ursitoarea mijlocie, care n-apucase încă să ursească, făcu un pas înainte şi spuse:

- N-am puterea să ridic blestemul tău, surioară, dar pot să-l îndrept:

Atunci când fata se va îndrăgosti de acela care fi-va dintre toţi dacii cel mai înţelept,

Să nu moară până nu va zămisli urmaşul care uni-va, fără luptă, războinicele mamei sale cu vitejii înţeleptului său tată.

- Şi tu vei fi murit, înainte s-apuci să-i spui ce-ai auzit, se-ntoarse Curmătoarea furioasă către bărbatul ce sta agăţat de fereastră.

Îngrozit, bărbatul căzu la temelia cetăţii şi orbi pe loc.

Când ziua abia se desprinse din braţele nopţii, Ana, fata cetăţii dădu fuga-n odaia Marii Preotese să anunţe o mare binecuvântare a sorţii.

Rămase împietrită când văzu cum preotesele dorm moarte, în pat copila gângurea ceva, învârtind pe mânuțele ei albe, un pui de şarpe.

Ana se duse tiptil şi-o trezi pe moaşe.

- Hoo, ce cauți, fato, aici în miez de noapte? - sări femeia ca arsă de parcă-ar fi ieşit din transă.

Fata vru s-arate şarpele încolăcit, dar nu mai era, dispăruse.

- Am venit să spui, şopti încurcată, că-i dimineață

şi că azi-noapte a fătat leoaica doi pui de-o rară frumuseață, zise cu glas pierit şi se retrase.

- Regina mea, astea-s veşti bune, şopti la rându-i moaşa.

- Mulțumesc cerului, pământului şi sfintei noastre Luni, aceşti pui de leu vor fi pavăză şi vor da putere copilului meu, zise Marea Preoteasă.

Dar ce s-a-ntâmplat cu noi oare cu toate? De ce-am căzut aici ca moarte? - spuse speriată, aducându-şi aminte că trebuiau să vegheze cu toatele, să nu doarmă nici una până în zori, când plecau ursitoarele şi apunea luna.

O să trebuiască să plec, luna viitoare, la templu, pe muntele ascuns, aproape de cel Suprem, să-mi consult oracolul, acolo, sus.

Dar, hai, pregătiți-mi acuma cele de trebuință, le ceru solemn,

ducându-şi copila la templul său din aur încrustat în lemn.

Primul născut al leoaicei fu sacrificat printr-un ritual secret ce avea loc numai la naşterea fetelor silvane.

Copila fu spălată cu sângele strâns şi îmbrăcată în blana crudă şi bău, întâia oară, lapte matern prin gura puiului de leu.

Apoi preotesele aşezară micuța împreună cu ultimul pui al leoaicei în centrul a trei cercuri făcute din unghiile şi colții unui lup alb şi-o strigară de tei ori pe nume.

Fiecare gest pe care copila-l făcea era atent tălmăcit de moaşa Arada.

Sibyla zâmbi asistenței precum ar face o reverență, îşi lipi căpşorul de capul puiului de leu şi-şi ridică amândouă mânuțele spre cer. Leoaica se duse, linse fața micuței, îşi apucă de după gât puiul şi-l duse înapoi în hambar.

Marea Preoteasă ridică fata pe palme şi mulțumi Creatorului pentru cerescul dar.

* * *

Cetatea era toată un şantier. Preoteasa Mamă tocmise meşteri din bătrâna Romă să capteze apă din sfintele izvoare, s-o bage în cetate.

Meşterii romani s-aflau în plină treabă, făcură conducte de teracotă lungi de zece kilometri, filtre de plumb, cisterne căptuşite cu lemn, dăltuiră canale direct în stâncă, ciopliră scări monumentale din piatră fasonată şi în plus, s-apucară să facă şi drumuri pavate cu lespezi de calcar şi protejate cu acoperişuri din stuf către cetate, la templu şi de jur, împrejur.

În forfota cetății, Sibyla crescu văzând cu ochii şi frumoasă se făcu ca un boboc de floare, mlădioasă, zâmbitoare. Oamenii întâlnind-o în cale,

cu căciulile în mână şi cu gurile căscate, salutau pământeasca-i zeitate.

Noaptea, când întreaga curte împletea somnul cu visul, fata umbla prin păduri şi oglindindu-şi chipu-n lacuri aştepta să iasă Luna ca din unduiri de veacuri.

Ziua spunea apoi cuvinte grave pe care nimeni nu le pricepea înțelesul.

Şi trecură ani vreo şapte ş-apoi încă alți zece, fiica Marii Preotese se întâlni într-o zi, ca din întâmplare, cu-ale lumii contradicții.

Glasul duioaselor mistere începu să cânte-n pieptu-i, pe aceeaşi liră, cu glasul tânărului străin întâlnit din întâmplare, căzut ca din ceruri pe dealul de lîngă cetate.

Cerceta zadarnic, făptura dispăruse, taina rămase-n veşnic întuneric. N-avea poftă de mâncare, nici astâmpăr şi umbla de colo-n coace, ba, gingaşă şi cuminte, ba, încolțită ca o fiară, revărsând din ochii-i pară.

- Sibyla, pare-mi-se mie oare sau tu porți un of în tine care doare? - zise Marea Preoteasă.

Fata se făcu că n-aude şi cu zâmbetul isteț, învârtind pe deget o buclă din păru-i creț, schimbă vorba.

- Cred c-ar trebui să plec o vreme, spuse ea gânditoare, să răspund la a druidelor chemare.

- Oh, da, fiica mea, aşa precum zici, şi eu m-am tot gândit, de-i bine sau nu să pleci. Însă cred că ai învățat destule taine ale religiilor lumii, despre istoria popoarelor şi a raselor omeneşti, aşa că

acum, pare-se, e un moment numai bun să te desăvârşeşti.

La Delphi, acolo unde odinioară au slujit străbunii noştri, înțeleptul Orfeu şi bunica ta a rostit profețiile lumii, acolo deci va trebui să-nveți şi tu să-ți mistui trupul prin focul gândirii tale, să-nveți să te-nfrânezi, să te desprinzi de poftele trupeşti ca flacăra de lemnul care-l arde.

Eu îți pregătesc toate cele trebuincioase, dar tu bagă de seamă că druidele-s femei urâcioase.

Ascultă-le şi nu le tăia vorba, respectă-le zeii, dar lor nu te închina.

Ia aminte la ritualurile lor voluptoase şi-nclinate spre orgii, tu, însă, stai deoparte, nu intra în jocul acestor nebunii.

Retrage-te până în adâncul ființei tale ca să te poți ridica apoi deasupra tuturor şi urmează-ți țelul fără să te-abați din drum.

Te va însoți Coreione, băiat cuminte, viteaz, din neamul lupilor, pe al cărui braț te poți bizui oricând.

* * *

Peste ținutul silvan începură să se topească cele din urmă omături şi să elibereze florile primăverii. La câmpie, de mult cântară cucii şi-n ostroavele Celor Trei Crişuri gâştele sălbatice scoaseră cel dintâi rând de pui.

Dincolo de munți, în fâşâitul vântului de brazi, viteazul Burebista trăgea brazdă hotarelor din miazăzi. Marele Rege reuşise să unească, sub stăpânirea sa, lupii-daci cu toate neamurile lor de

traci. Din Cetatea Sarmisegetuza, închinată Sfântului Soare, Burebista domnea peste cincizeci de uniuni tribale. De bună voie sau forțați, dalmații, panonienii, ilirii, agathyrşii, geții şi grecii din oraşele de mai la sud de Istru se supuseră regelui dac. Acesta avea cu el un tânăr de mare nădejde, pe care-l trimitea să apere hotarele statului, aflate în primejdie. Medic, mag şi vrăjitor de suflete, Deceneu căpătă, în vastul imperiu, respectul şi-nchinarea Marelui Zeu. De timpuriu, el dovedise o ciudată înclinare în cunoaşterea plantelor, a minunatelor lor însuşiri tămăduitoare sau otrăvitoare. Se dovedise la fel de preocupat de studiul astrelor şi a influențelor lor asupra destinului uman. Părea că ghiceşte, că vede lucrurile îndepărtate. De aici şi renumele, dar şi autoritatea sa asupra celor mai bătrâni vraci. Deceneu îmblânzea popoarele tribale, nu cu spada, cum făcea măritul rege, ci cu înțelepciunea vorbelor sale.

Aşa ajunse Burebista să fie numit cel mai mare dintre regii Traciei care vreodată a domnit. Din întinsul său imperiu, doar celții conduşi de preotesele druide nu i se supuneau. Matriarhatul silvan era tolerat. Beldis, Marea Preoteasă, era venerată de lupii-daci şi de femeile lor ca Zeița Lunii, a pădurilor, a farmecelor şi-a tuturor vrăjilor. În desele sale călătorii la muntele lor sfânt, în drum spre Kogaion, conducătoarea matriarhatului silvan se oprea din sat în sat, învățându-i pe bărbați cum să-şi păstreze vigoarea cu puterea unei ramuri de

copac, iar pe muieri, cum să scape de dureri înainte şi după ce nasc.

Celții stăteau ca un ghimpe în coasta regelui dac. Vru, în câteva rânduri, să-l trimită pe Deceneu să rezolve degrabă această problemă, dar acesta ajunse o singură dată doar până-n ținutul silvan şi se-ntoarse tăcut şi destul de tulburat. De ceva vreme părea preocupat. Regele-l găsi, într-o zi, dus pe gânduri, mai la deal de cetate, între crânguri. Era slăbit, avea pleoapele obosite, doar privirea-i lucea de un licăr lăuntric.

- După cum înțeleg, ajunezi aici de nouă zile, se miră regele. De ce ți-ai hotărât o asemenea pedeapsă?

- Oh, mărite rege, asta nu-i pedeapsă. Am stat cu mine însumi trudindu-mă să înțeleg, întrebări fără răspunsuri cercat-am să dezleg.

- Dar cine a tulburat a ta minte de-i nevoie a sta tăcut atâta vreme, fără merinde?

Frumosul tânăr nu răspunse, regele-l privi atent şi taina-i prinse.

- Aşa după cum te-am sfătuit, cred c-a sosit ceasul să pleci pentru un timp în Egipt, îi spuse regele, dădu să plece, însă se răzgândi şi se-ntoarse.

- Mai bine pleci chiar acum.

Şi începu să-i dea povețe, despre drum şi cum să-ajungă la fântâna fără fund, unde inițiații din templul lui Osiris apucaseră să-l învețe şi pe zeul tracilor, pe Zamolxe-n tinerețe.

- Fiule…, continuă regele mai potolit, poate c-am greşit alegând să te trimit atât de departe, într-o

lume plină de primejdii, dar am văzut în tine neostoita sete de a te apropia încet-încet de Adevăruri. Ai deprins cu destulă uşurinţă a ceti în oameni şi în lucruri. Eşti gata să desfaci din tine şi puterile cele mai de taină. Ori, toate astea nu le poţi desăvârşi decât în ale Egiptului temple. De-acolo nu ies decât oameni fără prihană. Ceilalţi nu mai văd Soarele. Însă, sufletul meu simte de pe-acum a ta întoarcere.

Vei primi din tezaurul meu atâtea bucăţi de aur câte ai trebuinţă, te va întovărăşi un om ascultător cu braţ tare din neamul lupilor-daci. După ce ajungi la cetatea Calatis, caută un armator grec nu prea viclean şi fă legământ cu el pentru plutirea pe mare.

Ca să călătoreşti mai lesne, leapădă-ţi straiele şi schimbă-te după portul locului ca să nu pari străin nicăieri, să pari ca oricare…

Pleacă-te stăpânilor, închină-te zeilor lor şi du-te în calea ta, gândeşte-te la ţelul tău şi la ce ai de făcut.

Ascultă, fiule, bagă bine de seamă, zise cu-n deget ridicat, să binevoieşti să nu mă faci s-aştept prea mult, să nu zăboveşti p-acolo, te-ntorci neapărat, c-avem treburi mari de rezolvat, cu muieraticii celţi, dar şi cu desfrânatul Romei împărat.

VIAȚA DE DINCOLO

Era timpul solstiţiului de vară, când ploile torenţiale din Abisinia schimbau culoarea apelor Nilului în acea misterioasă nuanţă sângerie. Fluviul se umflase şi îngropa sub valurile sale malurile până în îndepărtate orizonturi. Numai templele săpate în stâncă, piramidele şi Sfinxul colosal de la Gizeh se reflectau în Nil. La Memphis, în mijlocul unei păduri de obeliscuri, de statui, de monoliţi uriaşi se desfăşura o viaţă ameţitoare. Tânărul Deceneu şi însoţitorul său, coborâţi tocmai din vârful munţilor Traciei, rămaseră muţi de uimire. Monumentele, serbările publice, spectacolele, toate le dădeau impresia de măreţie şi bogăţie. Printre acei asiatici, Deceneu părea deosebit prin albeaţa obrazului, prin ochii lui de culoarea cerului răsfrânt în apa muntelui şi privirea-i ascuţită, tare şi statornică precum stânca. Purta un strai alb, fără alte podoabe. Umbla prin furnicarul cetăţii singur, numai cu slujitorul după el. Femeile întorceau capul şi-l urmăreau, asemuind trufia lui cu a unui leu din Tibet. Încercau să-i zâmbească, dar îngheţau sub lovitura grea a ochilor lui reci, care priveau pe deasupra lor fără să le descopere. Trecea drept un nobil străin. Nu căuta acea fală copleşitoare. Ceea

ce-l adusese de departe era pentru el mult mai de preț decât ceremoniile faraonice care aveau loc noapte de noapte în jurul sanctuarelor, în mijlocul cărora se profilau dansatoarele cu ochi de jăratic şi trupuri flămânde. El vroia să pătrundă tainele zeilor.

Slujitorul lui, un voinic mare şi pletos cu înfățişare de dulău ciobănesc, gata să rupă cu mâinile goale fălcile unei fiare, umbla în urmă-i cercetând locul cu luare aminte, deşi părea că nu vede şi nu aude nimic. La un semn, era lângă stăpânul său, cu fruntea plecată, cu pletele atârnându-i de-o parte şi de alta a ochilor.

Deceneu aflase de la sfetnicul său, bătrânul mag din peşterea Muntelui Kogaion, o parte din povestirile tulburătoare din Cartea Tibetană a Morților, iar acele imagini hermetice, îndărătul cărora sclipea înspăimântătorul mister de după moarte, nu-i dădeau pace. Nutrea pentru cunoaşterea călătoriei sufletului în viața de dincolo o curiozitate lacomă, dar şi o oarecare îndoială. „Taina asta numai Isis şi Osiris o ştie," îi spusese respectabilul preot. Însă cine erau aceşti zei despre care se vorbea doar în şoaptă? Era întrebarea care-l frământa chiar şi pe marele rege Burebista. Pentru a afla aceasta, Deceneu bătea acum la poarta templului din Memphis.

La intrarea în templu, fu întâmpinat cu răceală şi destulă suspiciune de preoții lui Osiris. Îl iscodiră cu atenție şi-l descusură despre locul de obârşie, despre familia sa şi crezul neamului său. După ce

descoperiră în tânărul lup-dac acea patimă pentru cunoaşterea adevărului îmboldită de o curăţenie desăvârşită a inimii, lucru extrem de rar în lume, preoţii egipteni deciseră să-i deschidă calea spre experienţele lor.

- Tinere, ai ajuns la uşa sanctuarului secret. Oricine se apropie de ştiinţa şi doctrina noastră îşi pune viaţa în joc. Nebunia sau moartea, iată ce va găsi cel slab sau rău. Viaţă şi nemurire vor afla cei puternici şi buni. Mulţi nechibzuiţi au intrat pe această uşă şi n-au mai ieşit vii. Dincolo este o prăpastie care nu-i scoate la lumină decât pe cei curajoşi. Chibzuieşte bine. Dacă curajul tău nu este în stare să ţină piept, renunţă la această hotărâre. Te avertizez, îndată după ce această uşă se închide, tu nu vei mai putea da îndărăt.

- Pentru poporul din care vin eu nu există moarte, iar frica păleşte în faţa puterii noastre. Vă sunt de pe acum recunoscător mărinimiei sufletelor voastre.

Uşa templului căzu în urma străinului cu greutatea unei stânci.

Deceneu petrecu o săptămână într-o curte interioară îndeplinind cele mai umile munci, de slugă, sub ascultarea unei tăceri desăvârşite.

În seara celei de-a şaptea zile, doi neocores îl duseră la uşa sanctuarului ocult. Străbătu un coridor lung a cărui ieşire nu se vedea. De-o parte şi de alta un şir de statui cu trupuri de oameni şi capete de animale, păsări de pradă şi şerpi care-l priveau rânjind când trecea. Cu un gest mut, cei doi

neocores îi arătară o gaură-n peretele din fața sa, prin care nu se putea trece decât târâş.

- Tu mai poți încă să te întorci, îi spuse unul dintre cei doi.

- Rămân, răspunse Deceneu hotărât.

Primi o lămpiță aprinsă din cristal. Intră. Înaintă cu greu târându-se pe genunchi. Tunelul cobora o pantă din ce în ce mai abruptă. « Aici pier nebunii care au râvnit la cunoaştere şi putere » - se auzi o voce, ca un ecou din măruntaiele pământului. Ajunse la o scară ce ducea spre un hău. Coborî. Pe ultima treaptă, flacăra plăpândă pâlpâia gata să se stingă, dedesubt întunericul adânc dădea în beznă, deasupra nu mai era nici o nădejde. O noapte îngrozitoare. Zări o crăpătură în dreapa sa. Erau câteva trepte. Cu o mână sprijinită în scară şi cu cealată încleştată în lampa întinsă în față, sări. Urcă-n spirală câteva trepte săpate în stâncă. Crezu că scăpase de primejdie.

Ajunse în fața unor zăbrele din bronz care dădeau într-o galerie largă, luminată de câteva făclii. Pe pereți se aflau douăzeci şi două de picturi sacre, sub fiecare sta scris câte o literă şi un număr. Păzitorul sanctuarului sacru îi deschise grilajul, primindu-l cu un surâs binevoitor. Îi explică taina picturilor, a literelor şi a cifrelor de pe pereți. Era taina alfabetului ştiinței oculte. Maestrul vorbea, vorbea, vorbea, însă îndărătul fiecărui cuvânt Deceneu întrezărea esența lăuntrică a lumii şi a misterioaselor lanțuri ce o împresurau.

Preotul îşi întrerupse şirul învățăturilor sale. Se afla în fața unei deschideri ce cădea spre un fel

de boltă îngustă şi lungă, la capătul căreia trosnea un foc dogoritor.

- Fiule, moartea nu înseamnă decât suflete necoapte, îi spuse maestrul şi grilajul din spatele tânărului dac se închise brusc.

Îşi puse toată nădejdea în puterea minții sale. Pe măsură ce se apropia de vâlvătaia de foc observă că flăcările se retrag uşor spre lemnele răşinoase aşezate în aşa fel încât să lase o cărare către partea cealaltă. Trecu în grabă proba focului şi se văzu silit să treacă şi o apă neagră de întunecată. Mulți ezitanți înaintea lui au intrat în apă înfricoşați. Spunându-li-se că sunt crocodili, aceştia au rămas la suprafață şi încercând să împrăştie apa din jur pentru a goni fioroasele reptile, n-au găsit calea spre următoarea treaptă. Cu mult calm şi o siguranță desăvârşită, Deceneu înotă până la fund unde observă un tunel lung de patru metri prin care reuşi să iasă de cealaltă parte a templului. Acolo se întâlni din nou cu cei doi neocores care-l conduseră într-o grotă în care nu se afla decât un aşternut moale, tainic luminat de o lampă din bronz. Însoțitorii îl îndemnară să se odihnească şi-i promiseră o recompensă pe măsura curajului său.

Deceneu rămase singur, se întinse ostenit pe patul moale, închise ochii, derulând în minte picturile sacre pe care le văzuse. Acestea începură să se şteargă o dată cu acordurile fine ale unei muzici depărtate care umplu grota cu un freamăt moleşitor şi ațâțător în acelaşi timp. Deodată, o apariție tulburătoarea, de o drăcească ispitire, se

apropie de culcuşul său. O femeie goală acoperită cu un voal de purpură, asemănătoare preoteselor silvane din nopțile lor cu lună plină, şedea în fața sa, privindu-l cu ochii lacomi, unduindu-se în acordurile muzicii cu suspine pătimaşe.

A doua zi, Deceneu fu întâmpinat de doisprezece neocores în frunte cu marele preot al templului sfânt.

- Ai reuşit să respingi Inspita. De azi înainte, tu intri în rândul fraților noastri. Ai triumfat asupra morții, a focului, a apei şi cel mai important lucru, ai reuşit să te învingi pe tine însuți. Te afli aşadar în pragul Adevărului.

Tânărul dac ajunse, astfel, să calce pe urmele înaintaşului său Zamolxe şi ale puținilor înțelepți care au scăpat cu viață sau n-au înnebunit pe loc în timpul primelor probe ale inițierii egiptene. Înconjurat cu căldură, fu condus în templul lui Isis, acolo unde trona statuia zeiței ținându-l în brate pe fiul său, Horus. Depuse jurământul tăcerii şi al supunerii şi păşi pe următoarea treaptă, cea a cunoaşterii Adevărului veşnic.

* * *

De cealaltă parte a lumii, pe versantul nordic al Muntelui Parnas, în apropierea Templului de la Delfi, preotesele druide îl celebrau pe zeul lor, Dyonisos. Marea Preoteasă decise, pentru prima dată, ca supusele sale să se bucure şi de binefacerile lui Bachus. În fața unei mulțimi impresionante, neîndurătoarea preoteasă jură cu furie să nimicească toate templele bărbaților şi le îndemnă

pe druide să zdrobească în picioare templul lui Apolo. Vestea fu primită cu o încântare cerească.

Fulgerele începură să plesnească îndoite peste stâncile pleşuve. Era un semn că Dyonisos şi Bachus îşi dăduseră mâna pe deasupra lor. Pe povârnişurile muntelui Parnas, sub razele Lunii negre, prin văile adânci şi pădurile întunecate, druidele țipau, urlau, cântau sau suspinau ca drăcoaicele, după ce-şi stropiseră din belşug trupurile goale cu vin. Cu cununi de laur pe cap, părul fluturând învolburat, cu brațele încolăcite de şerpi, îşi agitau pumnalele cu vârfurile ascunse sub iederă. Unele alergau în delir prin ierburile înalte după puii de animale pe care-i hrăniseră la sân, ca şi cum ar fi fost ai lor, să-i prindă şi să-i sfăşie de vii, altele îşi lingeau una alteia sângele, fără să mai simtă nimic altceva decât voluptatea carnală.

Printre plantele veninoase ale unei fânețe, Sybila înainta spre peştera Marii Preotese. Mergea încet fără să vadă, atrasă parcă de un țel nevăzut. În urma ei venea Coreione, atent la grozăvia lucrurilor din pădurile întunecate, dar tăcut.

Din gura peşterii, temuta preoteasă domnea asupra acestor femei voluptoase şi sălbatice. Era miezul nopții, toiul ritualului şi era satisfăcută. De curând atrăsese în valea-i blestemată două sute de tinere fete pe care le instruise în cultul său.

Luna plină se ivi din ascunzişul negru al norilor, lumina subțiată a discului său argintiu alunecă deasupra întregii văi. În transparența lunară, Marea Preoteasă o zări pe Sybila urcând

agale cărarea peşterii sale. O poftă perversă o prinse pe dată. Nutri o dragoste destrăbălată şi-şi puse-n gând s-o ademenească pe tânăra fată, s-o stăpânească şi după ce-i va fi veştejit tinerețea, s-o dea apoi pradă poftelor carnale.

Sybila simți, pe dată, o înțepătură puternică în dreptul inimii. Era ca vârful unei săgeți otrăvite. Se trezi brusc ca dintr-un vis, scoase un țipăt de spaimă şi îşi întoarse fața către Coreione, care o privea uimit.

- Stăpână, s-a întâmplat ceva? Văd pe chipul înălțimii tale un mare semn de îngrijorare…

- Coreione, zise Sybila, ridicându-şi mâinile spre Lună, o mare şi primejdioasă vrăjitorie se îndreaptă asupra mea.

- Mărita mea stăpână, sunt aici să vă apăr de orişice primejdie!

- O, bunul meu prieten, îți sunt atât de recunoscătoare, doar că astea-s lucruri atât de ascunse, nevăzute şi viclene, încât brațul tău puternic nu le poate nici măcar atinge. Cu mintea, sufletul şi gândul meu curat, le voi stinge şi le voi trimite acolo de unde au plecat.

Pe dată luna se întunecă de-un nor greu. Stâncile muntelui luară forme amenințătoare, un vânt năprasnic îndoia copacii şi ierburile cu vârfurile până la pământ şi-un bubuit de tunet făcu să se cutremure muntele şi templul lui Apolo până-n temelii. De spaimă, toate druidele dezlănțuite amuțiră.

Oprindu-se şi ea din murmuru-i de vrajă, Marea Preoteasă se zvârcoli ca un şarpe, uimită de cele întâmplate.

- Pe Dyonisos! Pe Bachus! Sub jurământ de moarte, blestemată să fii Sybila, dacă te întorci din cale.

Furia Marii Preotese se revărsa-n ecou peste întreaga vale.

- Stăpâna mea, mă duc s-o calc în picioare, şuieră printre dinți Coreione.

- Nu-i un gând prea înțelept, bunul meu prieten, îi spuse Sybila, atingându-i fruntea înfierbântată. Mai bine facem cale întoarsă până-n ținutul sfânt al bunelor noastre silvane, continuă ea, pe cât de calmă pe atât de hotărâtă.

- Te voi urmări până-n a şaptea încarnare. De mine nu vei avea scăpare, pui de năpărcă! Fii pe veci blestemată! – zbiera, ca turbată, Marea Preoteasă druidă. Puterea blestemului se stingea frântă, căzând rostogolită din stâncă-n vale, din vale-n stâncă.

* * *

La Memphis sosise ziua cea mare. Lui Deceneu i se permise să ridice vălul lui Isis şi să vadă lumina lui Osiris. Preoții templului povesteau că Marea zeiță Isis şi Osiris fuseseră dăruiți pământului, pentru o bucată de vreme, de însuşi Creatorul şi Arhitectul lumii.

- Prin ei, viața şi-a atins deplinătatea cunoaşterii. Ei au dat muritorilor legi, hrană şi veşminte, le-au arătat că spiritului îi place să se întoarcă în trupul omenesc şi că atunci când calea de intrare este închisă, aceasta prilejuieşte o pierdere a vieții. Însă nimeni nu poate trece pragul

lui Osiris, fără să treacă mai întâi pragul morții şi al învierii.

- Adevărul nu se dăruieşte, îl găseşti în tine însuți sau nu-l găseşti deloc, îi mai spuse bătrânul preot.

Ca o străfulgerare îi apăru în minte angelicul chip al făpturii care-i dăduse aceeaşi povață, într-o noapte, pe vârful unui deal din ținutul silvan. Îşi duse mâna cu degetele răsfirate prin părul bălai ca pentru a alunga o nălucă şi întovărăşit de preoții templului, se lăsă condus într-o criptă joasă unde, sub binecuvântarea întâiului preot, se culcă într-un sarcofag deschis din marmură peste care fu aşezat un capac greu de piatră. Preoții împreună cu un cor de voci se retraseră încet, încet şi se pierdură de tot în beznă.

- Nu te lăsa dus de curentul aprig, ci mergând împotriva lui, dacă poți, intră în portul mântuirii şi, ancorând acolo, caută-l pe acela care te poate conduce şi călăuzi spre poarta Cunoaşterii. Unde străluceşte Lumina pură, neîntinată de întuneric, unde nimeni nu este cuprins de beție, ci toți sunt treji şi privesc cu ochii inimii lor către Cel ce vrea să fie văzut. Căci El nu poate fi auzit cu urechile, nici văzut cu ochii, nici exprimat în cuvinte, ci numai în minte şi în inimă.

Însă mai întâi trebuie să sfâşii de pe tine veşmântul pe care îl porți – țesătura neştiinței, temeiul oricărui rău, lanțul stricăciunii, vălul întunecat, mortul viu, stârvul supus simțurilor, mormântul pe care-l târăşti după tine, hoțul din

casa ta, care, prin ceea ce iubeşte, te urăşte, iar prin ceea ce urăşte, te pizmuieşte. Acesta este veşmântul dureros cu care eşti îmbrăcat, care te apasă şi te trage în jos, pentru ca tu să nu priveşti în sus. Văzând frumusețea Adevărului şi Binele ce sălăjluiesc acolo, să urăşti ticăloşia acestui veşmânt şi să înțelegi capcanele pe care ți le întinde. Fii fără simțire în cele simțitoare.

Aşadar, lucrurile care sunt adevărate veşmântul le ascunde şi le învăluie în materie, umplând ceea ce el îți arată ție cu plăcere duşmănoasă, ca tu să nu poți nici să auzi ce ar trebui să auzi, nici să vezi ceea ce ar trebui să vezi.

Sunetul cuvintelor curgea deodată atât din adâncul pământului, cât şi din înaltul cerului. Deceneu fu convins că erau vorbele înțeleptului Hermes, Cel de Trei Ori Mare, al cărui suflet din lumea de dincolo încă mai veghea asupra templului pe care-l întemeiase.

- Totul este Unul sau Unul este Totul. Atât de legați sunt unul de celălalt încât separarea lor este cu neputință... Şi toate sunt strâns legate între ele... Forma alcătuită de dinainte ți-a fost dezmembrată şi eşti acum separat de ea. Nu mai eşti atins şi totuşi ai atingere, ai şi întindere şi totuşi te-ai înstrăinat de acestea... Tu mă poți vedea, fiule, cu ochii sufletului tău, deşi mă priveşti cu toată încordarea trupului şi a vederii, tu nu poți înțelege ce sunt eu acum... Ce sunt eu, tu vei fi când voi pleca. Ceea ce sunt văzut a fi, aceea nu sunt, vei vedea când vei veni...

Tânărul se lăsă pătruns de dulceața înțelepciunii întâiului inițiat al lumii, nu mai simți răceala criptei, trupul începuse parcă să i se destrame şi... intră în extaz.

* * *

În ținutul Silvanelor, arta războiului, puterea magiei şi ştiința gândirii fuseseră împărțite pe categorii şi predate în patru cicluri de învățare.

Silvanele aveau propriul lor cult pentru ape, arborele sacru, animalele de putere şi credeau cu tărie în forța celor patru puncte cardinale.

Patru elemente de bază stăteau la temelia trăirii pământene silvane - apă, foc, vânt şi plante. Acestea erau principiile principale ce constituiau esența învățăturii întregului matriarhat. Focul sacru aprindea scânteia vieții, aceasta era purtată de apele râurilor, plantele pământului îi dădeau substanță, iar răsuflarea o primea de la vânturile din cele patru direcții. Spiritele celor patru elemente primordiale erau invocate înainte şi la sfârşitul fiecărui ritual. Fiecare principiu primordial putea interveni în viața umană, având, la rându-i, un rol la fel de important.

Râul cel mare, din răsărit, izvorând din munții de aur, venea cu inspirație şi puterea divină. Crişul din nord, țâşnind din căuşul Carului Mare, sub aureolele cereşti, aducea curajul şi înțelepciunea străbună, în timp ce pârâul sudului, ieşind exact din inima pădurii de gorun, aducea în apele sale seva fertilității şi puterea vindecătoare a Mamei Naturi. Aceste credințe au stat la temelia alegerii

sediului central al ținutului şi la construcția Cetății Celor Trei Crişuri.

Spiritul estului - forța luminii, a deşteptării şi înnoirea vieții, spiritul nordului - forța limpezimii şi a purității, spiritul sudului - forța creşterii şi a cunoaşterii intuitive, toate se uneau cu spiritul vestului - forța pământului, exact în punctul unde-şi ridicaseră silvanele un măreț templu închinat Cultului Lunii. Însăşi arhitectura Templului fusese gândită în aşa fel încât să intre în armonie cu principalele forțe cosmice, din est, sud, vest, nord, fiecare fațetă purtând, pentru o mai puternică influențare terestră, culorile celor patru direcții, care reprezentau, de altfel, chiar simbolul ținutului silvan. Galben pentru răsărit, alb pentru nord, roşu pentru latura sudică şi negru la apus.

Ritualice şi meditative, preotesele vizionare erau inițiate sub directa îndrumare a Heradiadei, Marea Şamaniță. Ea era respectată şi apreciată de toate silvanele pe care le învățase cum să împletească simțurile trupului cu forțele naturii şi le instruise cum să stăpânească cele două puteri pentru a putea să se facă nevăzute, să poruncească norilor, vântului sau să coboare fulgere din cer.

După ce schimbase pe vreo cinci rânduri caii, Sybila şi însoțitorul său Coreione ajunseră în Codrul Muma, acolo unde an de an Heradiada îşi iniția preotesele silvane în arta magiei şi a extazului şamanic. Tinerele care reuşeau să treacă probele Marii Şamanițe spuneau că sunt nemuritoare. Ele se

îmbrăcau în straie albe, se puteau face invizibile pe timpul zilei, apăreau,cât ai clipi, dintr-un loc în altul în timpul nopții şi dansau cu sânii goi sub clar de lună, pârjolind iarba de sub picioarele lor.

În pădurea de goruni şi stejari bătrâni, nu departe de mormântul Marii Mame, tânăra Sybila, se alătură grupului de silvane care aşteptau să pătrundă în tainele inițierii şamanice.

- Te aşteptam, frumoasă prințesă, îi spuse Heradiada şi, fără să întoarcă capul, se sui pe un butuc de gorun şi-şi reluă cursul.

Închideți ochii, aşezați-vă mâinile în dreptul inimii.

Acum ridicați-le foarte hotărât prin dreptul frunții.

Ajungeți cu palmele împreunate deasupra capului.

Deschideți mâinile în lături şi dați drumul sufletului.

Simțiți cum vă pătrunde lumina soarelui
Împletită cu razele lunii.
Răsuflați după cum v-am învățat,
De şapte ori scurt şi-o dată lung…
Amintiți-vă că mintea este iscoada suflului
Ochiul este protectorul său…
Răsuflați o dată cu Mama Natură,
Cu apa, focul, vântul şi gorunii.
Acum fixați-vă inima în cer şi în Lună.
Chemați cele patru direcții
Sudul, vestul, nordul şi estul.
Chemați Cerul şi Pământul.

În acest punct Heradiada se făcu nevăzută, lăsând învățăcelelor sale răgaz de meditație. Încheiase prima treaptă a inițierii. În următoarea perioadă de studiu, erau invocate animalele sacre de putere: vulturul estului, rândunica nordului, şarpele sudului şi leul vestului, animalul despre care se credea că putea aduce puterea din vița de după moarte. De altfel, Leul era şi denumirea dată monedei ținutului silvan.

Şamanița apăru din nou, la fel cum plecase.

- Atenție, repetați după mine:

Către vânturile sudului,
Mare Şarpe
Înfăşoară-ți inelele tale în jurul meu,
Învață-mă să mă lepăd de trecut, în acelaşi mod
În care tu te lepezi de vechea piele.
Să păşesc blând pe Pământ,
Învață-mă calea frumuseții.

Către vânturile vestului,
Mărite Leu,
Vino lângă trupul meu,
Învață-mă taina puterilor tale pentru a trăi în pace
Pe acest Pământ.
Arată-mi calea de dincolo de moarte.

Către Vânturile din nord,
Preamărită Rândunică,
Bunici şi strămoşi,

Veniți şi îmi dați sfatul vostru,
Şoptiți-mi prin vânt învățătura voastră.

Către Vânturile Estului
Mare Vultur,
Vino la mine din direcția de unde răsare soarele,
Ține-mă sub aripa ta,
Învață-mă să zbor alături de Marele Spirit.

Şi acum, mulțumiți fiecărui spirit chemat pentru ajutorul căpătat şi încheiați spunând:

„Mulțumesc Marelui Spirit,
Tu care eşti cunoscut sub o mie de nume,
Mulțumesc spiritelor chemate
Că mi-ați lăsat să cânt Cântecul Vieții,
Pentru încă o zi."

După o pregătire de douăzeci şi două de luni, când silvanele învățaseră să trăiască într-o comuniune perfectă cu natura înconjurătoare şi puteau să mânuiască după voința lor forțele cosmice, ajunse în această fază de inițiere, ele erau convinse că cerul este mai real decât pământul, iar pentru a ajunge la el trebuiau să treacă cu bine peste proba împerecherii sufleteşti cu stejarul, arborele lor sacru. Contopirea misterioasă se făcea treptat, fibră cu fibră, până când seva copacului se unea cu sufletul femeilor şi formau împreună un trup de lumină. Apoi se săvârşea taina cea de nepătruns a vieții pământeşti, zborul spre lumea de

dincolo. Era un ritual pe cât de sacru pe atât de secret şi select. Nu erau acceptate decât tinerele care dovediseră de-a lungul inițierii calități deosebite, aveau inima deschisă spre cunoaştere şi puteau să-şi domolească poftele trupeşti. Alesele jurau, mai întâi, sub pedeapsa morții, păstrarea tăcerii asupra învățăturii primite, jurau fidelitate ținutului lor şi supunere necondiționată Marii Preotese.

Stejarul era misterioasa poartă de ieşire spre cer sau de intrare în regatul străbunilor din lumea de dincolo. Ritualul avea loc în mijlocul pădurii sacre, la rădăcina arborilor de stejar. Acolo, povețele Marii Şamanițe sunau ca un ecou la început, apoi încet, încet se pierdeau în adierea vântului şi dispăreau în cele din urmă, în neantul cerului.

- Să aducem închinare arborelui nostru sfânt.

Rostiți cele de cuviință şi faceți aşa după cum v-am învățat.

Aşezați-vă cu spatele lipit de trunchiul Măritului Stejar

La rădăcina lui.

Trimite-ți corpul vostru de lumină în trunchiul lui,

Simțiți cum vă primeşte, vă cuprinde cu căldură.

Lăsați-vă duse de seva lui de la rădăcină până la ultimul ram.

Aşa. Uitați-vă roată, roată, de jur împrejur,

Acum chemați spiritul Marelui Vultur,

Rugați-l să vă ia pe aripile lui,

Să vă ducă-n ceruri până în lumea spiritelor…

Sybila simți întâi un val de căldură dulce, primitoare, odihnitoare, apoi trupul nu mai simți nimic. Plutea. Era un norişor de lumină albă pe un cer, fără început şi sfârşit, era o picătură de rouă într-un ocean imens.

* * *

O lumină blândă, neînchipuit de plăcută învălui sufletul Sybilei şi al lui Deceneu. Pluteau împreună cu o bucurie fără margini peste nişte unde diafane şi o privelişte nemărginită. Toate lucrurile deveniră culori de Lumină. Se cunoşteau parcă de când lumea. Deodată, dintr-o margine se făcu beznă şi Întunericul coborî pieziş, înspăimântător şi hâd, încolăcindu-i ca un şarpe, în cutele-i şerpuite. Fură cufundați într-un haos umed, nespus de tulbure, care slobozea fum ca focul şi gemea cu un sunet tânguitor, de nedescris.

Atunci un glas se ridică din adânc. Era strigătul Luminii. Pe dată, din adâncul umed, țâşni un Foc şi se înălță în înălțimile eterate. Aerul, care era tot o Lumină, urmă focului şi se urcă la Foc, încât părea să atârne să fie egal cu el. Pământul şi Apa păreau atât de strâns unite încât Pământul nu putea fi deosebit e Apă. Glasul Luminii cuprindea sferele şi le făcu să se rotească de la un început nedefinit către un sfârşit nedeterminat, căci rotația acestora începea întotdeauna acolo unde părea că se sfârşea. Un Cuvânt scânteietor şi luminos ieşi din miezul acelui infinit. Sybila şi Deceneu ieşiră cu el şi se revăzură în spațiul de Lumină. Sybila se simți

atrasă ca de un magnet către o sferă strălucitor de albă spre Apus, iar Deceneu se lăsă purtat, atras fiind de o altă sferă luminoasă către Răsărit.

Înlănțuiți în viziunea lor, ei pluteau acum între Cer şi Pământ, cu toate simțurile trupeşti înfrânate…

Deceneu i se păru că zăreşte pe cineva de o măreție fără margini.

- Ai înțeles ce ai văzut până acum ? - se auzi o voce blândă.

- Mărturisesc că nu, răspunse tânărul. Dar tu cine eşti - cuteză el a întreba.

- Eu sunt cel pe care-l cauți de atâta vreme cu mintea ta. Ascultă, suflete, ce ai văzut se petrece veşnic, Lumina pe care ai văzut-o la început este Inteligența divină, Întunecimile în care ai fost cufundat reprezintă lumea materială în care trăiesc oamenii pământului, iar Focul care a țâşnit din adâncuri este Cuvântul divin al Celui care a fost mai întâi de acea natură umedă ce s-a ivit din Întuneric. Iar acum, cugetă profund asupra Luminii şi caută să o cunoşti.

- Dar ce s-a întâmplat cu mine de încep să văd toate aceste lucruri nu cu ochii mei trupeşti, visez oare sau s-a întâmplat o minune?

- Îngăduie-ți să observi fără să judeci. Ceea ce vede, aude şi se zbate în tine este însuşi focul sacru. Cuvântul creator. Este Verbul lumină care ține legate toate spiritele muritorilor, înveşmântate în carne, sânge şi oase, de Creatorul tuturor lucrurilor, de Cel care Este, a Fost şi va Fi, de Cel care l-a

zămislit pe Om după asemănarea Sa. Căci dintre toate cele care trăiesc pe pământ, doar omul este de două feluri: muritor din pricina trupului şi nemuritor prin sămânța lui luminoasă.

- Îngăduită-mi fie cutezanța, dar de unde vine şi încotro se îndreaptă omul în această lume? Cum se săvârşeşte această călătorie şi dacă este după cum spui, că omul este înzestrat cu această sămânță luminoasă, de ce nu-i este cunoscută această nemurire?

- Oh, suflete, priveşte, ascultă şi înțelege. Gândeşte-te la Creatorul omului şi a întregii acestei lumi ca fiind prezent pretutindeni şi dintotdeauna, făurind toate lucrurile, ca fiind Unul şi Singurul, care din Voința sa a plăsmuit toate viețuitoarele. Căci acesta este trupul său, intangibil, invizibil, nemăsurabil, nemodificabil, cum nu mai este un alt trup. Căci El nu este nici Foc, nici Apă, nici Aer, nici Suflu, ci toate aceste lucruri sunt de la El. Căci El fiind Bun, nu a dorit să creeze lumea ca ofrandă doar pentru El şi nici să rânduiască şi să împodobească pământul numai pentru El. Şi astfel a zămislit Omul, ființă muritoare şi totodată nemuritoare, pe care l-a înzestrat cu rațiune. El a împărțit Rațiune tuturor oamenilor, însă nu şi Cunoaştere. Şi asta nu fiindcă a pizmuit pe cineva, căci pizma nu vine de la El, aceasta sălăşluieşte doar printre oameni pe pământ, în sufletele acelora care nu au Cunoaştere.

- Dar pentru ce nu a dat El cunoaştere tuturor oamenilor?

- Fiindcă a voit să o aşeze la mijloc, între toate sufletele, ca o răsplată pentru care trebuie luptat.

- Dar tot n-am priceput, de unde apare omul şi încotro se îndreaptă el?

- Încearcă şi înțelege. Ai în fața ta cele şapte sfere, cele şapte raze ale Verbului Lumină de care ți-am vorbit. Prin ele se săvârşeşte căderea şi înălțarea spiritelor omului. Acestea trăiesc în germeni sub forma unor aburi uşori în regiunea Căii Lactee, în jurul căreia se rotesc, ca în jurul unei osii toate astrele. Aici ele trăiesc fericite, fără griji, dar nu-şi cunosc fericirea pentru că nu au cu ce o asemăna. Neastâmpărul acesta a lor le face să cadă din sferă în sferă şi în această cădere, ele îmbracă învelişuri din ce în ce mai grele, până ajung pe pământ unde intră într-un veşmânt trupesc, căpătând simțurile mediului în care trăiesc. Pe măsură ce intră în trupuri mai greoaie, ele pierd amintirea originii lor cereşti, însă sămânța lor divină nu se stinge pe de-a-ntregul. Ba, dimpotrivă. Ajunse în temnița pământească, înrobite de materie, ele se văd nevoite să trăiască într-un continuu zbucium, să răspundă şi să se supună nevoilor unui înveliş străin, în timp ce în interiorul lor simt o puternică chemare către ceva frumos, liniştit şi calm, de care nu-şi mai amintesc. Şi atunci apar fireştile întrebări pe care şi le pune fiecare om în parte. Ce se întâmplă oare cu mine? Care-i rostul meu pe acest pământ? Derutați de această zbatere interioară, unii încearcă să-şi ostoiască setea fericirii pierdute, adunându-şi grămezi de bunuri

materiale, alții îşi aruncă trupurile în voluptatea vieții terestre. În această căutare a înțelegerii, a ceea ce se întâmplă cu ei, unii cad pradă deznădejdii, lăsându-se să plutească pe valurile vieții ca o frunză purtată de vânt. Ei trec din reîncarnare în reincarnare până apucă să-şi întrezărească cărarea pe care au venit în această lume. Şi abia atunci începe adevărata luptă de cățărare spre întoarcerea pe drumul sferelor. Însă acesta este un lucru anevoios. Este de fapt începutul începutului. Ca să se întoarcă la obârşii, ei se văd nevoiți să abandoneze lucrurile cu care s-au obişnuit deja, să înfrunte pizma semenilor săi şi să creadă în nişte lucruri care depăşesc limitele însuşirilor trupurilor lor. Căci lucrurile care li se arată vederii, auzului sau mirosului îi încântă pe toți, dar lucrurile care nu se arată, nu se aud sau nu se pot pipăi sunt greu de crezut.

Lucrurile rele sunt şi cele mai vădite, în timp ce Binele, ca şi Iubirea, nu se poate arăta niciodată ochilor căci ele nu au nici formă şi nici înfățişare.

Este cu neputință ca oarece necorporal să se arate corporalului. Iată, aşadar, că cel mai mare rău pentru om este necunoaşterea acestor lucruri.

Din răcoarea criptei templului din Memphis, Deceneu păru că zăreşte barca lui Isis şerpuind pe întunecata oglindă a Nilului, gata să-l ducă înapoi din lumina solară a lui Osiris. În semeața-i aşteptare, el încerca să-şi facă o părere despre cele auzite şi anume că interiorul este la fel cu exteriorul,

cel mic este la fel cu cel mare, nu există decât o singură lege, legea misterului care ascunde marele Adevăr, iar acela care le-a creat pe toate şi acela care lucrează este Unul. Nimic nu moare, totul se transformă, iar viața este nepieritoare. Ferice de cel care înțelege aceste cuvinte, căci are atunci cheia tuturor lucrurilor. Gândind la aceste gânduri de nădejde auzi pe coridoarele templului aceleaşi voci ale corului spiritelor glorioase ce învăluiau capela misterioasă, mergând mai departe şi străpungând vălurile albăstrii ale orizonturilor cereşti.

- Întreaga cunoaştere nu poate fi revelată decât fraților noştri care au trecut prin aceleaşi încercări ca şi noi. Adevărul trebuie cumpănit după gradul de înțelegere, să-l învăluim celor slabi, care şi-ar pierde mințile cunoscându-l, să-l ascundem celor răi, care nu pot înțelege decât unele fragmente, din care-şi vor făuri armele de distrugere. Închide-l în inima ta, fă-l să vorbească prin faptele tale. Cunoaşterea se află în puterea ta, credința va fi sabia, iar tăcerea - o armură greu de sfărâmat.

Aşa l-au sfătuit preoții Egiptului pe Deceneu înainte de plecarea sa spre pământurile Traciei şi asta după ce depusese îngrozitorul jurământ prin care se legase să păstreze tăcere asupra secretelor templului şi să nu spună nimănui nimic despre ce a văzut sau auzit, decât povestite sub un triplu văl al misterelor.

* * *

Sybila aluneca cu repeziciune printre lumini blânde ca nişte norişori. Ajunse la o întindere cu

iarbă deasă, ici, colo câte un gorun cu ramurile larg răsfirate pe un cer de un albastru închis spre violet. Plutirea se opri. Linişte. Era atâta linişte încât tânăra simți binecuvântarea acelei odihni care vine după o lungă, lungă călătorie.

În depărtare, zări o lumină care se îndrepta spre ea şi pe măsură ce se apropia, lumina prinse forme din ce în ce mai familiare.

- Eu sunt bunica ta, copilă. Sunt aici ca să te ajut să afli răspunsuri la toate frământările tale. Cu tine am fost şi atunci când ai avut necazuri şi m-ai chemat. Şi să ştii că m-am bucurat chiar şi de micile tale bucurii.

- Binecuvântată să fii, Venerată Preoteasă. Şi eu, la rându-mi, chiar dacă nu am avut norocul a te cunoaşte, te-am simțit mereu alături de mine, şi te-am păstrat în suflet aşa cum mi te-a înfățişat mama mea şi măritele preotese.

Dar spune-mi, preaînțeleapta mea străbună, unde se află acest loc plin de verdeață în care vreau acum să rămân pentru totdeauna?

- Acesta, frumoasa mea copilă, este locul de popas al sufletelor izbăvite de strânsoarea învelişurilor lor de carne. Nu-i prea departe de sfera pământeană, se află în sfera astrelor în jurul sfintei Luni.

- Adică se află în cer? Şi atunci cum se face că e atât de asemănător cu locurile noastre de pe pământ?

- Ale noastre sunt toate, fiica mea, şi pământul şi cerul şi ceea ce se află între cer şi pământ. Toate

sunt ale noastre şi noi suntem ai Creatorului Tuturor. Toate lucrurile sunt pentru Om, iar omul este pentru Creatorul său. Gândeşte şi încearcă a înțelege. Aceste lucruri care sunt în Cer se află şi sunt aşezate şi sub el, însă lucrurile de pe pământ se află doar pe el. Lucrurile de pe Pământ nu sunt de nici un folos celor de sus, însă toate lucrurile din Cer ajută şi aduc folos tuturor lucrurilor de pe Pământ. Cerul este măreţul locaş al trupurilor veşnice, pământul – al trupurilor pieritoare. Nimic în Cer nu-i subjugat; nimic pe Pământ nu-i slobod. Nimic neştiut în Cer. Nimic ştiut pe Pământ. Toate lucrurile din Cer sunt desăvârşite. Toate lucrurile de pe Pământ sunt imperfecte.

- Aşadar, dacă toate lucrurile din Cer sunt neştiute, iar cele pământene sunt imperfecte, cum poate omul de pe Pământ să cunoască care-i Adevărul Adevărat?

- Cu temei ai întrebat, oh, copilă. Adevărul Adevărat nu se află nicăieri pe Pământ. Căci Adevărul este Veşnic, nu se schimbă, el nu poate fi nici născut nici făurit, ori omul şi lucrurile de pe Pământ sunt născute din acele fiinţe şi lucruri care sunt, la rândul lor, pieritoare şi sunt într-o permanentă schimbare. Căci nimic din ceea ce nu rămâne în sine însuşi nu este Adevărat.

- Atunci poate se cade să fie spus, Mărită Străbună, că numai Luna, Soarele şi Pământul, care nu pier niciodată, ci rămân ele însele, sunt Adevărate.

- Adevărul, fata mea, sălăşluieşte în Trupurile Veşnice făurite de cel dintâi Lucrător, Unicul şi

Singurul Creator, care nu se află într-un Trup, este fără Chip sau Formă, Nepieritor şi care dăinuie de-a pururi.

- Să înțeleg oare că nici omul nu este adevărat?

- În măsura în care este om, nu este adevărat, căci ceea ce este Adevărat este, rămâne şi dăinuie numai prin sine însuşi, aşa cum este. Dacă ar fi să-l numim aşa cum se cuvine, trebuie să-i zicem o umbră a Adevărului, o aparență trecătoare de om.

- Dar sufletul omului? Este şi el, oare, la fel de neadevărat?

- Sufletul, copilă, este Adevărul Adevărat fără minciună. El este nepieritor şi dăinuie veşnic prin sământa lui divină. Corpul pământesc este doar unealta sufletului, pe care acesta şi-o creează el însuşi cu ajutorul părinților săi pământeşti şi o păstrează pentru a face experiențe pe pământ spre a se putea îndrepta spre calea voinței divine, a o găsi şi a o împlini. Corpul pământesc este toiagul pe care se sprijină sufletul în existența sa pământească şi pe care el îl aruncă după ce a învățat să meargă fără el.

Corpul pământesc este casa în care locuieşte sufletul atâta timp cât are de lucru acolo. Este închisoarea în care sufletul trăieşte prizonier şi îndură multe suferințe.

De aceea atât de înfricoşătoarea moarte pentru omul trecător este de fapt o binecuvântare, o atât de dulce şi aşteptată eliberare pentru suflet. Căci, în adevăr, morții sunt cu mult mai vii decât cei vii.

- Şi cum călătoreşte sufletul din lumea pământească în lumea de dincolo, după moarte, după ce scapă de învelişu-i strâmt?

- Copila mea, nu există două lumi. Adevărul Adevărat este că există doar două fețe ale aceleiaşi lumi, că cele două lumi sunt de fapt Una. Este la fel ca şi moneda silvanelor noastre, leul nostru are două fețe, nu-i aşa?, însă amândouă sunt făcute din acelaşi aur curat şi folosesc aceluiaşi scop, nu pot fi despărțite una de alta şi nici valoare nu ar avea una fără de cealaltă.

Atunci când omul moare, sufletul îşi părăseşte temnița pământeană şi ajunge pe cealaltă parte a monedei, în sfera astrală, aici în acest loc cu verdeață, după cum i-ai spus şi tu. De aici el poate să vadă tot ce se întâmplă acolo de unde a plecat, însă oamenii, cu simțurile trupurilor lor pământene, nu-l mai pot percepe. Mulți oameni care au trăit în ignoranță sau şi-au creat alte false adevăruri în care au crezut, când ajung aici se sperie, sunt derutați, neştiind ce se întâmplă cu ei.

Întâiaşi dată, sufletul îşi vede trupul fără suflare, apoi rudele, dar nu se poate înțelege cu acestea, căci ele nu-l pot vedea şi înțelege. Câte unul le vorbeşte uneori, dar ele sunt surde la cuvintele lui, încearcă apoi să le mângâie, dar atingerile nu-i sunt simțite. Atunci el descoperă că a murit şi că totuşi este la fel ca şi înainte de moarte. Sufletele observă apoi că pot călători liber şi uşor oriunde, fără povara trupului şi că nu mai simt nici durere, nici oboseală.

- Şi cum fac asta? Cum călătoresc?

- Prin puterea gândului. Aici în sfera astrală, fiecare gând capătă imediat o formă şi devine

vizibil. De aceea, sufletului o dată ajuns aici nu-i lipseşte nimic, deoarece, prin puterea gândului său, el se poate înconjura de tot ceea ce-şi doreşte şi iubeşte. Nenorociţi sunt doar cei care au dorinţe josnice, grosolane pentru că pe acestea nu şi le pot satisface.

În sfera astrală, foamea, frigul şi bolile nu există, însă sunt foarte mulţi aceia care nu ştiu şi stăpâniţi de dorinţe pământeşti nu sunt capabili să înveţe şi ca atare nici nu se pot înălţa mai sus, pe sferele celelalte, până la sursa divină, la adevărata desăvârşire.

- Şi ce se întâmplă cu cei neştiutori?

- Aceia, copilă, trec prin cele douăsprezece chinuri pe care le-au adus cu ei din vieţile lor pământeşti.

Primul chin care-i macină este Neştiinţa, al doilea, Mâhnirea, al treilea, Lipsa de Măsură, al patrulea, Desfătarea, al cincilea, Nedreptatea, al şaselea, Lăcomia, al şaptelea, Greşeala, al optulea, Invidia, al nouălea, Înşelătoria, al zecelea, Mânia, al unsprezecelea, Pripeala, al douăsprezecelea, Răutatea. Toate acestea au fost strecurate în suflet prin închisoarea trupului. Aşa se face că, o dată ajuns aici, cel deprins în viciul vinului, bunăoară, va suferi din pricina unei sete nestinse, pofticiosului îi va lipsi plăcerea mâncării, iar avarul nu va mai putea scormoni în grămada cu aur. Invidiosul va fi sfâşiat de invidie, cel care urăşte va fi chinuit de ură, cel care a omorât fără nici o noimă va fi urmărit de cel ucis şi aceste chinuri dureroase

vor dura până se va face dreptate… Pentru a scăpa de ele, cei mai mulți aleg să se întoarcă din nou în închisoarea trupului, promițând că-şi vor îndrepta greşelile printr-o nouă viață pământeană. Şi cum nu-şi mai amintesc nimic, o dată intrați în corp, o parte dintre ei aleg din nou aceeaşi cale greşită şi aşa ajung din reîncarnare în reîncarnare până îşi întrezăresc scopul vieții lor veşnice.

- Dar toate astea par a fi manifestările Iadului, despre care vorbesc unii înțelepți.

- Da, copilă, aşa şi este. Doar că acel iad cu pedepse şi chinuri veşnice, despre care vorbesc acei înțelepți, nu-i un anume loc, într-o sferă anume. El se află chiar în interiorul nefericiților acelora care şi-au îngropat Iubirea şi Binele veşnice din ei şi s-au lăsat pradă celor douăsprezece însuşiri trupeşti.

Ia aminte, copilă, în corpul pământeanului se află ceea ce este muritor, dar şi ceea ce este divin. Omului trecător îi este lăsată voința de a alege între ele, căci nici un om nu poate să le aleagă pe amândouă. Şi cum întreaga lui alcătuire este din simțăminte şi porniri, mulți nu contemplă lucrurile veşnice din ei, ci, dedându-se cu totul plăcerilor şi dorințelor trupului, cred că au fost făcuți pentru acestea. Tu însă trebuie să ştii că tot ceea ce vine de la veşnicul Creator este al nostru, iar ceea ce vine de la noi trebuie să plece precum a venit.

Tu trebuie să mai ştii că ceea ce-ți doreşti aceea capeți, iar ceea ce semeni aceea vei culege. Dacă semeni buruieni, buruieni vei culege. Şi trebuie să mai ştii că ceea ce este însămânțat nu răsare

întotdeauna, însă ceea ce răsare este întotdeauna însămânțat.

Şi-acum e timpul să te întorci în „lumea ta”, „lumea” asta nu-i pentru tine, nu încă, copila mea. Şi nu uita: învață să asculți ce spune scânteia divină din tine, sufletul nu-i deprins cu minciuna, sufletul nu minte niciodată.

Acesta este Adevărul, Adevărul Adevărat fără Minciună.

VIAȚA PĂMÂNTEASCĂ

Marele rege Burebista isprăvi construcția Cetății Sarmisegetuza. Templul închinat Sfântului Soare îl dete spre slujire monahilor lui Zamolxe. Aşezându-se acolo cu Curtea şi cu oştenii săi, măritul rege se ducea în fiecare zi pe cel mai înalt pisc din apropiere şi după ce-şi arunca privirea roată, roată, peste toată întinderea, se întorcea spre răsărit şi proptindu-şi privirea în orizontul îndepărtat, ofta adânc sprijinit în toiagul regal. Trecuse deja şi cel de-al doilea cules de vii. Din bătrânul Egipt, fiul pe care-l adoptase şi pe care-l alesese dintre toți nepoții săi ca fiind singurul demn de a-i succede la tron nu dăduse nici un semn de viață. Pe zi ce trecea, regele părea tot mai îngrijorat. Barba-i albise şi două cute adânci săpară, ca două brazde, fruntea lui regală.

Nici veştile aduse de iscoade din întreg imperiul trac de la Britania până la Capadocia ori din îndepărtata Palestina nu erau nici ele prea îmbucurătoare.

Celții, sub comanda preoteselor druide, forțau din ce în ce mai des hotarele din vest. Burebista încheiase o tainică înțelegere cu Beldis, Marea Preoteasă silvană, pentru apărarea acestei părți din

imperiu, dar şi ea era pe punctul de a nu face faţă asaltului druid. Silvanele păreau tot mai atrase de ritualurile bahice ale vecinelor lor druide şi dădeau vădite semne de slăbiciune faţă de credinţa lor străbună. Marea Preoteasă se pregătea să întocmească, pentru întâia oară, un cod de rânduieli scrise care să lege amazoanele sale de obârşii.

Pentru Burebista, silvanele nu erau nici femei supuse, nici egale, îi erau pur şi sumplu complementare. Şi chiar de nu-i plăteau tribut şi nu ascultau poruncile sale, marele rege le apăra şi pe ele ca şi pe celelalte triburi dintre vastele-i fruntare.

Nici de la sud de Istru, veştile nu erau prea îmbucurătoare. Dinspre Roma venea din ce în ce mai des un duh de destrăbălare. Tracii din oraşele greceşti de la Olbis până la Apolonia se supuneau sub a regelui ascultare, doar de frica pericolului cel mare ce pândea din bătrâna cetate romană. Tratatele de pace încheiate de-a lungul vremii de conducătorii geto-daci cu toţi Cezarii, a căror faimă făcut-a natura să roşească, pacea aceea putea oricând să fie încălcată de despoticii împăraţi.

Acum însă era o vreme când Roma şi întreg imperiul căzură pradă violenţei. În toate sufletele romane se cuibărise teroarea. Legiunile romane erau în fierbere şi se războiau între ele. Distribuirile de pământ nu erau suficiente ca să-i potolească pe veteranii lacomi de recompense. Nemulţumirile proprietarilor mari şi mici, păgubiţi în urma măsurilor de expropriere, adânceau şi mai mult criza în care se chinuia cetatea romană.

După ce-şi învinse cu duritate, sălbăticie şi multă viclenie toți adversarii, Octavian, fiul adoptiv al divinului Iulius Cezar, căpătă, prin votul Senatului, numele de Augustus, denumire care nu mai fusese atribuită niciodată vreunei persoane, ci doar monumentelor consacrate templelor sau altarelor.

Concentrând treptat în mâinile sale toate puterile, cea civilă, cea militară şi cea religioasă, Octavian Augustus Cezar ajunse stăpânul absolut al lumii romane. Imperiul său îşi extisese puterea până la Țărmul Cel Roşu, înglobând chiar şi Egiptul pe care Suveranul roman îl administra întocmai ca un faraon.

Ca să potolească rebeliunile romane, marele August pornise o nemiloasă represiune asupra vechii clase conducătoare, ostile lui. Prin listele de proscrişi au fost măcelăriți trei sute de senatori, adică jumătate din întreaga adunare şi trei mii de cavaleri. La următoarea adunare a Senatului, senatorii, favorabili lui, aproape că-l rugară să preia comanda întregii armate, precum şi pe cea a provinciilor cucerite. Nici el nu s-a lăsat rugat prea mult, astfel că în scurt timp deveni cel mai bogat, dar şi mai temut bărbat din Roma. Cu excepția unicei fiice Iulia şi a soției sale, Livia, matroanele uneltirilor şi a intrigilor de la Curte, nimeni nu cuteza a-l contrazice. „N-au decât să mă urască, dar să se teamă de mine şi să mă asculte," asta-i fu deviza.

Adoptă o nouă Constituție prin care îşi întări pozițiile monarhice. Această nouă lege capitală, iscă

în rândul lumii romane un puternic curent de suspiciune. Nimeni nu avea încredere nici în cei mai buni prieteni, inspirau teamă până şi zidurile, pentru că în spatele lor se putea ascunde cineva care să spioneze. Împăratul dispunea de lezmaiestate, o lege atât de dorită de el încât ajunse s-o pună în aplicare fără ezitare în vastele sale persecuții politice dar şi personale. Legea fu extinsă şi asupra persoanelor din familia împăratului, astfel încât cine-i leza fiica sau pe principe se considera că lovea şi în Stat. Acuzațiile de lezmaiestate, şi deci de trădare, curgeau ca pe bandă. Un cetățean putea fi acuzat de lezmajestate şi dacă ducea într-un bordel o monedă cu imaginea Împăratului.

Pe fondul acestui climat, inteligențele cele mai rafinate ale epocii se gudurau pe lângă cetate. Împăratul, care îşi făcuse din literatură un instrument de guvernare, îşi căuta sprijinul gânditorilor pentru a-i face să devină adepții sistemului său politic. Marele poet Mecena deveni consilierul lui August şi, din această calitate, era protectorul scriitorilor, preferații săi fiind Virgiliu şi Horațiu. În semn de prețuire pentru o proprietate primită de la Împărat, Virgiliu a scris marele său poem augusteric Eneida. Ceilalți înțelepți ai Romei care răspundeau cu îndoială comenzilor imperiale, precum Cicero sau Tacitus, puteau oricând fi pusi sub acuzația de lezmaiestate ori sfârşeau în exil, ca Ovidiu, care din alcovul Iuliei ajunse să-şi verse lacrimile de amar printre lupii-daci din Pontul Euxin.

* * *

Tiberiu, fiul Liviei din căsătoria acesteia cu unul dintre moştenitorii familiei Claudii, părăsea adesea luxul cetății cu femei lascive şi fluvii de vin şi se alătura cercurilor de pictori, poeți şi literați. Tiberiu avea învățişarea unui prinț şi era cotat ca prezumtiv moştenitor al tronului, cunoscute fiind ambiția nemăsurată şi puterea de influență pe care mama sa o avea pe lângă Împărat. Ca să fie sigură că planul său nu va da greş, unelti în jurul Augustului până când reuşi să-l căsătorească pe Tiberiu cu fiica acestuia, frumoasa Iulia. Tiberiu acceptă cu oarecare strângere de inimă. Nu-şi iubea soția şi pleca adesea în lungile expediții romane de unde se întorsese plin de glorii după cucerirea unor noi teritorii ori după ce reuşea să potolească revoltele popoarelor asuprite. Cu toată fala şi simpatia pe care le avea printre romani, tânărul nu reuşea nicidecum să intre în grațiile Împăratului.

Însă Livia avu grijă să înlăture din calea fiului ei pe toți posibilii contracandidați. Unii murind otrăviți, alții pierzându-şi viața în urma unor accidente dintre cele mai ciudate.

Frumoasă şi senzuală, fiica Augustului Cezar reuşi să provoce un mare scandal la Roma prin luxul extravagant pe care-l afişa, dar şi prin apucăturile-i de femeie cu năravuri uşoare. Desfrânările ei nu mai aveau limite. În timpul absențelor lui Tiberiu, ea dădea ospețe ultrarafinate la care musafir de onoare era unul sau altul dintre amanții ei. La întâlnirile acelea se discuta despre

poezie, despre teatru, despre filozofie, dar mai ales despre eros. Printre preferații Iuliei se afla Horațiu, dar avea şi strânse legături cu Ovidiu, poetul preferat, care închinase frumuseții ei versuri pline de pasiune.

Tiberiu, în fața acestei comportări deşănțate, deşi afectat, nu îndrăznea nici s-o repudieze, nici s-o acuze de infidelitate. Soția sa rămânea, mai presus de toate, fiica Augustului Împărat.

Hotărî să se arunce în vâltoarea acțiunilor militare. Imperiul avea deja prea multe fronturi descoperite. La granița statului traco-get al regelui Burebista, conducătorii popoarelor germanice refuzau să mai plătească tribut Înpăratului roman şi se pregăteau de revoltă.

- Tiberiu, îi spuse Suveranul într-o zi, pregăteşte-te pentru o mare operațiune militară. Preiei comanda armatei şi porneşti spre Alpii Centrali. Îi înfrângi pe nordici şi formezi acolo o nouă provincie romană până la Istru.

Fii însă cu băgare de seamă. Nu te apropia prea tare şi nu intra în conflict cu lupii-daci că acum au o singură conducere şi au ajuns să se înțeleagă între ei. Aşadar, sunt, după părerea mea, de neînfrânt. Sunt cei mai puternici dintre toate semințiile pământului. Şi faptul că ei cred că nu mor şi că cel care piere-n luptă se duce direct la zeul lor, Zamolxe, îi face şi mai de temut.

* * *

În cetatea Sarmisegetuza era mare sfat. Aşezați pe patru rânduri de scaune de bronz, membrii

Adunării Bătrânilor formau un semicerc. Regele Burebista, în mijlocul lor, se plimba gânditor cu mâinile la spate.

Mai la vale, ciobanii întârziau să-şi mâie turmele la câmpie pentru iernare. « Va fi o toamnă lungă », spuneau ei, mai zăbovind prin pădurile de brădet.

Prin aurul dimineții, doi călători urcau de-a lungul costişei spre Cetate, dispre partea de răsărit. Deceneu umbla înainte, însoțitorul său după el, cu caii legați unul după altul. De-a parte şi de alta îi învăluiau pădurile. Pe margini de pâraie atârnau perdele de mesteceni îngălbeniți, pe dealuri stejarii cu frunzele arămii. Cea dintâi brumă schimbase fața codrului. Era în toate o bucurie caldă, primitoare, pe care inițiatul din Egipt o simți până-n străfundul sufletului său. Pe drumul de costişă, între prăpăstii şi tăceri, sub cerul curat, Deceneu făcu un popas şi cercetând văile şi codrii, vorbi îndelung cu păsările şi veverițele ce veniseră parcă să-l vadă de pe vârfurile de brăduți. Însoțitorul său nu se miră deloc. De-a lungul întregii călătorii se convinsese pe deplin că stăpânul său cunoştea glasul păsărilor şi al dobitoacelor.

Când tocmai dădeau să plece, în râpă, sub un boschet de tufă, scheunară câțiva pui de lup, apoi tăcură deodată, căci lupoaica cea bătrână clămpăni asupra lor, învățându-i că vânătorii destoinici trebuie mai întâi să păstreze tăcerea.

- Doi drumari s-apropie de cetatea noastră, mărite rege. Pare că vin tare de departe, strigă iscoada, intrând în curte cu armăsaru-n spume.

Fața regelui se lumină brusc.

- Bunii mei prieteni, mărită Adunare, o să vorbim despre toate cele trebuincioase şi-o să ținem sfat mare altă dată. Acuma am o întâlnire ce nu suportă amânare, le spuse regele înțelepților săi sfătuitori, făcându-se nevăzut, cât ai clipi, pe una din porțile cetății.

Deceneu şi preamăritul său părinte, Burebista, ieşiră din peştera muntelui Sfânt abia a treia zi către al şaptelea ceas al zilei. Tainele învățăturii primite şi prorocirile neamului dac n-au putut fi auzite decât de tăcerea peşterii sacre.

Tânărul inițiat n-avu răgaz de odihnă. Tracii daci mai luptau încă împotriva boilor şi a trauriscilor, popoare celtice sub conducerea lui Kristasiros, pentru că pretindeau că ținutul acela era al lor.

- Fiule, va trebui să ținem unite toate neamurile de traci, spuse Burebista. Căci, dacă toți tracii sunt uniți şi se înțeleg ca frații, vor fi cel mai puternic şi de temut neam de lupi din întreaga lume. Pentru asta eu mă voi ocupa de bunăstarea poporului şi-a armatei, iară tu, fiule, îngrijeşte-te de le îndreaptă credința şi vindecă rănile sufletelor lor.

- Vindecarea şi îndreptarea, mărite rege, vin din partea netrecătoare a ființei omeneşti. După cum nu trebuie să încercam a vindeca ochii fără vindecarea capului, tot aşa nu trebuie să încercăm a tămădui trupul neglijând sufletul.

- Mare dreptate ai, fiule. Acesta este motivul pentru care, la greci, medicilor le scapă multe boli,

anume pentru că ei neglijează întregul, căruia ar trebui să-i acorde toată atenția, căci dacă întregul nu stă bine, e cu neputință să se afle bine părțile.

- Din suflet pornesc toate, şi bune, şi rele; în trup şi în toată ființa umană, din suflet se revarsă, la fel cum din cap vine durerea la ochi. Se cuvine deci ca în primul rând şi mai presus de orice să îngrijim sufletul, dacă vrem ca atât capul, cât şi oricare altă parte a corpului să fie sănătoase. Sufletul se cade să fie tratat, o, fericite, prin anumite descântece, iar aceste cuvinte sunt cuvintele frumoase. Din asemenea cuvinte pătrunde în suflete moderația, iar aceasta, prin prezența ei, uşurează însănătoşirea şi pentru cap şi pentru orice altă parte a corpului.

* * *

O ceață deasă ca un caier de lână argintie stătea de câteva zile încâlcită în coama bătrânilor stejari din pădurea Codru Muma. Se smucea câte o dată din ierburile înalte doar ca să se încolăcească în şerpuiri după trunchiurile copacilor. Sybila se pregătea să plece, din nou, în tabăra şamaniței Heidaida. Făcuse deja cărare prin pădure de căte ori a urcat şi a coborât povârnişul dealului. Pentru a uşura drumul, peste râul cel întunecat puse să se construiască un pod. Leul, animalul ei de companie, deprinse năravul stăpânei sale şi, de cum ieşea pe poarta Cetății, nu se mai oprea până-n vârful delului. Şi calul mergea singur, fără de popas. În ultimii doi ani, tânăra se schimbase mult. Avea în continuare frumuşețea de zeiță ieşită din

spumele mării, care obliga la plecăciune şi închinare fără să o ceară, dar nu mai râdea, din orice, ca pe vremuri. Cădea ades pe gânduri, stâtea mai mult singură şi zâmbea rar şi-ntemeiat.

Întreg Ținutul silvan ajunse şi el înconjurat de pericole. Legiunile romane se apropiau ca lăcustele măturând totul în cale, vecinele druide atrăgeau amazoanele silvane în văile lor blestemate amăgindu-le cu ritualurile lor orgiastice, iar dincolo de munți, câteva haite de tineri lupi-daci se năpusteau din când în când asupra preoteselor fecioare, răpindu-le în grotele lor afurisite. Singura oază de linişte şi pace venea doar din partea marelui rege al imperiului trac, Burebista.

Sybila aflase taina miraculoasei băuturi cu ajutorul căreia tinerii daci reuşeau să se trasforme în fioroasele fiare şi chiar se gândise să se consulte cu măritul rege despe atare situație, dar tot amâna iminenta plecare.

Acum se pregătea să înființeze, lângă mormântul bunicii sale, o şcoală de învățare a scrierii şi lucrurilor spirituale. "Colegiul fecioarelor ştiutoare de carte" - aşa îşi propusese să denumească locul de învățare. De cealaltă parte, mama ei, Marea Preoteasă, isprăvi codul de rânduieli scrise pe care le numi Legile Frumoase şi care avură ca scop legarea războinicelor sale de vatra strămosească. Pentru prima dată, amazoanele fură împroprietărite cu pământ, iar pentru acțiunile lor militare primeau o soldă lunară direct din visteria cetății. Împărțeala pământului începu o

dată cu marea sărbătoare a Lupului, în ultima zi a lunii noiembrie, când se spunea că strămoşescul animal putea să întoacă capul şi să-şi vadă coada. Cu acel prilej avu loc şi organizarea războinicelor pe obşti. Fiecare obşte era condusă de către o destoinică comandantă, care, la rândul ei, avea în spate un neam care stăpânea pământul în devălmăşie. Rânduielile Marii Preotese erau pe cât de frumoase, pe atât de stricte. O măsură prevedea bunăoară ca amazoanele care vroiau să plece din ținutul silvan trebuiau să lase cetății pământurile, sălaşul şi privilegiile, cu blestem straşnic pentru cele ce vor nesocoti această voință. Sub puterea blestemului cădeau şi cele care încălcau prevedrea legată de neînstrăinarea pământului altui neam.

Judecarea pricinilor făcea obiectul unor rânduieli aparte. Locuitorii ținutului nu puteau fi traşi în judecată decât de Marea Preoteasă, iar pricinile dintre oameni şi obşti erau judecate doar de către preotesele ştiutoare de carte. Alegerea preoteselor justițiare se făcea o dată pe an, în ziua sfântă a arborelui sacru, care cădea exact atunci când plesneau mugurii stejarului şi ieşea la iveală verdele crud al frunzelor de primăvară.

În acelaşi timp, la poalele muntelui Kogaion, Deceneu dădu poruncă să se construiască, după modelul roman, un amfiteatru săpat în stâncă. Înainte însă, colindase toate ținuturile hiperboreene locuite de geți şi traci deoparte şi de alta a Istrului. Îi învăță pe bărbații cei mai nobili şi cei mai înțelepți tainele sacre ale religiei zamolxiene şi-i făcu preoți, dându-le

numele de Pileați. Pletoşi îi numea poporul. "Deceneu a venit să împlinească legea nu s-o strice", spuneau nobilii triburilor trace, primindu-l printre ei cu mult respect şi simpatie. Celor care aveau calități deosebite, mergătorii prin fum sau călătorii prin nori, cum li se spunea, Deceneu le împărtăşi câteva din secretele şamanice deprinse de el în Egipt şi-i înscrise în cea de-a doua clasă preoțească – Kapnobati. După acest prim recensământ religios, tânărul selectă pentru cetate pe cei mai înțelepți dintre toți nobilii Imperiul Trac. Formă elita preoțească a Ktistailor pe care o aduse în templele de la Samisegetuza şi la Muntele Sfânt. Aici ktistai urmau un ciclu de doi sau patru ani de inițiere în astrologie, filozofie şi ştiințele sacre. În primul an, ei învățau să scrie şi să citească în limba pelasgă - pelasgii fiind strămoşii lupilor daci, despre care se spunea că veniseră demult direct din cer - şi abia apoi erau inițiați în tainele religioase. După ciclul de învățare, ei făceau parte din suita regală, se consacrau Creatorului Unic şi urmau să ducă o viață fără femei şi fără a prețui bogăția. Deceneu nu era adeptul neapărat al unei vieți ascetice, întrucât pentru el căsătoria era considerată un lucru sfânt. Le recomanda totuşi novicilor castitatea, iar inițiaților, moderația, ca izvor de forță spre desăvârşire. Întrebat o dată de un ktistai când îi va fi îngăduit să se apropie de o femeie, Deceneu i-a răspuns ironic. « Când vei fi sătul de liniştea ta ».

La finalul acestor pregătiri ce duraseră mai bine de trei ani şi jumătate, aflat în puterea vârstei sale, Deceneu ajunse să fie adorat ca un zeu de

întreg poporul trac, iar ordinile sale îi erau respectate ca porunci divine.

Avea deja înfățisarea unui zeu. Era înalt, sculptat parcă din stâncă. Pieptul larg şi umerii impunători contrastau oarecum cu fața albă de lotus înflorit, fruntea înaltă, mărginită de câteva şuvițe de păr, nasul subțire şi acvilin, gura mică cu buze parcă desenate, gâtul puternic, ceafa acoperită cu plete lungi, buclate, de culoarea spicului de grău. Ochii erau mari şi albaştri ca şi cerul reflectat în apele repezi de munte. Nici n-avea nevoie să vorbească. Oamenii ca şi dobitoacele îl pricepeau doar dintr-o singură privire.

Ca medic, Deceneu era chemat ba la Curtea regelui, ba în diferite zone de confict unde armata purta bătălii. El vindeca şi trupul şi sufletul deopotrivă, acorda tratament, sprijin moral şi spiritual şi învinşilor şi învingătorilor, de erau traci de-ai săi sau nesăbuiți invadatori.

Ca să-i fie mai uşoară munca, îi deprinse pe preoți cu doftoriile şi-i învăță ştiința medicală şi arta descântecelor.

- Să nu cumva să te înduplece cineva să-ți tratezi capul, dacă nu te-a sfătuit ca înainte să-ți tratezi sufletul prin descântec. Există această greşeală în tratamentul oamenilor, anume că unii încearcă să fie medici fără aceste două calități, cumpătarea şi sănătate sufletească, îi spunea el fiecărui preot cu înclinații spre vindecare.

Numele său ajunse renumit în toate ținuturile lumii.

- Deceneu este un mare învățat şi un cunoscător al tuturor ştiințelor, de aceea geții sunt întotdeauna biruitori şi superiori tuturor, spuneau înțelepții greci şi romani.

Văzând că spiritele geto-dacilor i se supun în toate şi că sunt înzestrați din fire, Deceneu a înființat şcoli, a selectat dascăli şi s-a dus cu învățătura sa până în clasele de jos ale societății.

Astfel i-a învățat pe lupii marelui imperiu trac aproape toată filozofia; dealtfel, el fiind un maestru neîntrecut în aceasta privință.

Prin morală, a reuşit să le înfrâneze temperamentul barbar, prin fizică i-a determinat să trăiasca potrivit legilor lor fireşti.

Prin logică i-a înzestrat cu o putere de judecată superioară celorlalte neamuri.

Prin practică i-a îndemnat să se dedea la fapte bune.

Prin teorie i-a învățat să priveasca mersul celor douăsprezece semne ale zodiacului şi prin acestea, cursul planetelor şi toată astronomia, le-a arătat cum creşte şi descreşte fața lunii, le-a explicat cu cât globul de foc al soarelui depăşeşte în măsură suprafața pământului, le-a spus, în fine, sub ce nume şi sub ce înfățişare se învârtesc într-un sens şi în celălalt în jurul polului ceresc cele trei sute patruzeci şi şase de stele în drumul lor de la răsărit la apus.

- Vezi cu mare plăcere ca nişte oameni prea viteji să se îndeletnicească cu doctrinele filozofiei, când mai aveau puțintel timp liber, după lupte.

Putui vedea pe unul cercetând poziția cerului, pe altul însuşirile ierburilor şi pe ale fructelor, pe acesta studiind descreşterea şi scăderea lunii, pe celălalt observând eclipsele soarelui şi cum, prin rotația cerului, astrele, care se grăbesc să atingă regiunea orientală, se odihnesc apoi după o regulă prestabilită.

Aşadar, dragii mei confrați, acest popor despre care nu avem cum a nu vorbi şi pe care toți îl privim cu atâta curiozitate şi, să recunoaştem, cu o oarecare teamă, n-a fost niciodată lipsit de oameni care să-i învețe, gândiți-vă numai la Zamolxis, bunăoară. Au fost întotdeauna superiori tuturor barbarilor şi egali cu grecii, după cum relatează Dior, care a conceput şi analele lor în limba greacă. Acum ei socotesc ca noroc şi câştig, drept unica lor dorință, îndeplinirea în orice chip a hotărârilor pe care îi sfătuiesc îndrumătorul lor, Deceneu, pe care îl prețuiesc şi-l respectă precum un zeu, le spuse înțeleptul Iordanes, confraților săi atenieni, după un periplu prin enigmaticele teritorii locuite de geto-daci, atât de lăudate şi comentate în cercurile elitiste greceşti. Ceea ce gândi filozoful spuse, ceea ce spuse scrise, ceea ce scrise ascunse în mare parte, tăcând cu înțelepciune şi vorbind totodată, pentru că, atât cât va dăinui omenirea, ea să cerceteze aceste adevăruri.

* * *

De ceva vreme, Deceneu avea o presimțire. Simțea nevoia să stea de vorbă cu duhovnicul său, Marele Preot al tuturor geto-dacilor. Nu-l mai

văzuse de la venirea sa din Egipt, când se sfătuiră îndelung asupra tuturor treburilor religioase ce urmau făcute şi de a cărui înțelepciune ținuse seamă şi-o urmase pas cu pas. Implicându-se prea mult în misiunea sa, tânărul nu mai apucase să treacă pe la bătrânul preot. Acum însă venea o lăuntrică chemare din partea acestuia.

Sub povara zilelor şi a nopților întunecate, Marele Preot stătea orb în peşterea Muntelui Sfânt, Sub bolta frunții sale continuau să sclipească numerele de aur ce formau misterul vieții. Deceneu îl găsi murmurându-i numele într-o altă limbă decât cea schimbătoare dintre oameni.

- Te aşteptam, fiule, îi spuse Marele Preot. Iată că tocmai a sosit vremea să schimb straiele mele cu cele veşnice. Ştiu ce vrei să spui, dar p-această lume, n-avem prea multă vreme. Mâine, de sfânta sărbătoare a Schimbării la Față, am chemat aici la munte monarhii lui Zamolxe, preoții şi oameni de bună credință. Vin şi preotesele silvane, aşa după cum îi rânduiala străbună.

Deceneu şi bătrânul său duhovnic se retraseră împreună în străfundurile peşterii sacre. Era prima decadă a lunii lui cuptor. La poalele muntelui, preoții începuseră ritualul uneia dintre cele mai mari sărbători de peste an. Urcară muntele tăcuți, la pas domol, pe povârnişul dinspre Piatra Lăcrămată, în aşa fel încât să-i prindă apusul soarelui în vârf. Peste noapte, aprinseră făclii şi ruguri pe care le păziră până la răsărit, când primele raze ale soarelui, împletindu-se cu umbra Axei Boreale -

piscul cel mai înalt al muntelui - deschise-n cer un drum întunecat fără sfârşit mărginit. Acela era singurul moment din an când preoții geto-daci, preotesele silvane puteau să comunice cu cerul, să vadă fenomene misterioase şi să le interpreteze.

Însă în acea dimineață, monarhii, cărora li se făcuse cinstea aflării voinței Marelui Preot, săriră cu toții în sus de bucurie când văzură un fir de fum alb care se ridica drept la cer din gura peşterii. Vestea se răspândi cu repeziciune. Ucenicii Bătrânului îl ajutară să coboare câteva trepte din piatră. În urma lui, Deceneu ieşi şi el din peşteră. Purta strai alb, pe piept străluceau două lanțuri din aur, la capătul cărora atârnau, bătute-n pietre scumpe, triunghiul lui Zamolxis şi crucea zodiacală. În mâna dreaptă ținea toiagul de Mare Preot cu diamantu-n cele şapte raze de lumină. Ca la un semn, mulțimea se plecă-n genunchi. Deceneu, în noua lui calitate de Mare Preot, ridică brațele asupra tuturor, binecuvântându-i. Pe fruntea lui, gândul cel fără de odihnă săpase trei linii în chip de triunghi. Când simți nevoia să se retragă, fără să înțeleagă de ce îşi aținti privirea într-un loc, nu departe de lespedea peşterii, unde în mulțimea de preoți şi preotese sta, înălțată, fiica Marii Preotese, îmbrăcată într-o rochie de in simplă, strânsă pe umărul drept cu o diademă din aur. Părea întruchiparea unei zeități coborâte special pentru măreţul moment. Ochii lui ageri dintr-o dată apărură sclipind şi Sybila le simți greutatea drept în mijlocul frunții. Ridică mâna ca

şi cum ar fi vrut să se apere, Deceneu ridică şi el braţul ca şi cum ar fi făcut un semn tainic, ori poate făcuse doar semnul binecuvântării...

Ea se retrase în tumultul mulţimii şi se apropie de bărtrânul preot, de care se simţea atât de atrasă şi pe care n-avea cum a-l confunda. Era bărbatul acela, pe care-l întâlnise de câteva ori în copilărie, mânând hergheliile de cai sălbatici spre curtea cetăţii sale. Deşi părea bătrân şi barba-i ajunsese până la brâu, păstra în trupul său aceeaşi măreţie şi faţa-i strălucea de lumină, iar din adăpostul ochilor săi orbi ieşea o scânteie interioară de clarvăzător.

- Am venit să mă închin în faţa bunătăţii tale, preamărite preot, zise Sybila cu sfială.

- O, copila mea dragă, presimţeam că ai să vii, spuse el, cu o bruscă străfulgerare-n trupul vlăguit şi-n vocea-i măsurat de calmă. Păstrez pentru tine, copilă, păstrez aici în suflet o mare taină. Am aşteptat atâţia amar de ani ca să ţi-o spui, da, acum s-a împlinit sorocul şi-i timpul să închei şi această socoată. Vino, copilă, vino, te rog, cu mine, să ne retragem în liniştea şi la adăpostul colibei mele dărăpănată.

Mergând pe o potecă întunecată, Sybila zări o căscioară din bârne în jurul căreia păşteau nestingherite câteva căprioare. Bătrânul se aşeză pe o buturugă, ţinând în mâini toiagul său cu şapte noduri, iar Sybila, copleşită de bucuria revederii şi de respectul ce-l purta acestui străin, uită de privirea noului Mare Preot şi de făptura ce-i păru atât de cunoscută şi îndoi un ghenunchi în faţa bărtânului, închinându-i-se cu tot respectul.

- Nu ştiu de ce simt asta, dar tu pentru mine parcă eşti un sfânt, spuse tânăra în timp ce din pădure se auzi un trosnet scurt de vreascuri.

Căprioarele vestiră şi ele prin strigătul lor apropierea vrăjmaşului.

- O, războinică silvană, zise cu voce tare bătrânul, înălțându-şi capul, tu ai venit să mă omori. Împlineşte afurisitul acela de bestem şi izbăveşte-mă de mizeria acestui trup, mai spuse bătrânul spre uimirea tinerei.

Iară tu copilă, continuă el, mângâindu-i fața cu palmele amândouă, tu să ştii că, în toți aceşti ani, ți-am pregătit ursitul pentru ceea ce va să vină. Încrede-te cu toată nădejdea în el şi astfel vei împlini destinul.

Războinica din pădure încremeni la auzul acestor vorbe şi, temându-se ca bătrânul să nu divulge marea taină, luă în grabă arcul şi întinzîndu-l cu toată puterea, slobozi cu mâna tremurândă o săgeată care trecu şuierând pe lângă urechea Sybilei şi se înfipse în pieptul bătrânului. Tinerei i se păru că vârful săgeții se înfipse chiar în carnea şi-n inima ei. Simți cum toată durerea lumii străpunge sufletul ei, sfâşiindu-l până în cele mai tainice adâncuri. Scoase un țipăt ca de sfârşit de lume.

Deceneu smulse sabia de la brâul unui soldat din suita regală şi se repezi pe poteca duhovnicului său. O văzu pe Sybila ținând strâns în brațe corpul fără suflare a bătrânului preot, iar în depărtare un călăreț în zale se pierdea deja-n albastra zare. Cu

mâna pe spadă vru să pornească după acea arătare, însă auzi geamătul de durere al frumoasei fecioare. Se întoarse.

Brusc, o furtună năprasnică se abătu asupra întregii păduri. Mii de trăsnete despicau cerul negru şi văzduhul întunecat. Deceneu acoperi trupul Sybilei aplecat peste trupul duhovnicului decedat, ţinându-le pe amândouă strânse la pieptul lui, sub veşmântul alb al noilor sale straie de Mare Preot, medic şi iniţiat.

Cerul se limpezi la fel de brusc după cum se şi întunecase. Sybila auzi bătăile inimii tânărului care-o strângea în braţe atât de protector şi simţi pentru prima dată, căldura unei împliniri divine. Marele Preot avu şi el, întâiaşi oară, un sentiment pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

Aşa după cum fuseseră învăţaţi, amândoi conduseră spiritul bătrânului părinte în cereasca lui călătorie, până în sfera albă de lumină unde acesta se opri. În semn de mulţumire, le revelă amândorura un mare Adevăr. Aflară cum că sufletul, la începuturile lui, este alcătuit dintr-un întreg, bărbat şi femeie. Însă, apropiindu-se de pământ, întregul se împarte în două şi se pierde printre celelalte jumătăţi. În decursul zecilor sau chiar sutelor de reîncarnări pământene, sufletele-pereche se mai întâlnesc doar de cinci ori. Pentru Sybila şi Deceneu era a patra oară. Ultima lor întâlnire urma să aibă loc spre sfârşitul calendarului maiaş şi nu părea a fi una prea fericită.

* * *

La Roma, pe coridoarele tribunalului se îngrămădeau acuzațiile şi condamnările de lezmaiestate, în oraş se încrucişau învinuirile şi răzbunările. Senatorii se întreceau în a-şi atrage bunăvoința Augustului Împărat şi în a-l adula. Nimeni nu mai putea separa ce-i drept de ceea ce era nedrept. Pe acest fond de suspiciune generală, locuitorii bătrânei cetăți se afundară într-o criză de bani fără precedent. Funcționarii statului roman tremurau la gândul că, oricând, puteau fi incluşi în rigorile legii care interzicea cămătăria şi pe care apropiații Suveranului aveau posibilitatea să le-o aplice, bazându-se chiar şi pe mărturii false. Se strecură printre ei psihoza sinuciderilor.

În climatul acesta de teroare, cetățenii recurgeau din ce în ce mai des la împrumuturi pentru a putea merge mai înainte. În scurt timp, numeroşi cămătari se îmbogățiră, în vreme ce debitorii se ruinau gâtuiți de dobânzi şi de ipoteci. Tot mai mulți cădeau în mizerie, protestau şi se adresau justiției. Într-o ieşire mai puțin inspirată, Pretorul încercă să plaseze problema Senatului, însă senatorii se numărau, la rândul lor, printre bogătaşii care dădeau bani cu camătă. Aceştia făcură zid în jurul cauzei şi toți, fără excepție, îi cerură sprijinul principelui Tiberiu. Acesta se arătă mărinimos şi le acordă optusprezece luni de răgaz să-şi pună ordine în patrimonii. Pe deasupra, se gândi să-i ajute şi să-şi recupereze mai repede camăta de la datornici. Astfel că le-a vărsat băncilor

o sută de milioane de sesterți, luați din rezerva lui personlă, din care datornicii puteau să obțină împrumuturi la trei ani o dată, fără dobânzi, singura condiție fiind garanția în proprietăți de pământ, a căror valoare trebuia să fie dublă sumei solicitate. Prin această măsură, Tiberiu, instituind un fel de fond de stat, reuşi să restabilească într-o oarecare măsură liniştea-n cetate.

Pregătirile pentru marea operațiune militară erau pe sfârşite. În lăcomia îmbogățirii din prada de război şi noile teritorii cucerite, tinerii romani se înrolară pe capete. În penultima zi înaintea plecării, Tiberiu înconjurat de gărzile personale îşi exprimă dorința de-a colinda piețele cetății. Se opri la fântâna unde trăgeau adesea inteligențele rafinate. Aici, numele grele ale poeziei, literaturii şi filozofiei romane tocmai începuseră să întoarcă pe toate fețele caracterul trecător al oamenilor şi lucrurilor. Horațiu, sprijinit în argumentațiile sale de Virgiliu, făcea apologia morții implacabile şi definitive, fără putință de întoarcere. Horațiu chema mulțimea la bucuria vieții şi aducea elogii morții eroice pentru patrie, faima urmând a rămâne rudelor, spunea el. Veteranul poet, adept al curții imperiale, urcă plin de importanță pe podiumul oratorilor şi zise:

- Dă grabnică poruncă să ți se-aducă vin,

Miresme, flori vremelnice de splendid trandafir,

Cât Parcele vrăjmaşe mai torc al vieții fir,

Cât vârsta îți mai dă voie şi totu-ți merge-n plin.

Vei părăsi palatul, întinsa ta moşie
Şi casa de la țară ce blondul Tibru-o spală,
Vei părăsi - şi cele ce-ai învățat ca fală,
Urmaşului toate în mână au să-i vie.
Din neamul lui Inachus bogați şi vechi de-om fi,
De-om fi săraci şi fără de cămin, din neam de jos,
Deosebire nu e căci Orcus, nemilos,
Pe toți deopotrivă ca pradă ne-o răpi.
Toți deopotrivă suntem mânați spre-aceeaşi poartă,
Când sorțul fiecărui din urmă va ieşi,
Târziu sau mai devreme, pe rând toți vom porni
Pe luntrea ce-n surghiunul fără de sfârşit ne poartă.

- Aşa e, aşa e, ai mare dreptate, strigară veteranii de război, adunați la câteva ulcele de vin, pipăind precupețele de picioare şi sân.

Atunci, din mulțime, un tânăr de a cărui faimă abia începuse să se audă urcă lângă Horațiu şi se adresă adunării cu o voce fermă ce făcu adunătura să tacă pe dată.

- Vă întrebați ce-i omul? Vă spun eu, începu Seneca, şcolit în filozofia greacă.

Un vas plesnit şi care se sparge la orice atingere, continuă tânărul învățat. Mirosul şi gustul, oboseala şi veghea, mâncarea şi băutura, fără de care omul nu poate să trăiască - toate astea îi aduc moartea. Oriunde se întoarce, totul îi aminteşte de slăbiciunea sa: o schimbare de climă, o altă apă, un curent de aer neobişnuit, cele mai

neînsemnate cauze şi perturbări îl îmbolnăvesc, îl fac vulnerabil şi debil, pe el, cel care şi-a început viața cu un plâns. Şi ce nelinişti bântuie această sărmană ființă?

Gândul nemuririi şi al eternității îi tulbură spiritul şi dă porunci pentru nepoți şi strănepoți. Şi, în mijlocul planurilor sale de mare perspectivă, îl surprinde moartea. Iar ceea ce numeşte vârstă nu este altceva decât o rotație de câțiva ani. Căci viața ne-a fost acordată numai cu condiția morții. Spre ea ne îndreptăm toți. De aceea este o neghiobie să te temi de ea, căci lucrurile care sunt sigure trebuiesc aşteptate. Gândeşte-te că nimic din ceea ce vine din ochii tăi şi care se întoarce înapoi în natura din care a ieşit şi în care trebuie să revină nu se distruge. Încetează de a mai fi, dar nu se distruge. Iar moartea, de care ne temem şi de care am vrea să scăpăm, doar întrerupe viața, nu ne-o răpeşte. Când va veni acea zi, eu voi părăsi acest corp acolo unde l-am găsit, eu însumi mă voi uni din nou cu zeii. Nici acum nu sunt fără ei, dar sunt ținut într-o aspră închisoare pământeană. Această scurtă existență pământeană este doar preludiul acelei vieți mai bune şi mai lungi. Aşa cum trupul mamei ne adăposteşte nouă luni de zile şi ne pregăteşte nu pentru sine, ci pentru locul în care suntem sortiți de obicei, când suntem în stare să respirăm şi să trăim în aer liber, tot astfel ne maturizăm din acel moment, care se întinde din copilărie până la bătrânețe, până la o altă naştere. Iată aşadar că acea zi de care te înspăimânți este ziua de naştere a eternității.

Locuieşti aici asemeni cuiva care trebuie să plece. Nu există artă mai grea decât a trăi. Pentru celelalte arte şi ştiințe există pretutindeni numeroşi dascăli. Toată viața te străduieşti să înveți a trăi, însă, ai să te miri, toată viața ar trebui să înveți ca să mori.

A fi mort înseamnă că ceea ce a fost să nu mai fie. Dar ce este, aceasta nu ştiu, aceasta va fi după mine, ceea ce a fost înaintea mea. Dacă aici există suferință, trebuie să fi fost pusă acolo înainte ca noi să fi venit pe lume; numai că atunci noi n-am simțit nici o supărare, încheie Seneca.

Lui Tiberiu îi plăcură vorbele tânărului. Îl chemă la el şi-i propuse să-l însoțească « într-o aventură », îi zise, în Panonia, alături de legiunile romane.

* * *

În cetatea Sarmisegetuza, Burebista convocă bătrânii înțelepți, câte un preot din fiecare trib trac şi comandanții armatei la un mare sfat de taină. Regele ştia că era de toți respectat ca stăpân incontestabil, însă nu avea aceeaşi autoritate şi peste sufletele lor, de aceea puse ca poruncile să fie date de către Marele Preot, căruia i se supuneau cu toții ca unei mari divinități.

- Dragii mei prieteni, oameni buni de cinste şi onoare, iacătă că Marele nostru Preot are a vă grăi câteva porunci de mare însemnătate pentru neam şi-a sale hotare, începu a zice regele.

Avem două necazuri în țară şi două mari probleme la fruntară. O boală cumplită adusă de corăbierii de pe mare seceră neamurile noastre din Pontul Euxin, iară de ceastălaltă parte, în munți, aproape de Ținutul Silvan, tinerii noştri lupi-daci au deprins de la bețivii traci din sud de Istru un fel de băutură, care ne face neamul de ocară.

Şi cum un necaz nu vine niciodată singur, hotarele satului ne sunt amenințate din două părți deodată: la sud de Istru, generalul roman Terentus vrea pesemne să ne-ncerce, iar în apus, boii şi celți au încălecat şi vor să vină încoace, anunță Burebista, aşezându-se apoi şi el în rând cu sfătuitorii Măriei sale.

Deceneu intră în sală purtând în mâini o creangă de vâsc, o seceră de aur şi-un sul de papirus.

- Măriți preoți, înțeleaptă Adunare,
Am găsit leac de vindecare
A cumplitei boli ce-a lovit
Fără cruțare frații noştri de la Mare.
Vă arăt cum se taie ramura de vâsc,
Vă spun modul ei de preparare
Şi descântecul potrivit.
Însă toate astea trebuiesc tainic păstrate,
De voiți să aveți autoritate,
Li se adresă Marele Preot,
Dezvăluindu-le leacul secret.
- Şi acum ascultați-mă cu atenție mare,
Pentru a ne feri de boli şi-n chinuri a pieri,
A ne păstra trupurile curate şi sufletele înălțate,
Voi da porunci norodului şi cer să fie ascultate.

De aici încolo, tot poporul să se abțină de la carne.
Cu lapte, brânză şi miere să se hrănească
Şi roadele pe care le dă pământul cu-a lui mărinimie,
Nime, niciodată să nu se mai atingă de carne vie.
Ascultați acum cu mare băgare de seamă.
Poruncă dau şi voiesc să-mi fie respectată.
Cei care vor fi prinşi că storc strugurii
Şi vor bea vin din zamă fermentată
Drept pedeapsă, să-şi scoată singuri
Vița de vie, toată.

După ce poruncile Marelui Preot fură, aşadar, în drept rostite, măritul rege se aşeză în jilțul său ca să explice cinstitei Adunări strategia lui militară.

Burebista urma să plece cu armata sa spre sud, acolo unde generalul roman Terentus cerca să-şi supună cetățile pontice. Regele, nutrind în sinea lui să dea, cu acel prilej, şi o mână de ajutor unui bun amic de-al său aflat în conflict deschis cu tiranicul Împărat al Romei.

Deceneu cu o mică armată, instruită chiar de el în cele mai tainice ştiințe, se pregătea să se îndrepte spre hotarele de apus, acolo unde celții cu ajutorul tacit căpătat de la principele roman Tiberius, forțau cu obrăznicie teritoriile locuite de traci.

La finalul Marelui Sfat, regele îşi invită oaspeții să asiste la un spectacol militar, spuse el, având grijă să nu divulge marea taină.

Distinşii sfătuitori, preoții şi comandanții de oşti ieşiră cu toții în curtea cetății, fără nici cea mai

mică bănuială. Deodată, pe poarta dinspre miazănoapte, intră un călăreț şi în goana calului, o arătare ce flutura deasupra lui scotea un suier înfiorător. Cinstiții oaspeți se speriară aşa de tare că, în fuga lor, apucară să se calce unii pe alții în picioare. Regele începu a râde cu atâta poftă de răsuna întreaga cetate. Le veniră inimile la loc abia când apucară să vadă mai bine arătarea ce-i înspăimântase aşa de tare. Pe aceeaşi poartă se iviră zece cavaleri, călări pe cai acoperiți pe cap şi peste spinare cu o pânză de culoare galbenă. Călăreții, echipați în zale, purtau la şold sabia încovoiată, în mâna dreaptă sulița cu vârful în formă de trifoi, iar în stânga țineau o prăjină lungă de care flutura balaurul. Acesta avea două culori, roşu şi albastru. Reprezenta un cap de lup în poziție ofensivă şi întregul trup, până la coadă, era sub formă de şarpe.

- Aceasta este noua înfățişare a lupului-dac. Este stindardul războinicilor noştri nemuritori, le spuse Marele Preot.

Balaurii fuseseră în aşa fel confecționați încât, atunci când caii porneau, din pricina aerului ce intra pe gura lupului, umflând şi străbătând cu putere trupul de şarpe, scotea un sunet semănând grozav cu al fiarelor şi un suierat înspăimântător.

- Mărite rege, cu această drăcie punem pe fugă şi neamurile neamurilor duşmanilor noştri, încercă să glumească comandantul Acornion, profitând de buna dispoziție a lui Burebista.

- Asta nu-i pentru spaima şi uimirea duşmanilor cât este mai cu seamă pentru întărirea

spiritului nemuritor al vitejilor noştri. Capul de lup reprezintă lupta şi victoria, iar şarpele, nemurirea. Cele trei culori - roşu, albastru şi galben – semnifică, la rându-le, istețimea, neînfricarea şi agerimea, însuşiri pe care, asemeni lupului, le are fiecare războinic în parte. Albastrul Şarpelui Cosmic este legătura strânsă dintre suflet şi veşnicie, unitatea noastră cu divinitatea care ne apără neamul şi ni-l păzeşte, iar galbenul ce acoperă trupul calului care ne poartă spre măreţele victorii arată că suntem puternici şi stăpâni asupra vieţii pământene.

* * *

Legiunile romane sub comanda urmaşului Împăratului Roman repurtaseră victorii răsunătoare asupra neamurilor războinice ale rezilor şi ale germanilor şi se îndreptau cu toată încrederea spre ţinuturile panonilor. Două legiuni comandate de generalul Tettius ajunseseră deja în regiunile celtice unde încercau să-i ajute pe preoţii druizi să preia comanda ţinutului din mâinile fioroaselor preotese. Principele Tiberiu îşi implicase armata în această operaţiune, nutrind extinderea influenţei romane până dincolo de Munţii de Aur, spre capitala imperiului trac. Însă în calea expasiunii sale stăteau cele două matriarhate, druide şi silvane. Aşa că îşi pregăti o strategie discretă prin care încercă, pe de o parte, să nu trezească mânia temutului rege Burebista, iar, pe de altă parte, plănui înlăturarea femeilor de la putere printr-o acţiune scurtă şi cu implicarea doar a unei

părți a armatei sale. Profită din plin de ambiția celților de a scăpa de sub jugul preoteselor druide şi-i atrase de partea sa, promițându-le întreg Ținutul Silvan, pe care aceştia visau să-l cucerească. Încredință misiunea bravului său general Tettius.

- Nu-ți ascund, generale, că desfrâul soției mele m-au făcut să nutresc o ură fără margini față de toate femeile. Aşa că ia aminte... Vreau să alungi muierile astea printr-o acțiune scurtă, rapidă şi fără de cruțare, îi ceru principele generalului său.

Preotesele druide căzură primele în ițele acestei strategii perverse. Marea Preoteasă fu prinsă, dezbrăcată de straie şi bătută cu bestialitate în fața bărbaților celți. Aceştia apucară curaj şi spre a-şi dovedi supremația, târau preotesele, rând pe rând, în templele acestora şi le batjocoreau în fața mulțimii.

Pe fondul acestei terori, cu atâta cruzime declanşată, războinicele druide se retraseră în fundăturile întunecoaselor văi. În spatele lor, preotesele care scăpaseră cu fuga, ajunseră ca din fioroase amante ale lui Dyonisos să tremure acum ca nişte porumbițe în fața unei năprasnice furtuni. Conform planului, celții se alăturaseră celor două legiuni romane. Generalul Tettius formă o armată de peste cinci sute de ostaşi pe care o trimise spre vizuinile amazoanelor druide cu misiunea de a le extermina până la ultima, în timp ce cu o legiune mult mai numeroasă, aflată sub directa lui comandă, se îndreptă spre ținutul silvanelor.

Între timp, Tiberiu îşi fixă tabăra la gurile Istrului.

O altă armată, de o sută cinci zeci de lupi-daci, pregătiţi direct de Deceneu, cunoscători ai celor mai adânci taine şamanice, fusese trimisă din cetatea Sarmisegetuza să le dea o mână de ajutor amazoanelor silvane. Heradiada şi ucenicele sale vrăjitoare erau şi ele în aşteptare. Printr-o altă strategie, Marele Preot cu o mână de voinici ajunse la izvoarele Tisei.

Cei circa şaizeci de tineri care formau cavaleria lui Deceneu proveneau din rândurile tribului humanis, singuri trăitori pe costişele abrupte ale stâncilor şi văile Muntelui Om. Despre ei se vorbea că erau descendenţii direcţi ai titanilor. Neamurile humanis se deosebeau de celelalte naţii ale pământului nu numai prin construcţia fizică robustă şi frumuseţea neasemuită, dar, şi mai cu seamă, prin puritatea lor spirituală nemaiîntâlnită. Ei nu consumaseră niciodată carne, iar buzele lor nu cunoscuseră vreodată gustul vinului. Veşmintele lor erau confecţionate doar din plante, inclusiv încălţămintea. Trăiau în armonie perfectă cu animalele şi natura, dar şi cu spiritele din lumea cealaltă. Vorbeau extrem de rar, dar se puteau înţelege în egală măsură cu oricine, om, animal, plantă sau spirit. Comunicau între ei, chiar şi la distanţă, doar prin puterea gândului. Nu intrau în conflict cu nimeni, urau luptele şi le ocoleau pe cât le stătea în putinţă. Când Deceneu ajunse, întâia oară, în tribul lor, nu grăiră nimic, ci doar îl urmară tăcuţi cetindu-i gândurile. Acum se aflau în faţa unei prime probe de luptă, pe care urmau s-o dea în faţa maestrului lor.

Celții, sprijiniți de cavaleria romană, se pregăteau să dea o ultimă lovitură războinicelor druide. În zale din cap până-n picioare, cu platoşe de apărare şi săbiile agitate-n mâini,călăreții urcau în goana cailor un deal despădurit spre a lua cu asalt pădurea de pin şi stejari în care se adăpostiseră amazoanele şi preotesele.

Deodată, un şuierat puternic, urmat de urlete de fiară, cuprinse întinderea întreagă. Apăruți parcă din negura argintie dinspre miazăzi, câțiva călăreți goneau pe coama dealului, zeci de balauri zburau deasupra lor… Amazoanele înțepeniră de uimire. Atacatorii căzură la pământ aruncați de caii care, sărind în două picioare, dădură înapoi, nechezând de spaimă.

- Pe ei, strigă scurt Deceneu, făcând cu mâna semn de comandă.

Amazoanele ieşiră din umbra pădurii şi, ca panterele întărâtate, se năpustiră asupra atacatorilor lor.

Nici n-apucară oştenii să se dumirească bine asupra celor întâmplate, că îşi şi găsiră sfârşitul în pumnalele druide ori cu capetele retezate.

După această întâmplare, bărbații celți fugiră în exil pe teritoriile romane ocupate. Preotesele druide jurară supunere veşnică regelui Burebista şi acceptară, ca şefi în templele lor, preoți de-ai lui Deceneu.

Principele roman primi vestea ca un junghi în coastă. Lui i se spuse cum că legiunea cea mică îi

fusese învinsă de oameni care zburau pe balauri călare. Se mânie pe moment, dar luă de bună această versiune, refuzând cu orice chip să accepte că soldații săi ar fi fost biruiți de nişte muieri. Trecu înfrângerea la pierderi colaterale, socotind că nu se va afla la Roma şi-şi pregăti o nouă strategie prin care îşi propuse să dea foc pădurilor, să ardă amazoanele de vii. Planul urma să fie pus în aplicare la întoarcerea generalului Tettius, de a cărui izbândă nici că se îndoia.

Trecu mai bine de o lună şi nici un semn de viață nu primi de la generalul său. Tot ce putu afla era că, ultima oară, armata acestuia a fost zărită la hotarele ținutului silvan şi de acolo, nimeni nu mai ştia nimic, parcă intrase în pământ. Auzise în schimb despre măreția şi respectul de care se bucura un anume preot-mag dac Deceneu. Rămase surprins când află că magul reuşise să-i învingă o armată într-un simplu exercițiu prin care încerca să-şi inițieze câțiva cavaleri. Pe măsură ce veştile despre legiunea comandată de bravul său general întârziau să apară, îngrijorarea principelui creştea. Ca-ntr-o străfulgerare îşi văzu toate visele năruite. În locul carului triumfal, a ramurei de laur, a sceptrului cu vulturul în vârf şi-a banchetului pe care îl şi gândise deja până în cele mai mici amănunte, îi apărură-n în imagine fețele ironice ale celorlalți pretendenți la tron, Caius, Lucius, Claudius şi chiar a ambițiosului şi impertinentului Caligula. Se îngrozi gândindu-se la vorbele pline de venin pe care urmau să i le arunce amanții soției sale, dar şi poeții şi scriitorii în

paginile fițuicilor romane. Nu, n-avea cum să se întoarcă la Roma cu o astfel de umiliță. Îşi călcă pe orgoliu. Trimise grabnic un sol la Deceneu şi ceru să aibă o întrevedere, chiar în tabăra acestuia, în Ținutul Silvan, la izvoarele cu ape termale, unde magul dac se instalase.

- Accept înfrângerea de la izvoarele Tisei şi trec cu vederea a ta participare, deşi nu-i văd rostul, începu principele cu glas răstit ca pentru intimidare. Dar, spune-mi, magule, cu legiunea mare ce-ai avut? Că n-a încălcat a voastre hotare.

Cu privirea încruntată, principele rămase în picioare. Deceneu zâmbi amabil şi, pe moment, îl compătimi.

Gonind un cal în spume, Sybila, fiica Marii Preotese, se ivi în depărtare. La gât îi flutura eşarfa războinicelor silvane, arcul şi tolba cu săgeți în spate, pumnalul prins la cingătoare, iar buclele închise la culoare îi vânturau pe umerii arşi de soare. În față, pe spinarea calului, atârna un bărbat legat de şa, ca un sac de paie. Deceneu ridică o sprânceană a mirare. Tiberiu se-ntunecă la față. Sybila dezlegă trupul din strânsoare şi-l aruncă la picioarele comandantului roman.

- Iertare, stăpâne, zise cu glas gâtuit generalul Tettius, neîndrăznind să-şi ridice capul din țărână.

Tiberiu rămase şocat.

- Aşa pățesc toți cei care calcă ținutul meu cu gând de-a-l cuceri, zise Sybila, aruncându-i principelui privirea aceea rece şi ascuțită ca lama pumnalului ei.

- Sunt morți cu toți - întrebă de-a dreptul speriat.

- Nu chiar..., nu încă. Doar au rămas zălog. Câțiva, mai puțini, ce-i drept, au ales să piară asumându-şi îndrăzneala şi faptele lor.

- Au rămas zălog…? Să-nțeleg, prințesă, că bravii mei ostaşi au fost biruiți de nişte… muieri? E oare asta cu putință, generale?

- O, da stăpâne, iertare-mi fie, dar astea nu-s muieri ca acelea pe care noi le ştim, astea-s femei cu puteri de zei.

- Tettius, fă-mă să-nțeleg.

- Nu-i nimic de neînțeles, principe. Întreaga mea carieră militară şi victoriile obținute pălesc pe lângă iscusința şi curajul de care sunt aste femei în stare. A mea carieră oricum aici se încheie şi o dată cu ea şi viața îmi voi curma... Atâta doar că vreau să-ți spui că aceste războinice ar face cinste şi ar onora oricare armată a lumii, dacă le-ar avea.

Tiberiu, pricepu mesajul, şi o dată cu el, gravitatea situației, aşa că schimbă tonul, încercând să obțină o împăcare din care să iasă onorabil. Cu orice preț.

- Şi care-i, prințesă, prețul eliberării soldaților mei ? Vrei bani sau aur poate, ori alte bogății? Spune-mi doar cât ceri şi, pe onoarea mea, le vei avea pe toate.

- Nu, principe, nu vrem monezile voastre înşelătoare, nici aurul, nici alte bogății trecătoare. Un singur lucru... aveți şi care, poate, ne-ar putea interesa, spuse Sybila, sigură pe ea.

- Accept orice, zise principele disperat.

- Ca semn al bunei noastre înțelegeri, aş voi ca din cetatea familiei tale imperiale, să ne trimiți pe dată pe cei mai buni meşteri în poduri şi construcții din cărămidă şi piatră.

Propunerea-l surprinse chiar şi pe Deceneu, care, atent nimic să-i scape, stătea deoparte fără un cuvânt a scoate.

- Cu iscusința voastră şi puternicii aliați daci pe care-i aveți la est, se pare că, deocamdată, nu am altă cale de ales. Mă învoiesc, aşadar. Va fi aşa pre cum voieşti, prințesă. Voința ta va fi întocmai respectată.

Cetatea Silvană se pregătea de marea sărbătoare. Războinicele reuşiseră să umilească armata celui mai vast imperiu ce-a existat vreodată. Mă rog, o parte a ei, dar ce mai conta. Avură de partea lor şi toată strategia şi tactica pusă la cale de inițiații magului dac, ce-i drept, dar asta nu le ştirbea cu nimic bucuria. Din visteria Cetății li se pregătea o recompensă pe măsura victoriei repurtate. De cealaltă parte, preotesele, la rândul lor, erau cu toatele numai un freamăt. Se apropia ziua marii împerecheri ritualice şi păreau din ce în ce mai nerăbdătoare, se mişcau de colo, colo într-o veselie molipsitoare.

În toată agitația aceea năucitoare, Deceneu stătea la taifas cu Marea Preoteasă. Ea-i vorbea de Legile Frumoase, de secretul Pietrei Filozofale, de ținutul silvan şi frumusețile sale, el asculta, o

aproba dar... cădea cam des pe gânduri, nu se putea concentra. Făcea ce făcea şi iar dădea cu ochii de Sybila, o urmărea cu privirea. Prinsese drag de fată. Nici ea nu-l scăpa şi, pe cât încerca să scoată o vorbă înțeleaptă, pe dată se pierdea cu firea, se fâstăcea toată. Marele Preot, îmbrăcat în veşmântul său alb, părea că o atrage spre el şi-o dată cu ea, se învântea în juru-i universul întreg.

Principele roman, Tiberiu, invitat fiind, ca gest de onoare şi semn de bună înțelegere viitoare, se plimba gânditor prin furnicarul cetății însoțit de gărzile sale. Nori negri îi bântuiau fruntea încruntată şi gândurile zbuciumate.

- Tare abătut mai eşti stăpâne, remarcă unul dintre însoțitorii săi.

- Aşa-i, Titus, dreptate mare ai, acum chiar n-am nici un motiv de bucurie. Iaca unde-am ajuns... După cum văzurăți şi voi, reuşii, aşa cum mi-am propus, să formez un adevărat bastion roman în mijlocul regatului nordic. Văzurăți de bună seamă cum i-am învins pe aprigii germanici. Biruii populațiile rezilor din Tirol şi a vindelicilor din Bavaria încleştându-ne cu ei printre zăpezile şi ghețarii Alpilor centrali? Biruii. Faptele astea ajunseră la Roma, iar poporul mă ovaționează şi acum ca pe un erou şi mă aşteaptă să mă vadă în podoabe triumfale…

Dar iată, dragii mei, cum, la capătul acestor mărețe victorii, ajunsei să mă împiedic de nişte muieri. Şi, să nu-l supăr pe Împărat şi să nu provoc mânia balaurului dac, fusei nevoit să mă las umilit, în picioare călcat.

Marele Preot dac, citindu-i frământările, se apropie de el şi punând mâna pe umărul lui îi spuse cu blândețe.

- Prietene, să ții mânia în tine e ca şi cum ai prins un cărbune încins pe care voiai să-l arunci în altcineva. Ai grijă să nu te arzi singur.

Deceneu avea cam aceeaşi vârstă cu Tiberiu. Amândoi erau înalți cu umeri largi, serioşi, însă, spre deosebire de principele roman, magul dac nu cunoscuse dragostea pasională în toate fațetele sale, aşa după cum o gustase, din plin, Tiberiu la Roma. Deceneu avea o trăsătură dominantă, unică: părea că încheiase cu eternitatea un pact tainic, atunci când se născuse. Era mereu tăcut, însă atunci când deschidea gura, ieşeau perle, din cuvintele lui se rostogoleau o sensibilitate surprinzătoare şi o blândețe încântătoare. Chiar de prima dată când se întâlnise cu Deceneu, Tiberiu se întreba mereu de ce nu putea oare să-l urască pe acest bărbat, că nu era în firea lui şi nu-i intra în grații fiştecine.

- Eşti, pe câte înțeleg, medic şi mag. Poți cunoaşte tainele oamenilor şi dezvălui viitorul, i se adresă Tiberiu.

- Am învățat, principe, a ceti semnele pe care le-a pus Creatorul în lucruri şi în oameni.

- Pesemne că ai cetit şi strategia mea, de-ai ajutat muierile astea să-mi biruiască armata.

- Din câte văzut-am, mai mult tu decât eu le-ai ajutat. Ai greşit, prietene, şi asta te-a costat. O dată c-ai început o bătălie care n-a meritat şi apoi te-ai avântat în luptă doar cu strategia, pe câtă vreme ele

au avut şi tactică şi le-au mânuit pe amândouă în aceeaşi măsură.

Strategia fără tactică este cel mai lung drum spre victorie, iară tactica fără strategie este zgomotul de dinaintea înfrângerii.

Şi acum, pare-se că eşti tare mâniat pe toată lumea şi pe bietele femei, însă, crede-mă, mâhnirea ta-i făr de temei. Cel care va să fie împăratul marelui stat roman bănuiesc că ştie că uitarea şi mersul mai departe este cea mai bună înțelepciune...

- Împărat al statului roman... Statul, prietene, este cea mai rece dintre dihăniile reci, minte cu răceală şi iartă doar minciuna ce se scorneşte din gura lui. Statul e locul unde sinuciderea pe îndelete se numeşte viață. La Roma, dragă amice, împăratul este statul, împăratul este norodul.

În bătrâna cetate nu norodu-i problema ci cei puțini, cei care se pretind învățați. De aceea, oamenii nu trebuie să aibă prea multă ştiință că-s dificil de guvernat. Ca să-i poți controla trebuie să-i faci să se îndatoreze la stat, apoi ca împărat le dai câte legi vrei, îi ții în țarc ca pe turme, de vor să scape, i-arunci în groapa cu lei.

- Da, principe, numai că acolo unde-s legi multe, acolo-s şi multe hoții.

- Dar la voi cum îi, magule? Că, din câte se vorbeşte, pe tine te-a ales succesor de drept, măritul vostru rege...

- La noi, prietene, legile-s doar una, da-i limpede, curată şi dreptă ca apa izvorului de

munte. Îi respectată de toți şi norodul o ține minte. La noi, principe, legea n-a fost dată pentru a-i deprinde pe oameni cu supunerea, ci în egală măsură pentru a-i învăța să caute adevărul. Iată pentru ce supunerea față de lege nu ne este suficientă, cunoaşterea adevărului, exercițiul rațiunii şi curățenia sufletească, astea-s datoriile fundamentale ale întregului norod, începând de la rege pân* la plugarul din ogor.

- Interesant ce spui şi parcă nu-mi vine a crede cum puteți voi c-o singură lege să comandați atâtea neamuri, să le țineți unite ca frații şi, la mare nevoie, să vă mai dea şi o armată mereu biruitoare. Să-mi fie cu iertare, da* ce are oastea ta în plus şi-a mea nu are?

- Oastea mea, principe, are de apărat o comoară de preț, pe când a ta n-o are. Soldații mei, prietene, disprețuiesc ceea ce ai tăi pun mare valoare. Pe ostaşii tăi îi mână-n luptă lăcomia, onorurile, setea de aur şi de îmbogățire, în timp ce ai mei, fericiți cu ceea ce le-a dat Creatorul, îşi apără cu onoare acest de preț avut şi-o dată cu el a neamului nemurire.Lupii-daci, prietene, nu aleargă după glorii ucigând alte seminții, disprețuiesc războiul, dar mult, mai mult îi disprețuiesc pe cei care-l provoacă.

Ei ştiu cât este de nechibziut cel ce se aruncă-n luptă aspirând către privilegii, avansări, profituri şi elogii crezând că ar obține astfel fericirea. Pe câtă vreme, toate acestea nu sunt decât nişte lanțuri care-i țin legați, aşa cum sunt romanii voştri, de

nestatornicele dorințe de mărire, de înavuțire, de lucruri trecătoare, care nu fac altceva decât să târască sufletul omului în mocirla urii, a invidiei, a răzbunării şi-o dată cu ele, în noi şi noi suferințe.

- Aici, prietene, îți dau dreptate, fericirea aceasta de care spui pe cât e de scurtă, pe atât pare că nici nu-i. Însă tot mă mai macină o nedumerire. Cum se face că întreg norodul tău, în frunte cu cei ştiutori de carte, te ascultă pe tine şi ți se supune-n toate? Ce ai tu şi eu nu pot să am? Nu râde, căci nu te-ntreb în van...

- Nu râd, ci doar mă amuzam... Prietene, să ştii că, atunci când vei fi mulțumit să fii pur şi simplu tu însuți şi să nu te compari cu ceilalți, ai să vezi că toți te vor respecta, în egală măsură.

Urmaşul regelui trac şi cel al împăratului roman continuară discuția, ca doi buni prieteni, retrăgându-se discret pe dealul din apropiere Cetății Silvane, sub umbra unui stejar bătrân. Aici, Deceneu vorbi întâi despre suflet, viața trecătoare şi-a omului nemurire, apoi Tiberiu propuse un jurământ prin care hotarele trace şi cele romane să fie respectate aşa după cum amândoi urmau a se înțelege. La care Deceneu răspunse:

- Ca să fie bună înțelegere în lume, trebuie ca popoarele să trăiască în bună înțelegere. Pentru ca popoarele să trăiască în bună înțelegere, oraşele nu trebuie să se ridice unele împotriva altora. Pentru a fi bună înțelegere în oraşe, vecinii trebuie să se înțeleagă. Ca să fie bună înțelegere între vecini,

trebuie ca armonia să domnească în familie. Ca să fie bună înțelegere în casă, trebuie s-o găseşti în propria inimă. Acesta este crezul meu, prietene, şi dacă înțelegi aceste lucruri, n-ai nevoie de pacte, tainice înțelegeri ori zeci de jurăminte.

* * *

Ziua îşi urma cursul ei firesc spre noapte şi lumea, o dată cu ea. Soarele se pregătea să se retragă-n apus ca pentru mari decizii. Soldații celți şi romani din marea legiune a lui Tiberiu fură eliberați de zălog şi dezlegați de paltinii de care fuseseră țintuiți. Primiseră cu toții hrană de drum, li se înapoiaseră caii şi căpătaseră instrucțiuni cum să ajungă mai pe direct în tabăra romană. Nu le venea să creadă ce văzuseră şi ce li se întâmplase şi că, după toate acele minumi, încă mai erau în viață. Reluau, din nou şi din nou întreaga operațiune de luptă, şi-o povesteau cu rândul.

Aşa se făcu că brava lor oaste de două mii de soldați ajunsese în urmă cu o lună, fără nici o oprelişte în cale, la marginea unei păduri de paltini, unde dansau lasciv câteva zeci de amazoane silvane. Femeile fugiră în desişul codrului la ivirea lor, s-ascunseră sfioase în întunericul pădurii.

- Aici este tabăra lor, le spuse generalul Tettius şi dete comandă întregii armate să descalece.

O sută de soldați rămaseră să păzească caii, ceilați luară cu asalt pădurea. Dincolo de-o vale seacă, păru că văd războinicele gata de luptă. Când toată suflarea se avânta spre țintă, în spatele lor apăru, ca din cer, un alt detaşament advers pregătit să-i atace. Legiunea romană se rupse-n două.

O parte o luă pe o coaste a văii, cealaltă pe cealaltă. Parcă aveau vedenii, unii spuneau că văd femei ici. alții că-s dincolo, dar nici unul nu reuşea să le dibuiască prea bine. Deodată, din fundul văii, se ridică o ceață deasă, sau poate că era doar fum, clare păreau a fi doar săgețile silvanelor, cu arcurile întinse spre ei. Derutați, nervoşi şi dornici de biruință, soldații de ambele părți se năpustiră în nebuloasa văii, ca sălbaticii. Când ceața aceea sau ce-o fi fost se risipi, unii mai apucară să vadă... o, vai, mai bine nu mai apucau să trăiască acea cumplită clipă... Întreaga vale era plină de trupurile şi sângele soldaților celți şi romani. Nici urmă de silvane. Bieții ostaşi se măcelăriseră-ntre ei. După trei zile şi trei nopți, bântuiți de astfel de vedenii, flămânzi, însetați şi derutați, cei care rămaseră vii, nespântecați de propriii lor confrați, aruncară armele, se dădură prinşi şi, cerşind un strop de apă, jurară credință amazoanelor. Degeaba răcnea generalul din rariştea de codru, degaba-i implora, zadarnice-i erau rugămințile şi toate promisiunile-i rămaseră-n van. El fu primul care se trezi cu un căluş în gură, legat de silvane, țintuit de un buştean.

Veni şi prințesa lor şi ca să le îndulcească amarul le spuse că acela care va auzi cântecul paltinului de care era legat va fi eliberat şi chiar va pleca acasă mult mai bogat, cu sufletul împăcat. După o săptămână în astfel de pedeapsă, nici unul nu apucă să aibă parte de muzica aceea împărătească, ci numai blesteme, văicăreli şi

sudalme auziră cu toții şi doar ici, colo răzbătea rar câte-o rugăciune cerească.

Ce-o fi fost acolo şi cine le-o fi învățat pe femeile acelea să facă toate minunile alea, asta rămâne o mare taină şi nu se ştie de se va naşte acela om care o va dezlega, vreodată.

Cu astfel de gânduri pleca din ținutul silvan decimata legiune romană, scuipând în sân şi jurând să nu mai calce niciodată meleagul acela păgân.

* * *

De după munți, rotundul lunii pline ieşi pe jumătate. Urmaşul împăratului roman plecase de mult, Deceneu rămase. Se gândi o clipă la regele său, la misiunea grea pe care acesta o avusese în oraşele mării, dar gândul se topi precum un fulg de nea. Un fior dulce îi luă locul şi-i stăpâni mintea şi corpul.

La poalele dealului, într-o vâlcea, în jurul unui foc ritualic, câțiva lupi-daci din munți, anume selectați şi mai toți tinerii din oastea sa se îmbinară cu preotesele silvane, după simpatii ori, poate, la întâmplare, într-un joc lent şi cumpătat. Peste întreaga vale răsunau lăuta, tobele şi harfa. Bărbații şi femeile, cuprinşi de după mijloc, făcură zid compact de corpuri, în trei cercuri, şi începură a se mlădia, a se îndoi, a se răsuci, tresăltând după cum poruncea muzica. Întâi mai domol, apoi din ce în ce mai zvăpăiat. Picioarele scăpărau vijelios, întâi pe loc, în tropote şi sărituri, apoi, deodată, cu paşi săltați şi foarte iuți se prinseră cu toții într-un vârtej amețitor. Cercurile toate trei erau numai un clocot

de patimă şi chiote prelungi. Muzica şi ritmul crescură. Trupurile se făcură valuri, se apropiau, se depărtau, se chemau, se strângeau, până ajunseră una cu pământul, contopindu-se cu întreaga natură.

Sus pe culme, Deceneu ridică privirea. Luna plină strecură o lumină feerică printre crengile gorunului sub care sta. Întinse brațele ca pentru a cuprinde o nălucire lunară. Trupul lui simți chemarea femeii, şi-şi dori a ei chemare.

Atingând copacii ca din treacăt, Sybila atrasă de vrajă se îndrepta visătoare spre falnicul gorun. Fremăta toată laolaltă cu frunzele, iarba şi vântul. Cosițele întunecate îi cădeau pe umerii ce-i străluceau în razele argintii de lună şi trandafirii sânilor uşor ridicați păreau să cheme sărutările vânturilor. Fiecare vârf de deget îi respira iubire. Ca-ntr-un vârtej magic, gândul ei se prinse-n gând cu-al lui şi, atraşi unul de altul, se apropiau ca două feline flămânde.

Femeia din ea se privi şi-şi văzu slăbiciunea. Ardea cu o sete neostoită.

El o privi îndelung, cu nesaț, se plecă-n ghenunchi, îi cuprinse-n palme coapsele şi sânii şi-i simți corpul tremurând în mâini. O încolăci cu brațele amândouă şi voind parcă să o facă una cu trupul lui, o strânse aproape, tot mai aproape... Mintea ei rătăci, mâinile îl înconjurară ca nişte limbi de foc şi... făcură dragoste, încet, dulce şi adânc. Cu trupul lui, cu mintea lui, cu gura lui, cu trupul ei, cu mintea ei, cu gura ei.

„Trebuie să faci dragoste numai atunci când te găseşti pe cea mai înaltă culme. Desăvârşirea iubirii înseamnă atingerea acestei culmi a spiritualității umane," aşa spuneau înțelepții vremii.

* * *

Întreaga lume romană rămase impresionată. Urmaşul împăratului părăsi Roma. Brusc şi fără nici o explicație, Tiberiu se retrase pe insula Rhodos, scârbit de intrigile şi linguşeala din cetate, chinuit de desfrânările fără oprire ale frumoasei sale soții. Duşmanii lui din interior strânseră rândurile în jurul Iuliei, socotind că pot obține vreun avantaj în fața Liviei, soția Augustului Împărat. Însă, văzându-şi visul ruinat, mama lui Tiberiu îşi adună şi ea susținătorii săi, încercând în disperare să-şi aducă fiul înapoi. Trei luni durară toate aceste încercări, când o veste îngrozitor de tristă pentru unii, de alții primită cu multă uşurare, căzu peste întregul imperiu roman. Augustus Cezar muri otrăvit chiar la el în palat.

În Cetatea Silvană, bunele obiceiuri se stricară. Sybila se iubise cu un bărbat peste buna rânduială. Ba, mai mult, bărbatul acela, în loc să stea ascuns sub blestem greu sau să piară, umbla în voie prin cetate admirat ca un zeu. Preotesele prinseră drag de Deceneu şi de toată suita lui regală. Dar şi oştenii regelui şi ucenicii lui se înghesuiau care mai de care să-l însoțească, să facă oarecum să ajungă şi ei în ținutul silvan. Marea Preoteasă pricepu prea bine ce se întâmplase, doar că-n bunătatea ei nemărginită înțelese că n-avea

rost a se opune, că soarta nu putea fi oprită. Lupii-daci şi silvanele, fie ele războinice sau preotese, apucară să se înțeleagă aproape ca-n vremurile îndepărtate. Numai râsete şi veselie se auzeau de departe, peste şapte dealuri, din cetate.

De la o vreme, Sybila era din ce în ce mai abătută. Nu mai cânta şi dansa ca odinioară, ci era tot mai tăcută. Spre mirarea mamei sale, fetei îi sosi sorocul. Urma să nască şi nu mai ceti în stele, nu-şi consultă oracolul, se lăsă în voia sorții şi… cum îi va fi norocul. Deceneu, la rându-i, pătruns de patima iubirii şi de-ale sale dulci dorințe, se lăsă dus de valuri, aşa după cum stă de veacuri în firea unui om îndrăgostit.

După trei nopți cu trăsnete şi fulgere îndoite, jumătate din rotundul lunii pline pieri de pe cer mâncat de vârcolaci.

În cetate, moaşa şi nouă preotese alergau înnebunite după cârpe, prosoape şi vraci.

Copilul se născuse fără o suflare bună, Sybila plutea într-un nimb, palidă ca raza de lună.

- O pierdem, strigă moaşa, şi-l chemă pe Deceneu.

Chipul Sybilei se învălui într-o lumină divină. Zâmbi cu greu.

- O, vino, vino suflet dulce pe care atâta l-am iubit, vino… să te mai țin duios în brațe, măcar o clipă, cât încă n-am murit…

Şi cum da să lege vorbe să facă un jurământ,
Atârna de gâtul lui precum nădejdile de vânt.

Vorbele ei păreau sunet de coardă ce sta gata să se rupă.

De trei ori dete s-o prinză, de trei ori se topi… ca o umbră.

El ținea pe brațele-i durerea-ntreagă şi-a veacului ei mers

Iubirea pământeană din adâncuri şi-ntregul univers.

Ca să îmbuneze soarta şi-ale morții voluptăți,

Mistuit de chinuri, rostea blânde rugăminți.

- Sybila, sufletul meu, nu mă părăsi… Creatorule bun, nu mi-o lua tocmai acum… mai las-o şi cu mine… măcar un pic… fii bun. Te rog, Creatorule… De ce tocmai ea trebuie să plece? De ce trebuie eu să rămân şi să trăiesc atât de trist şi rece…? De ce oare?

- Deceneu, murmură ea cu o voce slabă ca o suflare,

Venirea pe această lume şi plecarea,
Anii vieții şi trăirea
Ni s-au dat a nu cunoaşte.
Misiunea noastră s-a împlinit,
Iubire semănat-am pe pământ
Şi va dăinui departe,
Va stăpâni tot ce a fost
Şi tot ce o să vie,
Căci toate au avut un rost
Şi-aşa a fost să fie.
Din dragostea pământească
Datu-ni-s-a să se nască
Băiatul care o să crească
Ținutul să ni-l păzească
De rele să ni-l ferească.

Scorilo, când va fi mare,
Uni-va neamul meu şi-ale lui silvane
Cu neamul tău, poporul dac
Şi aşa va fi în veac de veac.
Popor viteaz, drept în vorbe şi în fapte,
Neam înțelept şi priceput în toate.
Dar, vai,
De multe încercări avea-va parte.
Râvni-vor mulți aurul şi ale lui ape
Istovi-se-va acest popor să scape,
Mai mult decât cheltui-vor toți duşmanii
La un loc, în bezna uitării
Să-l îngroape.
Însă aşa cum vor veni,
Pe rând, cu toții
Vor pieri.

Sybila răsufla din ce în ce mai rar, păru că obosise. Apoi, dintr-o dată, ridică mâinile şi se zbătu de parcă voia să apere pe cineva de-un pericol mare.

- Deceneu, spuse tristă ca un sărut de despărțire, vai… regele tău şi-al meu… Deceneu, sufletul meu… măritul nostru rege… moare, mai apucă de zise şi… se stinse.

Plecă.
În cer, de el departe şi el iubind-o-n veci.
Lăsând în urma ei jalea lumii celei reci
Întinsele păduri şi văile cu izvoare seci.

Scorilo, copilul ce tocmai se născuse, înviase. Deschise ochii şi parcă a râde prinse, se înviorase.

Îngălbenit, rotundul lunii pline se pregătea de asfințit,

Îngenuncheat la rădăcina gorunului sfânt,
Marele Preot dac încă mai ținea strâns
La pieptu-i, trupul Sibylei, neînsuflețit.

Chinuit de dor şi stors de soartă, Deceneu căta cu gândul rostul vieții să-l priceapă. Începu a cerceta viața apucându-se din nou să scotocească moartea. „Toată viața omul se străduieşte să învețe a trăi, pe când, toată viața el ar trebui să învețe cum să moară," îi spusese odată duhovnicul său. Inițiat în adâncul templelor egiptene, magul dac reuşise să vadă, în câteva rânduri, hotarele luminilor, ale sufletelor şi sferele lor transparente de dincolo de viață şi de fireştile gânduri. Însă acum, lumea aceea i se părea tare departe, un tărâm necunoscut, căci rămas singur şi tăcut, purta pe brațe trupul iubitei sale moarte.

Deodată, deasupra pădurii, cântecul unei lire străbătu întunericul. Un norişor purpuriu, desprins din margine de codru, venea spre el înconjurându-l. Simți fiorul sacru al iubirii şi chipul Sibylei apăru ca-n vis.

- Sufletul meu iubit, spuse cu acelaşi surâs,
Din ceruri, din tărâmul veşniciei,
La tine voi ajunge de oriunde.
Iubirii tale voi răspunde,
Ori de câte ori mă vei chema.
Chiar de nu mă vei vedea,
Voi veghea asupra ta.
Cheamă-mă şi voi veni,
Caută-mă şi mă vei găsi,
Nu printre morți mă vei afla

Ci printre vii, cei veşnic vii.

Norişorul se înălţă din ce în ce mai sus şi urcă, urcă până se pierdu-ntr-o lumină strălucitoare. Cântecul se stinse brusc… Şi totul dispăru.

Un oştean al curţii regale din Sarmisegetuza gonea spre el cu calul asudat şi plin de spume.

- Măritul nostru rege Burebista… azi noapte, a fost ucis, apucă a-i spune, prăbuşindu-se la pământ în hohote de plâns.

SFÂRŞIT

BIBLIOGRAFIE

- *Nicolae Densuşeanu – Dacia Preistorică (ediție facsimil) - Editura Arhetip, Bucureşti, 2002
- Mircea Eliade – De la Zalmoxis la Genghis Han – Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980
- Mircea Eliade – Istoria credințelor şi ideilor religioase – Edit.Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1986
- Mircea Eliade – Arta de a Muri – Edit. Eikon, Cluj-Napoca, 2006
- Mircea Eliade – Mituri, vise şi mistere – Edit. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2008
- Mircea Eliade – Ocultism, vrăjitorie şi modele culturale – Edit. Humanitas, Bucureşti,1997
- Al. Papadopol-Calimah – Scrieri vechi pierdute atingătoare de Dacia – Edit. Dacica, Bucureşti, 2007
- Doina Ignat – Neoliticul în nord-vestul României, articole apărute în Crisia, Edit. Muzeului Țării Crişurilor, 1980-2008

- Antonio Spinosa – Tiberiu, împăratul care nu iubea Roma – Edit. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1992
- Isaac Plotain – Ştiințe secrete (volumul 2) – Edit.Excalibur, Bucureşti, 2008
- Kenneth Meadows – Spiritul şamanic – Edit. Elena Francisc Publishing, Bucureşti. 2008
- Michael Newton – Călătoria sufletelor (studii de caz asupra vieții dintre vieți) – Edit. Cartea Daath. Bucureşti, 2004.
- Iordanes – Getica – Edit. Academiei, Bucureşti, 1970
- Platon – Apărarea lui Socrate – Edit. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1968
- Corpus Hermeticum, Hermes Trismegistos (ediție revizuită şi adăugită) - Edit.Herald, Bucureşti, 2007
- Upanişad (ediție revizuită şi adăugită) – Edit. Herald, Bucureşti, 2006

POSTFAȚĂ

Pentru neinițiați, cartea Marianei Gavrilă este posibil să pară grea şi racordată la lumi nemaiîntâlnite sau, oricum, departe de forma şi înțelesurile limbajului vieții cotidiene.

Pentru inițiați, cartea Marianei Gavrilă determină o revedere a simbolurilor şi a înțelesurilor acestora în instrumentarul, de această dată, firesc al acestor lumi.

Este tot atât de adevărat că, pentru aceeaşi categorie, a inițiaților, simbolurile, înțelesurile şi mixajul realizat de autoare poate părea contradictoriu, imprecis, speculativ. Aceştia trebuie să-şi reamintească însă că au de-a face cu o creație literară muncită şi plăcut surprinzătoare.

Pentru Mariana Gavrilă, găsesc că această carte poate reprezenta o bună parte din ceea ce înseamnă inițiere, ritualurile inițierii şi încadrarea pe un drum ce determină descoperirea de sine, dezvoltarea de sine şi, de ce nu, apropierea de esență. Şi, dintr-o

asemenea perspectivă, se justifică a ne păstra curiozitatea față de autoare, față de vechile, dar şi, mai ales, de viitoarele sale creații, în speranța că evoluțiile ei ne vor servi şi nouă, celorlalți, din a deveni buni spre a fi şi mai buni.

Dacian Paladi
„un inițiat"

* * *

Mariana Gavrilă vă propune o călătorie pe un teren mitic ce duce înspre adâncurile şi esența ființei umane. Invocarea trecutului se suprapune excelent peste o adevărată provocare cu privire la redescoperirea spirituală. Cartea aduce în actualitate ideea „trezirii" din iluzia lumii materiale şi vă invită la un exercițiu de anamneză. Toată înțelepciunea sau secretul iluminării poate să fie sintetizat prin răspunsul la provocarea scrisă pe frontispiciul Oracolului din Delphi: „Cunoaşte-te pe tine însuți". Răspunsul poate fi citat din Psalmul 82: „Sunteți Dumnezei, Toți sunteți Fii ai Celui Prea Înalt". Toți suntem Unul în Dumnezeu care nu este undeva pe un nor cu un laptop în mână contabilizând păcatele noastre. Dumnezeu este în noi, e suflarea de viață sau sufletul nostru. Trebuie numai să-l descoperim atât în noi cât şi în aproapele nostru. Realizând acest lucru nu vom putea decât să iubim şi să spunem: „Doamne, dă-mi

înțelepciunea să-mi iubesc aproapele care doar în mod aparent şi iluzoriu crede că îmi poate face vreun rău". În acest mod vom putea ieşi din frică şi vom intra în dragoste. O să realizăm iluzia morții şi o să ne aducem aminte de Pavel care spunea: „Pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig".

Daniel Meze
ziarist

* * *

RUGĂCIUNE DACICĂ

Doamne dinainte de vremi,
Te rog fierbinte,
Ajută-mă să fiu atât de smerită
Încât să-mi pot pleca fruntea
În fața oricui.
Şi atât de mândră
Încât să nu-mi plec sufletul în fața nimănui,
Decât în fața Ta, Doamne,
Care m-ai adus aici.

Suntem întregi. Suntem din nou aici. Ştim ce am fost, ce suntem şi ce trebuie să devenim.

Este minunat când în această naştere grea a drumului spre viitor ai tovarăşi de drum cu care te poți înțelege chiar şi numai privindu-te în ochi.

Este minunat când poți împărtăşi ardoarea iubirii de neam şi țară cu cineva care are aceleaşi idealuri ca şi tine.

E minunat când îl vezi pe cel de lângă tine că se înalță spre stele şi vine să ne împărtăşească şi nouă minunile pe care le-a văzut acolo.

Sunt ferm convinsă că Zamolxe, de acolo, de unde este, se bucură că mai ies la suprafață din istoriile, cunoaşterea şi obiceiurile acestui neam, adus aici de Dumnezeu.

Cecilia Marin
astrolog

CUPRINS